Νεφέλαι

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 34
3 ΙΟΥΝΙΟΥ 1939 — Δ'.

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχους 34 — 3 Ἰουνίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ ('Εσωτερικοῦ)	Δρ.	160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας	1
	Ἀμερικῆς Δολ.	6
	Αἰγύπτου Λίρ.	1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δῆμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματείαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Σύμφωνα μὲ ὅσα ἔχουμε πῆ ἐπανειλημμένως μέχρι σήμερα οἱ συνδρομὲς τοῦ Περιοδικοῦ ὡρίσθησαν ὡς ἑξῆς:

Οἱ Φαλαγγίτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιῶται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἕνα ἔτος (συνδρομὴ ἐτησία) πρέπει ν' ἀποστεῖλουν 160 δραχ., ἂν θέλουν γιὰ ἓξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας, Σχολικὰς Ἐφορείας, Ἑταιρείας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρότερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μικροὺς συνδρομητάς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιῶτας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσι νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη συνδρομή των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατὶ εἶναι ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σὲ χιλιάδες συνδρομητάς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὁσάκις ἐμβάζουν οἱονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυδρομικῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα ταύτης μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεώς των καὶ τὸ τί ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀποστελλόμενον ποσὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχθῆ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσι ποὺ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταί μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως.

Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καὶ Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὁπωσδήποτε χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία» νὰ τὰ ἀπευθύνουν εἴτε ἁπλῶς πρὸς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Λεωχάρους 19, εἴτε πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην, Γεν. Γραμματέα τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Καραγεώργη τῆς Σερβίας 4.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΡΙΟΥΡΓΙΑ Α. Ε.
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΔΡΧ. 100.000.000
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ
ΕΡΙΟΥΡΓΙΑΣ ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ. ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ, ΒΑΜΒΑΚΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΙΩΝΙΑΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 13, 13Α
ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ: 80-851 & 80-852, ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ 30-394

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Η ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΙΣ

Χαιρετίζομεν τὴν ἀπόφασιν εἰς τὴν ὁποίαν κατέληξε τὴν 19 Μαΐου ἡ διοικοῦσα ἀρχὴ τοῦ Σώματος τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Β. Ὑψηλότητος τοῦ Διαδόχου Παύλου, Ἀνωτέρου Ἀρχηγοῦ τοῦ Σώματος. Διακρίνομεν εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, πλὴν τῆς ἀληθινῆς νομιμοφροσύνης, ποὺ εἶναι βασικὸν συστατικὸν τοῦ προσκοπισμοῦ, καὶ σώφρονα καὶ ὥριμον σκέψιν καὶ αἴσθησιν τῆς πραγματικότητος, ποὺ τιμοῦν ἐκείνους ποὺ τὴν ἔλαβον. Πρὸ παντὸς ἐπαινοῦμεν τὴν ἔγκαιρον κατανόησιν τῆς ἀνάγκης τῆς ἀποφάσεως. Διότι ὄντως ἦλθεν ἐγκαίρως αὐτὴ ἡ ἀπόφασις. Τόσον ἐγκαίρως, ὥστε καὶ νὰ μπορῆ κανεὶς νὰ πῆ τώρα πὼς ὀλίγη καθυστέρησις θὰ ἠμποροῦσε νὰ βλάψῃ.

Ὁ προσκοπισμός, μολονότι ὡς ἰδεολογία καὶ ὡς σύστημα δὲν ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ μετεφυτεύθη ὡς ἀντιγραφὴ ξένου προτύπου, ἐσημείωσεν εἰς τὸν τόπον μας ἐπίδοσιν ἀξιόλογον καὶ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἔργον σεβαστόν. Εἰς ἐποχὴν ἀκμῆς τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθήματος καὶ εἰς ἐποχὴν ἐθνικῶν ἀγώνων ἀνέδειξεν ἀπὸ τοὺς κόλπους του νεαροὺς μάρτυρας καὶ ἥρωας, τοὺς ὁποίους δὲν θὰ παύσουν νὰ τιμοῦν αἱ γενεαὶ τῶν Ἑλληνοπαίδων. Εἰς τὸ κοινωνικὸν ἐπίσης ἐπίπεδον ἐκαλλιέργησε γονίμως τὴν ἀγάπην, τὴν ἀλληλεγγύην, τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ. Ἡ ἀκτὶς ὅμως τῆς δράσεώς του ὑπῆρξε κατ' ἀνάγκην πολὺ μικρὰ καὶ πολὺ στενή. Ἦτο φυσικῶς ἀδύνατον μία ἰδιωτικοῦ χαρακτῆρος προσπάθεια, ὅπως ἦτο ἡ προσκοπικὴ κίνησις, ν' ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ περιλάβῃ τὸ σύνολον τῆς νεότητος τοῦ Ἔθνους. Ἔπειτα αὐτὸς ὁ χαρακτὴρ τοῦ Σώματος, τοῦ ὁποίου, ὅπως εἴπαμε εἰς τὴν ἀρχήν, ἡ ξενικὴ προέλευσις ἦτο μειονέκτημα — μ' ὅλον ποὺ δὲν ἔλειψε κάποια προσπάθεια ἀφομοιώσεως καὶ προσαρμογῆς του εἰς τὸ κλῖμα καὶ τὰς ἑλληνικὰς ἀνάγκας, προσπάθεια ὅμως ποὺ ὀλίγον ἠμποροῦσε ν' ἀποδώσῃ — δὲν ἦτο κατάλληλος ν' ἀναπτύξῃ ὅσην ἐχρειάζετο δύναμιν ἀντιστάσεως καὶ νὰ προφυλάξῃ ἀποτελεσματικῶς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς κινδύνους, ποὺ τὴν ἠπείλησαν σοβαρώτατα, μετὰ τὸν πόλεμον καὶ κατὰ τὴν περίοδον ποὺ τὸ κῦμα τῆς κοινωνικῆς ἀναταραχῆς κατέκλυσε τὴν Ἑλλάδα. Τὸ πόσον ἀληθὴς εἶναι αὐτὴ ἡ διαπίστωσις τὸ γνωρίζουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ποὺ δὲν ἐλησμόνησαν τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν περιῆλθεν ἡ νεολαία τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐθνικῆς κρίσεως, ἰδίως εἰς τ' ἀστικὰ κέντρα, τόσον ἡ κατὰ φατρίας δῆθεν ὠργανωμένη ὅσον καὶ ἡ ἄλλη, ἡ περισσοτέρα, ὁ μέγας ὄγκος, τὴν ὁποίαν ἡ ἀηδία ποὺ ἐνέπνεον αἱ φατρίαι, ἡ ἐγκατάλειψις καὶ ἡ ἀπογοήτευσις τὴν παρέδιδον ὡς ἕτοιμον λείαν εἰς τὸν κομμουνισμόν.

Ἡ ἀδήριτος ἱστορικὴ ἀνάγκη, ἡ ὁποία ἐπέβαλε τὴν πολιτικὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936 καὶ ἡ ἀπόφασις ποὺ ἠκολούθησεν ὡς ἀναπότρεπτος συνέπεια αὐτῆς τῆς μεταβο-

λῆς, ἡ ἀπόφασις δηλαδὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς ὑπὸ ἰδίαν εὐθύνην καὶ ὑπ' εὐθύνην αὐτοῦ τοῦ Κράτους τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς νέας γενεᾶς τῶν Ἑλλήνων, τὴν ἠθικήν, τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν κοινωνικήν, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ θέσῃ, κατὰ τρόπον ἀποφασιστικόν, ζήτημα ὑπάρξεως διὰ κάθε ἄλλην ὀργάνωσιν νέων. Καὶ ἐνόσῳ τὸ ἔργον τῆς νέας ὀργανώσεως εὑρίσκετο εἰς τὰ πρῶτα του βήματα, ὀρθῶς καὶ σοφῶς ἀφέθησαν νὰ λειτουργοῦν ὡς εἶχον τὰ παλαιὰ σωματεῖα καὶ αἱ ὀργανώσεις. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅμως ἔγινε φανερὸν τὸ ἀδύνατον τῆς ἐπ' ἄπειρον συνυπάρξεως τῶν παλαιῶν καὶ τῆς νέας Ὀργανώσεως. Καὶ τοῦτο ὄχι μόνον ἀπὸ λόγους ἀρχῆς, ποὺ δὲν εἶναι βέβαια καθόλου ἀσήμαντοι. Ἀλλ' ἀκόμη καὶ ἀπὸ λόγους καθαρῶς πρακτικούς. Ἡ ἀντινομία δὲν ἦτο μία. Ἦσαν πολλαί. Δὲν ἦτο δυνατὸν οὔτε καὶ δίκαιον νὰ ἔχῃ τὸ Κράτος τὴν εὐθύνην καὶ τὴν μέριμναν τῆς πνευματικῆς, τῆς σωματικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀγωγῆς ἑνὸς μέρους μόνον τῶν νέων, ἔστω καὶ τοῦ μεγίστου, καὶ ν' ἀφίνῃ εἰς τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀνεύθυνον ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν καὶ μέριμναν ἕνα ἄλλο μέρος, ἔστω μικρὸν καὶ ἐλάχιστον, τῶν παιδιῶν τοῦ λαοῦ. Ἤδη αὐτὸ μόνον ἦτο μία διάκρισις καὶ διαίρεσις ἀκατανόητος καὶ ἀδικαιολόγητος διὰ τὸ νέον Κράτος. Δὲν ἦτο δυνατὸν ἐπίσης ἄλλοι κανόνες, ἄλλαι κατευθύνσεις, ἄλλαι ἀρχαί, ἄλλα σύμβολα καὶ ἄλλαι ἰδέαι νὰ διδάσκωνται εἰς μίαν μερίδα τῶν νέων καὶ ἄλλαι εἰς ἄλλην. Ἡ ἀνάγκη ἑπομένως τῆς ἑνότητος καὶ τῆς ἑνιαίας κατευθύνσεως ἀπέκλειε τὴν αὐτοτελῆ συνύπαρξιν τῶν προσκοπικῶν ἢ τῶν ὁποιωνδήποτε ἄλλων σωμάτων καὶ σωματείων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Τὴν ἀπέκλειεν ὅμως καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἠθικῆς ἑνότητος τοῦ λαοῦ. Τῆς ἠθικῆς ἑνότητος τῶν Ἑλλήνων, τοὺς ὁποίους ὑπὸ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου δὲν τοὺς χωρίζουν πλέον οὔτε προνόμια μορφώσεως, οὔτε προνόμια καταγωγῆς καὶ προελεύσεως, οὔτε προνόμια ἐπαγγελμάτων οὔτε διακρίσεις κομμάτων, ἀλλὰ τοὺς ἑνώνει εἰς ἓν ἀδιάσπαστον σῶμα τὸ κοινὸν ἔργον ποὺ συντελεῖται εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ εἰς τὰς πόλεις καὶ ὁ κοινὸς σκοπός, ἡ δημιουργία διὰ τοῦ ἐναρμονισμοῦ ὅλων τῶν δυνάμεων, ὅλων τῶν ἱκανοτήτων, ὅλων τῶν ἰδιοφυΐων, ἐν ἰσότητι ἀμίλλης, μιᾶς ἰσχυροτέρας καὶ εὐτυχεστέρας Πατρίδος. Ὡς κατανόησιν τῶν ὑπαγορεύσεων αὐτῆς τῆς ἑνότητος χαιρετίζομεν τὸ πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν διάβημα τῆς διοικήσεως τοῦ σώματος τῶν Ἑλλήνων προσκόπων καὶ τὴν ἀπόφασιν εἰς τὴν ὁποίαν προῆλθεν αὕτη, ἐν συνεχείᾳ τοῦ διαβήματος ἐκείνου.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αἱ λεπτομέρειαι τῆς προσχωρήσεως τῶν Ἑλλήνων προσκόπων εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. θὰ ρυθμισθοῦν τὸ ταχύτερον καὶ κατὰ τὸν λυσιτελέστερον τρόπον. Ἤδη ἔχομεν πρὸς τοῦτο ὡς ἀσφαλεστάτην ἐγγύησιν τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ τοῦ προσκοπικοῦ Σώματος παρεκάλεσε καὶ ὁ Ἀρχηγὸς ἀνέλαβε νὰ καθορίσῃ καὶ ρυθμίσῃ αὐτὸς τὰς λεπτομερείας τῆς προσχωρήσεως. Ἡ Ε. Ο. Ν. θὰ δεχθῇ εἰς τοὺς

«Τὸ Ἔθνος μας ἔχει ἀνάγκην θερμότητος καὶ ἡλίου διὰ νὰ ζήσῃ. Καὶ αὐτὴν τὴν θερμότητα καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον δὲν μπορεῖ νὰ τὸν δώσῃ κανεὶς ἄλλος παρὰ Σύ, Νεολαία, καὶ ὡς ἄτομον καὶ ὡς σύνολον».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

κόλπους της μὲ τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν τοὺς νέους συναγωνιστὰς καὶ θὰ τοὺς περιβάλῃ μὲ τὴν ἰδίαν στοργὴν καὶ μὲ τὴν ἰδίαν ἀγάπην, μὲ τὴν ἰδίαν χαρὰν μὲ τὴν ὁποίαν ἐδέχθη τὰς μυριάδας τῶν ἀγοριῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν ποὺ τὴν ἀπαρτίζουν. Θὰ τοὺς δεχθῇ μὲ μεγαλειτέραν ἀκόμη χαρὰν καὶ μὲ μεγαλειτέραν στοργήν, διότι γνωρίζει ὅτι δὲν ἦτο οὔτε ἀντίθεσις, οὔτε διασταγμός, οὔτε ἄλλος κανεὶς παραπλήσιος λόγος, ἀλλ' αἱ συνθῆκαι, ἡ αἰτία ποὺ τοὺς ἐκράτει ἕως χθὲς μακρυὰ ἀπὸ αὐτήν. Θὰ τοὺς δεχθῇ ὅπως ἐδέχθη ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ δέχεται ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ δὲν θὰ κάμῃ καμμίαν διάκρισιν μεταξὺ αὐτῶν ποὺ ἔρχονται ὀλίγον καθυστερημένοι καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ποὺ ἔχουν προηγηθῆ εἰς τὰς τάξεις της. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐβαθμολόγησε ποτὲ τὰ μέλη της κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν προσελεύσεως, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὴν ἐπίδοσιν καὶ τὴν ἀξίαν, θὰ εἶναι ἰδιαιτέρως εὐτυχὴς καὶ θὰ χαρῇ καὶ ἡ χαρά της θὰ εἶναι ἀληθινὴ καὶ μεγάλη, ἂν μεταξὺ τῶν καθυστερημένων αὐτῶν θὰ εὑρεθοῦν πολλοὶ ἱκανοὶ νὰ πρωτοποροῦν εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ ἡγοῦνται. Καὶ ἂν εἶναι ἀληθές, ὅπως εὐχόμεθα καὶ ὅπως ὀφείλει νὰ εἶναι, ὅτι οἱ νέοι ἀπὸ τὰ προσκοπικὰ σώματα φέρουν μαζί των τὴν ἄσκησιν ποὺ πρέπει νὰ τὴν ἔχουν ἀποκτήσει μέσα εἰς ἕνα ὀργανισμὸν μὲ πολυετῆ ζωὴν καὶ ποὺ εἶναι τόσον χρήσιμος δι' ἕνα σῶμα νέον, ὅπως εἶναι τὸ σῶμα τῆς Ε. Ο. Ν., τόσον τὸ καλλίτερον καὶ δι' ἐκείνην καὶ δι' αὐτούς. Θὰ τῆς χαρίσουν τὴν πεῖραν καὶ τὴν ἄσκησίν των, ποὺ εἶναι προσόντα πολύτιμα, καὶ θὰ πάρουν ἀπὸ τὴν ὁρμὴν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τὸν ἰδικόν της. Τὸ νέον πνεῦμα καὶ τὸν νέον ἐνθουσιασμόν, ποὺ εἶναι τὸ πνεῦμα καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὸ πνεῦμα καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν ποὺ ἐνέπνευσε καὶ ἐμπνέει κάθε μέρα εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, μὲ τὴν προσπάθειαν, μὲ τὸν ἀγῶνα, μὲ τὸ ἔργον, μὲ τὸ παράδειγμα, πρῶτος ἀγωνιστὴς τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ μεγαλείου, ὁ Ἀρχηγός.

Μὲ τὴν προσχώρησιν τοῦ Σώματος τῶν Προσκόπων εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας ὁλοκληρώνεται τὸ ἔργον τῆς συντάξεως τῆς ἑλληνικῆς νεότητος εἰς ἕνα σῶμα, ὑπὸ ἑνιαῖον πρόγραμμα, ὑπὸ ἕνα Ἀρχηγόν, τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν.

Ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκήπισσα Εἰρήνη τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Δοὺξ Αἴμων τοῦ Σπολέτο.

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ὁ ἑλληνικὸς Λαὸς σύμπας μὲ εἰλικρινῆ χαρὰν ἐπληροφορήθη τοὺς ἀρραβῶνας τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Εἰρήνης, πέμπτου κατὰ σειρὰν βλαστοῦ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου, μετὰ τοῦ Δουκὸς τοῦ Σπολέτο Αἴμωνος.

Ἡ Ε. Ο. Ν. ἰδιαιτέρως, τῆς ὁποίας ἡ Ὑψηλὴ Μνηστὴ τυγχάνει Ἀνώτατος βαθμοῦχος, μετέχει τῆς πανελληνίου χαρᾶς καὶ συνοδεύει τὰς εὐχὰς ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἑλληνίδων μὲ τὰς ἰδικάς της διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ εὐημερίαν τοῦ Ὑψηλοῦ Ζεύγους.

Μέ ἀφορμή τήν ἐπέτειον

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Εἰς τὸ Λεβίδιον προχθές, ὅπως γνωρίζουν ἤδη οἱ ἀναγνῶσται ἐκ τοῦ ἡμερησίου Τύπου, συνέβη ἕνα ἀπό τά δυστυχήματα ἐκεῖνα μὲ τά ὁποῖα ἡ Μοῖρα μὲ τάς σκοτεινάς βουλάς της ἔπληξε τούς ἀνυπόπτους ἐκδρομεῖς νέους τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας, οἱ ὁποῖοι ἔτσι ἐπλήρωσαν ἄλλοι μὲ τήν ζωήν των καὶ ἄλλοι μὲ τά τραύματά των τάς ἀνεξηγήτους θελήσεις της.

Εἰς τούς πληγέντας νέους πρῶτος παραστάτης καὶ βοηθός ὁ Ἀρχηγός καὶ μαζί ὁ Κυβερνητικός Ἐπίτροπος παρέσχε κάθε δυνατήν νοσοκομειακήν περίθαλψιν. Ἀλλά ἔγινεν ἀφορμή τό τόσον συγκινητικόν αὐτό δυστύχημα νά ἀναβειχθῆ ἄλλη μιά φορά τό θάρρος καὶ ἡ αὐτοθυσία τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν., δύο τῶν ὁποίων ἀπό τούς τραυματίας, παρά τήν σοβαρότητα τῆς καταστάσεώς των, ἔσπευσαν εἰς τό Λεβίδιον διά νά ἀναγγείλουν τό συμβάν καὶ νά ζητήσουν τήν ταχείαν ἀποστολήν ἰατρικῆς βοηθείας διά τούς συνεπιβάτας των. Ὁ λαός τῆς περιφερείας μετά θαυμασμοῦ ἀναφέρει τήν ἡρωϊκήν αὐτήν πρᾶξιν τῶν δύο ἐκείνων Φαλαγγιτῶν, οἵτινες τόσον ἀξίως φέρουν τό ὄνομα τῶν μελῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως.

«ΤΗΔΕ ΚΕΙΜΕΘΑ»

Ἡ ἀρχαιολογική σκαπάνη τάς ἡμέρας αὐτάς ἔφερεν εἰς φῶς τόν ἀκριβῆ χῶρον εἰς τόν ὁποῖον οἱ Σπαρτιᾶται καὶ οἱ Θεσπιεῖς ὑπό τόν στρατηγόν Λεωνίδαν, προμαχοῦντες τῆς ἰδέας τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἐναντίον τῆς βαρβαρότητος καὶ τῆς βίας, ἔγραψαν τήν σελίδα τῆς μάχης τῶν Θερμοπυλῶν, τήν ὁποίαν μετά θάμβους ἀναφέρουν οἱ αἰῶνες ὡς τό ὕψιστον παράδειγμα φιλοπατρίας, ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας.

Ἡ δράς τῶν ἡρώων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐσήκωσαν τό ἀνάστημά των ἔναντι τῶν μυριάδων τοῦ Ξέρξου ἡττήθη βέβαια. Ἀλλά τοιαῦται ἥτται εἶναι ἀνώτεραι καὶ τῶν λαμπροτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων νικῶν. Καὶ οἱ αἰῶνες πού ὀφκῶνουν τήν φήμην καὶ τήν δόξαν δέν ὠμίλησαν ποτέ διά τήν νίκην τοῦ Ξέρξου. Ἡ νίκη του ἐτάφη εἰς τήν σκιάν καὶ τό φῶς τῆς ἡρωϊκῆς πράξεως τοῦ θανάτου τῶν τριακοσίων ὑψώθη εἰς τόν Ἑλληνικόν οὐρανόν ὡς ἕνας ἥλιος, ὁ ὁποῖος κατηύγασε καὶ ἐξακολουθεῖ νά καταυγάζῃ τήν χειρονομίαν ἐκείνην. «Τῆδε κείμεθα» διά νά βροντοφωνοῦμεν ἀνά τούς αἰῶνας ὅτι «καὶ παρά Θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις τιμιώτερον καὶ ἁγιώτερον ἐστίν ἡ Πατρίς».

Ο ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ

Τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ πρωτομάρτυρος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος εἰς τήν Στάτισταν ἐτιμήθη πάλιν ἐφέτος μὲ ὅλην τήν αἴγλην τῆς ἐπισήμου κρατικῆς παραστάσεως. Εἰς τήν Μακεδονίαν καὶ πρό καὶ κατά τήν διάρκειαν τῶν Βαλκανικῶν πολέμων καὶ κατά τόν μέγαν πόλεμον ἐχύθη πολύ Ἑλληνικόν αἷμα. Χιλιάδες τάφοι ἀνδρειωμένων, προερχομένων ἀπό ὅλας τάς γωνίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐξακολουθοῦν καὶ δέν θά παύσουν ποτέ ν' ἀποτελοῦν ἐκεῖ ἀπαρασάλευτα ἑλληνικά ὁρόσημα. Ἂν μεταξύ ὅλων αὐτῶν τῶν τάφων, ποὺ ὁ σεβασμός τῶν ἐπιζώντων θά τούς στεφανώνῃ πάντοτε ὅλους, ἡ συνείδησις τοῦ Ἔθνους ἐξεχώρισε τόν τάφον τοῦ Παύλου Μελᾶ, τοῦτο δέν εἶναι καθόλου τυχαῖον. Ὁ Μελᾶς δέν ἦτο μόνον ὁ Ἕλλην ἀξιωματικός ἀπό τό ἀρχοντικό σπίτι, ποὺ εἰς μίαν ἐποχήν ποὺ διεκυβεύοντο σκληρά τά ἑλληνικά δίκαια εἰς τήν Μακεδονίαν ἐγκατέλειψεν οἰκογένειαν καὶ ἄνεσιν καὶ στάδιον διά νά βγῇ καὶ νά πέσῃ, ἀντάρτης, εἰς τήν Χώραν ποὺ διεξεδίκει δι' ἑαυτόν ὁ Ἑλληνισμός. Ἦτο ἀκόμη ὁ ἐκπρόσωπος τῆς νέας ζωντανῆς γενεᾶς τῶν Ἑλλήνων, ποὺ ἔνοιωθε νά τήν πιέζῃ καὶ νά τήν καταπνίγῃ ἡ κενή ρητορεία τῶν μικρολόγων πολιτικῶν καὶ ποὺ ἐπερίμενε τόν ἕνα, τόν ἥρωα, ποὺ θά τῆς ἄνοιγε μὲ τό παράδειγμά του καὶ μὲ τήν θυσίαν του τόν δρόμον τῶν ἐνεργῶν ἀγώνων καὶ τῶν γονίμων πράξεων. Ἦτο ὁ πρωτοπόρος. Ἡ ἀπόφασίς του νά δράσῃ, ὅταν οἱ ἄλλοι ἐχάνοντο εἰς λόγια καὶ εἰς θρήνους, ἐφώτισε τόν δρόμον αὐτόν καὶ ἡ θυσία του τόν καθηγίασε. Ὅταν ἐγνώσθη ὁ θάνατός του, ὁ ἀπανταχοῦ Ἑλληνισμός ἠσθάνθη νά τόν διαπερᾷ ῥῖγος ἀφυπνίσεως. Καὶ αὐτῆς τῆς ἀφυπνίσεως τό ἀποτέλεσμα καὶ τήν συνέχειαν τήν ἔγραψαν κατόπιν μὲ ἄφθονον αἷμα αἱ χιλιάδες τῶν γενναίων ποὺ, ἀκολουθοῦντες τόν δρόμον ποὺ ἄνοιξεν ἐκεῖνος, μετέβαλον τά βουνά καὶ τούς κάμπους καὶ τάς πόλεις καὶ τά χωριά τῆς ἀλυτρώτου τότε Μακεδονίας εἰς προμαχῶνας Ἑλληνικούς. Ἔτσι ἐγράφη ἡ λαμπρά ἐποποιΐα τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος, ποὺ ἦτο ὁ πρόλογος καὶ ἡ προπαρασκευή τῶν πολέμων, μὲ τούς ὁποίους ἐνωμιμοποιήθη καὶ ἐστερεώθη ὁριστικῶς ἡ Ἐθνική μας κυριαρχία εἰς τήν Βόρειον Ἑλλάδα.

Δικαίως λοιπόν, καὶ ὄχι ἀπό ἁπλῆν σύμπτωσιν, ὁ Παῦλος Μελᾶς ἔγινε σύμβολον. Καὶ δικαίως ἐτιμήθη καὶ θά τιμᾶται ὡς ἡ κορυφαία μορφή τῶν Ἑλλήνων Μακεδονομάχων. Ἡ νέα γενεά τῶν Ἑλλήνων, τήν ὁποίαν ἡ Ἐπανάστασις τῆς 4ης Αὐγούστου ἦλθε ν' ἀνασυνδέσῃ μὲ τάς μεγάλας παραδόσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡρωϊσμοῦ, ἀς ἀντλῇ θέλησιν καὶ δύναμιν ἀπό τό παράδειγμα τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς θυσίας του. Διότι τό παράδειγμα τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς θυσίας εἶναι τό μέγιστον ἀγαθόν ποὺ κληρονομοῦν τά ἔθνη ἀπό τούς ἥρωας.

Παράδοσις Σημαίας

Ὁ Ἀρχηγὸς παραδίδων τὴν σημαίαν εἰς τὴν Φάλαγγα τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς Γεωργικῆς Συνεταιριστικῆς Σχολῆς καὶ τῆς Σχολῆς Τ.Τ.Τ.

Η ΣΧΟΛΙΚΗ ΝΕΟΤΗΣ

Ἡ σπουδάζουσα νεολαία τῆς Ἑλλάδος, παιδική καὶ ἐφηβική, ἐνεφάνισεν εἰς τό Στάδιον, τήν περασμένην Κυριακήν, τήν ἐργασίαν ποὺ συντελεῖται εἰς τά σχολεῖα εἰς τό ἐπίπεδον τῆς γυμναστικῆς. Καὶ ἦσαν ἐκεῖ αἱ ἀντιπροσωπεῖαι τῶν σχολείων τῆς Ἑλλάδος ὅλης, καὶ τό θέαμα ὑπῆρξεν ὡραιότατον καὶ ἐκίνησεν εἰς ἐνθουσιασμόν τά πλήθη ποὺ τό παρηκολούθησαν. Τό ἄφογον παράστημα, ἡ ὁρμή, ἡ ἐκτέλεσις τῶν γυμναστικῶν καὶ ἀθλητικῶν ἐπιδείξεων ἀπέδειξαν τήν λαμπράν ἐπίδοσιν τῶν νέων εἰς τό μεγίστης σπουδαιότητος μάθημα τῆς γυμναστικῆς. Ἀλλά δέν ἦτο μόνον ὁ λόγος τῆς σεμνῆς ἐπιδείξεως τῶν γυμναστικῶν ἐπιδόσεων, ὁ ὁποῖος ἔφερεν ἐδῶ τάς ἑκατοντάδας τῶν καλῶν νέων ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Τούς ὡδήγησεν ἔως ἐδῶ καὶ ἡ ἐνδιάθετος ἐπιθυμία νά ἐκφράσουν πρός τόν Ἀρχηγόν τοῦ Κράτους τήν εὐγνωμοσύνην των καὶ νά διαδηλώσουν τήν πρός αὐτόν ἀγάπην των, διά τό ἄνευ προηγουμένου ἐνδιαφέρον του πρός τούς Νέους, τό ὁποῖον ἐκδηλοῦται μὲ λόγους καὶ μέριμναν διά τάς ψυχικάς καὶ τάς ὑλικάς ἀνάγκας τῶν παιδιῶν, τῶν παιδιῶν τοῦ Λαοῦ πρό παντός, τόσον ἐκείνων ποὺ φοιτοῦν εἰς τά σχολεῖα, ὅσον καὶ τῶν ἐξωσχολικῶν. Τήν εἴδαμε καὶ τήν βλέπομε κάθε μέρα τήν στοργήν εἰς τήν ἐνίσχυσιν ποὺ ἔδωσεν εἰς τά μαθητικά συσσίτια, εἰς τούς νόμους προστασίας τῆς ἐργασίας τῶν ἀνηλίκων, εἰς τάς φροντίδας του διά τήν ὁλοκλήρωσιν τῆς ὀργανώσεως τῶν νέων, ποὺ ἐθεώρησε πάντοτε ὡς τό σημαντικώτερον καὶ προσφιλέστερον ἔργον του. Τήν συναντῶμεν κάθε μέρα εἰς ὅλας τάς πράξεις καὶ εἰς ὅλας τάς προσπαθείας τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου.

Προσφέρουσα τό ἀναμνηστικόν Λεύκωμα πρός τόν Ἀρχηγόν, ἡ μαθητιῶσα νεότης τοῦ ἐξέφρασε μὲ τά πιό συγκινητικά λόγια τήν εὐγνωμοσύνην της δι' ὅλα αὐτά: «Μέσα στά φύλλα τοῦ Λευκώματος αὐτοῦ ἐγράφησαν ὅσα ὑπηγόρευσαν ἡ ἀγάπη καὶ ἡ λατρεία, ὁ θαυμασμός καὶ ἡ πίστις τῶν μαθητῶν καὶ τῶν μαθητριῶν τῆς Ἑλλάδος...» καὶ μαζί παρέχεται ὑπόσχεσις ὅτι ἡ Ἑλληνική νεότης: «... θά ἀκολουθήσῃ πιστά τόν δρόμον ποὺ Ἐκεῖνος τῆς ἐχάραξε καὶ οὐδέποτε θά παρεκκλίνῃ ἀπό τάς σοφάς καὶ μεγάλας νουθεσίας ποὺ τῆς ἔδωκε καὶ ἐξακολουθεῖ νά τῆς δίδῃ»...

Ἀπό τήν Σχολικήν ἑορτήν

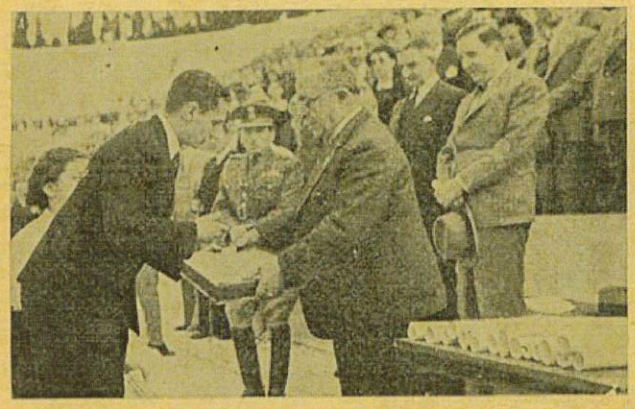

Μαθητὴς παραδίδων εἰς τὸν Ἀρχηγὸν μετὰ τὸ πέρας τῶν σχολικῶν ἀγώνων ἀναμνηστικὸν λεύκωμα ἐκ περγαμηνῆς.

Μέ ἀφορμή τήν ἐπέτειον

ΕΙΣ ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΩΝ

Οἱ Φαλαγγῖται τῆς Σχολῆς Συνεταιριστῶν ἄς ἐνθυμοῦνται καλά τά θερμά λόγια τά ὁποῖα τούς εἶπε ὁ Ἀρχηγός ὅταν τούς παρέδιδε τήν σημαίαν. Ἄς τά κλείσουν μέσα εἰς τήν ψυχήν των ὡς ἱερᾶς ὑποθήκας. Ἄς μή λησμονοῦν ὅτι τούς ἀνετέθη ἀποστολή ὑψηλή. Διότι εἶναι ὑψηλή ἀποστολή τό νά εἶναι ἕνας νέος ἡγετικόν στέλεχος εἰς τήν ὑπαιθρον, ἀπό τήν ἐργασίαν καὶ τήν προκοπήν τῆς ὁποίας περιμένομεν ὅλοι τήν ἑλληνικήν προκοπήν καὶ ἀνόρθωσιν. Ἄς μή λησμονοῦν πρό παντός ὅτι εἶναι ἀπόστολοι τῶν ἰδεῶν τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ. Καὶ αἱ ἰδέαι τῆς 4ης Αὐγούστου, αἱ ἰδέαι τοῦ Ἀρχηγοῦ, εἶναι πρῶτα ἐνθουσιασμός καὶ πίστις. Ἐνθουσιασμός γιά τήν Ἑλλάδα καὶ πίστις εἰς τήν Ἑλλάδα, εἰς τήν δύναμίν της τήν ἔμψυχον καὶ τήν ἄψυχον, εἰς τούς ἀνθρώπους της καὶ εἰς τήν γῆν της. Δεύτερον αἱ ἰδέαι τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου εἶναι ἐργασία καὶ μόχθος. Ἐργασία σύντονος, ἐπίμονος, ἀποφασιστική, ἐργασία ποὺ διά νά μεταχειρισθῶμε τά ἴδια τά λόγια τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, θ' ἀναγκάσῃ τήν γῆν μας νά μᾶς δώσῃ ὅσο μπορεῖ περισσότερο.

Ὡς ἀπόστολοι αὐτῶν τῶν ἰδεῶν ἄς ἀγωνισθοῦν νά σταθοῦν εἰς τό ὕψος των.

Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἦτο, ἀλήθεια, ἕνας ποιητικός ὕμνος χαρᾶς καὶ δροσιᾶς ἡ μυρμηκιά τῶν χαριτωμένων παιδιῶν τῶν Κέντρων τῆς Παιδικῆς Χαρᾶς, τά ὁποῖα ἡ πρωτοβουλία τοῦ Ὑπουργοῦ Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ τοῦ Κέντρου Νεότητος ἔφερε προχθές εἰς τό Στάδιον. Καὶ αὐτό ἀκριβῶς ἐξηγεῖ τόν ἐνθουσιασμόν καὶ τά παταγώδη χειροκροτήματα μὲ τά ὁποῖα ὁ παρακολουθήσας κόσμος τά ἐχαιρέτησε καὶ τά παρηκολούθησε παρελαύνοντα καὶ παίζοντα τά χαριτωμένα παιγνίδια, τά ὁποῖα μὲ τόσην τάξιν καὶ ἀφελῆ χάριν ἐξετέλεσαν.

«Τά «Κέντρα Παιδικῆς Χαρᾶς» ἀπέδειξαν προχθές πόσον ἐπιτυχῶς ἐξυπηρετοῦν τόν προορισμόν των, ὅπως τόν ἐνεπνεύσθη καὶ τόν ἐφαρμόζει ὁ Ἀρχηγός καὶ ἡ Ἐθνική Κυβέρνησις ἐν τῇ μερίμνῃ των διά τήν Ἑλληνικήν Νεότητα.

Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

29 ΜΑΪΟΥ 1453 — **29 ΜΑΪΟΥ 1939**

Πενήντα μέρες τώρα πού συνεχίζονται ἀδιάκοπα οἱ ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ. Τά μεγάλα κανόνια ξερνοῦνε φωτιά καί χτυπᾶν ἀλύπητα τά τείχη καί τούς πύργους τῆς Βασιλεύουσας.

Πενῆντα μέρες τώρα. Ὁ Κωσταντῖνος, ἡ ψυχή τῆς Πόλης, τό νεῦρό της, ὁ νοῦς της. Νύχτα καί μέρα γυρίζει ἀκούραστα στά τείχη καί στήν πόλι, ἐπιθλέπει παντοῦ, ἐμψυχώνει ὅλους, δυναμώνει τούς μαχητές, δίνει ἐνίσχυσι κι' ἐλπίδα στόν ἄμαχο λαό.

Ἐπάνω του νοιώθει νά βαραίνη ἡ τιμή κι' ἡ δόξα ἑνός Γένους καί μιᾶς Θρησκείας. Ἡ τιμή καί ἡ δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ξεπερνά τά ὅρια τοῦ τόπου καί τοῦ χρόνου ὅπου ζῆ. Ὁ νοῦς του βυθίζεται περισσότερο στό μέλλον, παρ' ὅσο στέκει στό παρόν. Βλέπει, θαρρεῖς, γενιές αἰώνιες πού θά ζήσουν μέ τήν ἐνθύμησί του. Ἕνα Λαό πού θ' ἀντλῆ θάρρος καί δύναμι ἐγκαρτερήσεως καί ἐλπίδα καί φῶς στή σκλαβιά καί στήν καταφρόνια του, ἀπό τήν προσδοκία τοῦ γυρισμοῦ του.

Καί θέλει γιά τήν τιμή καί γιά τήν δόξα τοῦ παρελθόντος καί γιά τοῦ μέλλοντος τήν ἐλπίδα νά σταθῆ ἔτσι ὥστε ἀπό κάθε λόγο κι' ἀπό κάθε πράξι του αὐτές τίς ὧρες πού εἶναι ὧρες χαρισμένες στήν αἰωνιότητα νά βγαίνη κάθετα ἕνα φῶς καλωσύνης καί θυσίας.

Γι' αὐτό ἡ θέλησίς του γίνεται θάλασσα ἀστείρευτη κι' ἡ δύναμίς του τρέχει. Ὑψώνει τό κορμί του ἴσο, ἀνοιχτός ὁλόκληρος στά ἠθικά καί στά ὑλικά πλήγματα τῆς μοίρας τοῦ μεγάλου Γένους τῶν Ρωμαίων πού γίνεται μοῖρα δική του. Στήν πόλι καί καί στά τείχη. Στήν πόλι ὅπου ἡ ταλαιπωρία καί ἡ ἀγωνία φθείρει τήν δύναμι τῆς ἀντιστάσεώς της κάθε ὥρα, στά τείχη πού κάθε μέρα κι' ἀνοίγουν ἁπάνω τους νέες πληγές τά τόπια τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀπό καιρό τώρα, ἀπό τίς πρῶτες μέρες τῆς πολιορκίας ἔχει πάρει τίς ἀποφάσεις του γιά τόν ἑαυτό του καί γιά τήν πόλι. Κι' αὐτός κι' ἡ θεοφρούρητη πόλι ἡ θά κατίσχυαν ἢ θά ἔπεφταν μαζί, ἐάν ὁ Θεός ἐπῆρε τό χέρι του ἀπό τήν Βασιλεύουσαν, ἄν ὁ Κύριος ἤθελε νά τῆς ἀρνηθῆ τό Ἔλεος ὡς τό τέλος.

Πρίν ν' ἀρχίση ἀκόμη ἡ πολιορκία, ὁ Μωάμεθ τόν ἐκάλεσε νά σκεφθῆ καί ν' ἀποφασίση.

Ὑπῆρχε τρόπος γιά συνθηκολόγησι. Μά αὐτός δέν μποροῦσε νά δεχθῆ συζήτησι. Μάταια δέν ἐστέφθη εἰς τό Μυστρᾶ. Ὁ λόγος τῆς ἀποκρίσεώς του ἦτο πραγματικά σπαρτιατικός: «Τήν μέν πόλιν, οὐ σοί δίδομεν. Κοινῇ γάρ γνώμῃ πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καί οὐ φεισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν». Ἔτσι ἀπάντησε καί ἔτσι ἔκαμε. Δέν εἶπε τίποτε περισσότερο ἀπό ὅ,τι ἔκαμε. Κάποιος εἶπε πῶς ἤθελε «νά βασιλεύση ἐντίμως ἤ, ἄν αὐτό δέν ἦτο δυνατόν, νά πέση ἐντίμως».

* * *

Ἡ πολιορκία ἔσφιγγε. Πενῆντα μέρες! Τείχη εἶχαν ραγίσει καί πύργοι εἶχανε πέσει. Κι' ὁ ἐχθρός ἑτοίμαζε τό χτύπημα τό στερνό.

* * *

Εἰκοσιοχτώ Μαΐου. Ἡ νύχτα πέφτει. Στό στρατόπεδο τῶν πολιορκητῶν λαμπρές φωτοχυσίες, τύμπανα κι' ἀλαλαγμοί. Ἑτοιμάζεται ἡ γενική ἔφοδο, πού θά γίνη τά ξημερώματα.

Ὁ Κωνσταντῖνος μαντεύει. Δίνει ἀποβραδυς τίς τελευταῖες ὁδηγίες στίς φρουρές τῶν τειχῶν. Ἀποτραβιέται γιά λίγες ὧρες.

Ἔπειτα μαζεύει τούς πολεμιστές τούς φίλους καί τούς συναγωνιστάς τῶν τελευταίων στιγμῶν τῆς Βασιλείας του. Τούς μιλεῖ μέ λόγια ζεστά καί βαθειά, μέ λόγια γεμᾶτα θλῖψι ἀλλά καί βασιλική ὑπερηφάνεια. Τά λόγια του καί τώρα πού τά διαβάζουμε προκαλοῦν ρίγος.

— Πολεμοῦμε γιά τά τέσσερα μεγαλύτερα ἀγαθά μας: γιά τήν Πίστι, γιά τήν Πατρίδα, γιά τό Βασιλέα, γιά τούς συγγενεῖς καί τούς φίλους. Ἄν γιά καθένα ἀπό αὐτά ἀξίζη νά χύσωμε τό αἷμα μας, πολύ περισσότερο γιά ὅλα μαζί. Ἄς πολεμήσωμε γενναῖα, γιά τά γλυτώσωμε τήν Πόλι ἐτούτη, τή σκέπη τῆς πατρίδος, τό καταφύγιο τῶν χριστιανῶν, τήν ἐλπίδα καί τή χαρά ὅλων τῶν Ἑλλήνων, τό καύχημα τῆς Οἰκουμένης.

Τοῦ ἀποκρίθηκαν μ' ἕνα στόμα.

Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος.

— Ἀποθάνωμεν ὑπέρ Πίστεως καί Πατρίδος.

Ὕστερα ὁ Κωνσταντῖνος ἐκίνησε γιά τήν Ἁγία Σοφία. Δέν θά τήν ξαναθλέπε πιά. Ἐγονυπέτησε κι' ἐπροσευχήθη. Ἐζήτησε ἀπό τόν Βασιλέα Χριστό ἐνίσχυσι στήν ἀγωνία του. Ἐθυμήθηκε τόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ, τήν νύχτα πρό τοῦ πάθους καί σηκώθηκε, μέ πρόσωπο φωτεινό, σχεδόν ἄυλο. Ἐπροχώρησε στήν Ἁγία Πύλη κι' ἐμετάλλαβε.

Πῆρε τό δρόμο πρός τό παλάτι. Ἀκολούθησαν ἐκεῖ σκηνές βαθύτατα καί τραγικά συγκινητικές. Γέροι καί νέοι τιτλοῦχοι ποῦ σέρνουν βροντερά ὀνόματα καί τίτλους ἀπό τά βάθη τῶν χρόνων, ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπό τήν παλιά ἀρχοντιά τῆς αὐτοκρατορίας, τόν περιτριγυρίζουν, ἄφωνοι. Ὅλα τά μάτια μαντεύουν στήν ὄψι του τή σημαδιακή βοῦλλα τῆς θυσίας. Γύρω ἀπό τό ὀψηλό μέτωπο ποῦ τό ἔχει ἁγιάσει τό ἱερό χρῖσμα, ξανοίγει τούτη τή φορά ἕνα καινούργιο φῶς, φῶς ἀγιωσύνης. Μαντεύουν τόν ἄντρα ποῦ εἶναι ἑτοιμος νά βαδίση γιά τήν τελευταία ἄθλησι—τόν μάρτυρα ποῦ σηκώνει πάνω του καί πηγαίνει νά δικαιώση μέ τό ἴδιο του τό αἷμα μιάν χιλιόχρονη ἱστορία. Κλαῖνε. Βουρκώνουν τά βασιλικά μάτια ποῦ τά ἑνώμιζαν ἀράκρυτα. Καλεῖ ἕναν ἕνα μέ τ' ὄνομα καί ζητᾶ τή συγχώρεσι τοῦ χριστιανοῦ. Ραζίγουν κι' ἡ πέτρες τοῦ παληοῦ παλατιοῦ σ' αὐτό τό βουβό συγχώριο.

Μεσάνυχτα. Ὁ Κωνσταντῖνος κατεβαίνει τή σκάλα τοῦ Ἱεροῦ παλατιοῦ. Παίρνει τό ἀνηφόρι πρός τά τείχη ὅπου τόν ἀναμένει ὁ Γολγοθᾶς του.

...Στίς ἐπάλξεις καί στούς πύργους τοῦ Θεοδοσιανοῦ τείχους βροντᾶει ἡ μάχη. Μιά φοῦχτα λιοντάρια ἀνασταίνουν μιά ἀκόμα φορά τούς παληοῦς ἀκριτικοῦς νόμους τῆς Ρωμανίας. Τέσσερις ὧρες τώρα κρατοῦνε ἀτράνταχτοι τή φοβερή πλημμύρα τῶν ἐπιθέσεων. Ἕνας ὁρμητικός καταρράχτης ἀπό φουσᾶτα ἀμέτρητα χύνεται κάθε φορά καί κάθε φορά σπάζει ἀπάνω στήν ἀντίστασι τῶν λίγων ἐκείνων ἀνδρῶν. Σειέται τό τεῖχος ἀπό τή θάλασσα κάτω ὡς τή Βλαχέρνα κι' ὡς τή Χρυσῆ καί ψηλά ὡς τή Κερκόπορτα, κι' ἡ Πόλι λουφάζει σέ κάθε σεισμά του. Τεῖχος καί ἄνδρες παλαίουν ὡς ἕνα σῶμα.

Ὁ Κωνσταντῖνος πρῶτος μέσα στούς πρώτους πολεμάει στήν πύλη τοῦ Ρωμανοῦ.

Τό μαγιάτικο πρωϊνό ὅλο φῶς καί δροσιά ξυπνάει σάν αὐγή ἐλπίδας. Θά βαστάξουν; Μπορεῖ. Μπορεῖ. ἀκόμη ν' ἀποκρούσουν τελειωτικά τόν ἐχθρό. Μά ἡ στενή Κερκόπορτα ποσδίδει τόν ἀγῶνα. Ὁ Βαλτᾶς βρίσκεται σέ λίγο κυκλωμένος ἀπό πολεμίους. Ὁρμοῦν ἀπό πίσω, ἀ-

(Συνέχεια εἰς τήν σελίδα 1128)

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Εἶναι γνωστή σ' ὅλους μας μιά βάρβαρη συνήθεια πού εἶχαν τά παιδιά τῆς ὑπαίθρου νά λιθοβολοῦν τά τραῖνα καί τ' αὐτοκίνητα καί σχεδόν ὅλοι ὅσοι ταξιδεύουμε συχνά ἔχουμε πικρή πεῖρα τοῦ πράγματος.

Μιά ἐποχή μάλιστα — εἶναι τώρα δυό, τρία χρόνια—τό κακό εἶχε φθάσει στό ἀπροχώρητο. Δέν ἦταν μόνον ὁ κίνδυνος σοβαροῦ τραυματισμοῦ ποῦ διέτρεχε κανείς σέ μιά ξένοιαστη ἐκδρομή. Ἦταν ἀκόμη κι' ἕνα ψυχικό τραῦμα ποῦ μᾶς ἄφινε μιά τέτοια περιπέτεια καί τό θλιβερό αὐτό σημεῖο τῆς ἀγριότητος μᾶς ἐξέθετε μαζί μέ τάλλα καί στά μάτια τόσων ξένων.

Κάποιος στενός συγγενής μου ποῦ διαμένει τόν περισσότερο καιρό στό Λονδῖνο, μορφωμένος, κοσμογυρισμένος καί θερμός πατριώτης, εἶχε ὁποστῆ, κατά τήν ἄνοιξι τοῦ 1936, μιά διπλή περιπέτεια λιθοβολισμοῦ σέ διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν καί θυμοῦμαι ἀκόμη τήν πικρή του ἀπογοήτευσι ὕστερ' ἀπό τόν φλογερό ἐνθουσιασμό ποῦ εἶχε σάν ἔφθασε στήν πατρίδα.

Τήν πρώτη φορά εἶχαν λιθοβολήσει τ' αὐτοκίνητό του καί τ' ἐθυμμάτισαν μάλιστα καί τό τζάμι καθώς ἐπέστρεφε ἀπό τήν Ὀλυμπία πρός τόν Πύργο μαζί μέ δύο Ἄγγλους ἐκδρομεῖς.

Τή δεύτερη—εἰμεθα μαζί αὐτή τή φορά—καθώς περνοῦσαμε τή Ν. Πελοπόννησο δεχθήκαμε στ' ἀνοικτό αὐτοκίνητο μιά ὁλόκληρη ρίζα καλαμιᾶς μέ ὅλο τό συγκολλημένο νωπό χῶμα ἀπάνω της.

Θυμοῦμαι ἀκόμη τήν ἀγανάκτησι τοῦ συνοδοῦ μου καθώς σταματήσαμε γιά νά τακτοποιήσουμε τίς ἀβαρίες, ἐνῶ ὁ σωφέρ ἔτρεχε νά κυνηγήση τόν νεαρό δράστη.

— Μά εἶναι ντροπή— ἔλεγε— εἶναι αἴσχος, νά βρίσκωνται τά παιδιά μας ἀκόμα σ' αὐτή τήν ἡμιαγρία κατάστασι! Βαρβαρότης, ἠθική ἀναρχία!

Κι' ἔπειτα συνέχισε σ' ἕνα τόνο μελαγχολίας: «Μά πότε λοιπόν θά γίνουμε καλύτεροι; Πότε θά ξαναβροῦμε τόν ἀληθινό ἑαυτό μας; Γιατί πιστεύω πολύ στήν ἀξία καί στή δύναμι τῆς φυλῆς μας. Φτωχός λαός ποῦ κακοπάθησε καί τυραννήθηκε καί στή σκλαβιά καί στήν ἐλευθερία του ἀκόμα... Ποιός λοιπόν θά ὀρῆ τό μυστικό τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, θά τόν πειθαρχήση καί θά τόν ὁδηγήση σ' ἕνα δρόμο καλύτερο ποῦ τ' ἀξίζει;

"Ὅλα τοῦτα τ' ἀγρίμια τῆς ὑπαίθρου καί τῶν πόλεων ἀκόμα εἶναι ὡς τόσο δυναμικές φύσεις ποῦ θά μποροῦσαν ν' ἀποδώσουν τόσα καί τόσα!.. Τοῦς λείπει ἡ πλατύτερη ἀγωγή, ἡ πειθαρχία, ὁ ὁδηγητής... Τί κρῖμα!..»

Ἡ παραπάνω περιπέτεια μοῦ εἶχε κάνει θυμοῦμαι ζωηρή ἐντύπωσι. Μόλις γύρισα ἀπό τίς διακοπές αὐτές τοῦ Πάσχα μίλησα στά παιδιά σχετικῶς μέσα στήν ἀγαπημένη μου μικρή κοινωνία τοῦ Σχολείου ποῦ τόσο βαθειά πιστεύω στήν ἀποστολή του.

"Ἐπειτα καί ὡς φυσιολάτραι εἴχαμε ὅλοι προσπαθήσει μιά γενικώτερη καμπάνια γιά τό μετριασμό τοῦ κακοῦ.

Ὡς τόσο κάτι ἄλλο, ριζικώτερο, βαθύτερο, καθολικώτερο χρειαζόταν γιά νά ἐπέλθη κεραυνοβόλο τό ἀποτέλεσμα. Ἄς ἰδοῦμε....

* * *

Πέρασαν ἀπό τότε τρία χρόνια...

Τίς τελευταῖες τοῦτες ἡμέρες ὁ ξενητεμένος μας ἦρθε καί πάλι ἐκδρομεύς μέ μιά κρουαζιέρα τοῦ ἀ)π. «Cairo - City» μαζί μέ "Ἄγγλους ἐκδρομεῖς.

"Ὅταν ἔφθασε στό σπίτι, ὕστερ' ἀπό τίς πρῶτες χαρούμενες στιγμές τοῦ ταξιδιώτου ποῦ ξαναβρίσκεται στόν τόπο του κι' ἀνάμεσα στοῦς δικούς του, ἐστράφηκε ξαφνικά πρός ἐμένα καί σέ μιάν ἀπότομη ἔκρηξι χαρᾶς κι' ἐνθουσιασμοῦ λέει:

— Ἀλήθεια, ξέρεις, εἶμαι ἐνθουσιασμένος!... Θάθελα νά τρέξω νά σφίξω, νά φιλήσω τό χέρι τοῦ Κυβερνήτη γιά τή μεγάλη διαφορά ποῦ βρῆκα στόν τόπο μας σέ πολλά ζητήματα τάξεως, εὐπρεπείας καί πειθαρχίας ποῦ προσπίπτουν ἀμέσως στήν ἀντίληψιν ἑνός ξένου, ἀλλά πρό παντός γιά τήν ἀνέλπιστη μεταβολή ποῦ εἶδα στά παιδιά. Μά εἶναι θαῦμα!... Δέν τό περίμενα ποτέ!...

— Πές μου, τοῦ λέω μ' ἕνα διάπυρο ἐνδιαφέρον, τί;

— Εἶδα τά "Ἑλληνόπουλα μεταμορφωμένα. Τό καταλαβαίνεις; Ναί, τά παιδιά, τ' ἀλητόπαιδα ποῦ μᾶς λιθοβολοῦσαν ἄλλοτε, εἶχαν γίνει αὐτή τή φορά παιδιά πειθαρχημένα, εὐγενικά κι' ἀξιοπρεπῆ ποῦ μᾶς χαιρετοῦσαν χαρούμενα καί σοβαρά συγχρόνως, μέ μιά ὡραία ἀρρενωπή ἀνάτασι τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ... Σέ βεβαιῶ δέν πίστευα στά μάτιά μου! Ποτέ μου δέν εἶχα δῆ τά "Ἑλληνόπουλα σέ τέτοια φόρμα!.. Μοῦ ἐρχόταν νά κλάψω ἀπό τόν ἐνθουσιασμό μου... Οἱ "Ἐγγλέζοι δέ, εἶχαν γοητευθῆ.

Ἡ ἀφήγησις τοῦ ξένου μας μέ εἶχε βαθειά συγκινήσει.

—Γιά πές μου—τοῦ λέω, θέλοντας νά διαπιστώσω τό βάθος τῆς μεταβολῆς— πές μου μήπως τά παιδιά ἦσαν σέ παράταξι γιά νά σᾶς δεχθοῦν φορῶντας τή στολή τῆς Νεολαίας, μέ τούς ἀρχηγούς τους;

— "Ὀχι! "Ὀχι!—μοῦ ἀπαντᾶ— κι' αὐτό ἀκριβῶς ἦταν τό θαυμάσιο! Τά παιδιά δέ φοροῦσαν στολή, δέν βρισκόταν σέ καμμιά τυπική τους ἐμφάνισι. "Ἦταν ἁπλούστατα σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ στά παιχνίδια τους. Μιά ἐσωτερική καλλιέργεια τά ἔκαμε νά παρατήσουν τό παιχνίδι καί τό χωράφι καί νάσθοῦν νά μᾶς χαιρετήσουν μέ τόν ὡραῖο χαιρετισμό τῆς Νεολαίας. Κι' αὐτό γινόταν παντοῦ ὅπου περάσαμε.

— Γιά πές μου, τοῦ λέω (ἀναπολώντας κάτι παλαιότερα...), στόν Πύργο, στήν Ὀλυμπία ἦταν τό ἴδιο;

— Μά ναί! βέβαια! Αὐτό ἦταν τό σπουδαῖο! Στήν Ὀλυμπία, ἐκεῖ ποῦ μᾶς ἔσπασαν τότε τά τζάμια, ἀντίκρυσα τώρα παιδιά ἀγνώριστα... Δέ θά ξεχάσω ἰδίως ποτέ ἕνα παλληκαράκι ξανθό ἔως 14 χρόνων. Στάθηκε μπροστά μας σοβαρό, εὐθυτενές μέ τό χέρι τεταμένο καί μᾶς ἔρριξε μιά γοργή, σοβαρή κι' ὀπερήφανη ματιά ποῦ ἔκαμε τήν καρδιά μου νά φουσκώση ἀπό καμάρι καί τήν ψυχή μου νά πλημμυρίση ἀπό νέες ἐλπίδες... Ὁ νέος αὐτός φάνταξε μπροστά μου σάν ἕνα ὁλόκληρο σύμβολο...

* * *

"Ἕνα ὁλόκληρο σύμβολο!... Τό ξανθό παλληκαράκι τῆς Ὀλυμπίας, ζωντανεμένο ἀρχαῖο ἄγαλμα, εἶναι τό σύμβολο τῆς νέας γενεᾶς ποῦ ξεπήδησε σήμερα ἀπό κάθε γωνιά τῆς Ἑλληνικῆς γῆς στό ἀάλπισμα ἑνός δυνατοῦ κι' ἐμπνευσμένου Ἀρχηγοῦ, γιά νά συνδέση καί πάλι τό νῆμα τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ποῦ φάνηκε κομμένο σέ ἡμέρες παρακμῆς καί καταπτώσεος...

Ἡ Νεολαία, τό γαλανόλευκο αὐτό κῦμα τῶν νέων ἐλπίδων τοῦ "Ἐθνους, ποῦ βλέπουμε νά φουσκώνη κάθε μέρα καί δυνατώτερο, δέν εἶναι ἁπλῶς μιά ἐξωτερική παράστασις πειθαρχίας καί πολιτισμοῦ. Εἶναι κάτι βαθύτερο, σοβαρώτερο, διαρκέστερο... Εἶναι ἡ ἀγωγή, ἡ αὐτοπειθαρχία, ὁ ἐσωτερικός πολιτισμός ποῦ ἄρχισε τόσο γρήγορα νά γίνεται συνείδησι στή νέα γενεά κάτω ἀπό τή νέα πινυή.

Μιλοῦν εὔγλωττα τώρα τά πράγματα. Ἀπό μικρές λεπτομέρειες βγαίνουν μεγάλα συμπεράσματα. Κι' εἶναι ἀλάνθαστος ὁ κανών.

Καί χωρίς «στολή» τώρα τά παιδιά μας τῆς Νεολαίας, ἔξω στό ὑπαιθρο κι' ὅπου βρεθοῦν, καί χωρίς τομεάρχας καί χωρίς παραγγέλματα, γνωρίζουν τό καθῆκόν τους καί τό ἐκτελοῦν αὐθόρμητα.

"Ἐτσι, ὅταν βλέπουν τόν ταξιδιώτη νά περνάη, ἀντί νά τόν λιθοβολοῦν ὅπως πρῶτα, τρέχουν χαρούμενα καί σοβαρά μαζί νά τόν χαιρετήσουν μ' ἕνα τρόπο εὐγενικό καί πολιτισμένο καί λένε μέ τή στάσι τους αὐτή:

«Εἴμαστε ἡ Νεολαία. Δέν καταδεχόμαστε πιά νά φερθοῦμε βάρβαρα. Γιατί ξέρουμε τήν Πατρίδα μας, τήν Ἱστορία μας, τήν εὐγένειά μας, τήν παράδοσι τῆς φυλῆς μας. Ξέρουμε ποῦ πηγαίνουμε τώρα κι' εἴμαστε ὑπερήφανοι γι' αὐτό!..».

* * *

Ὁ ξένος μας φεύγει πάλι σέ λίγες ἡμέρες γιά τή μακρινή χώρα τοῦ Βορρᾶ. Ἐκεῖ θά συναντήση κι' ἄλλους ξενητεμένους ἀδελφούς μας ποῦ προσμένουν νέα ἀπό τήν Πατρίδα... Καί τό καλύτερο νέο καί τό πολυτιμότερο δῶρο ποῦ θά τοῦς φέρη θέβαι ὁ περήφανος χαιρετισμός σας Ἑλληνικά Νειάτα, παιδιά τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, τρυφερά βλαστάρια μιᾶς νέας Ἐθνικῆς ζωῆς...

Π. Κουμανταρέα

(Καθηγήτρια. Πειραιώς)

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἱστορία

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

Ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ ἀρχοντοποῦλες, ἀκόμη καὶ ἡ πατρικία Ζωστὴ ποὺ εἶναι πρώτη ἀνάμεσά τους, δὲ χόρταιναν νὰ τὸν ἀκοῦν καὶ τὸν ρωτοῦσαν καὶ τὸν ξαναρωτοῦσαν καὶ τὸν κράτησαν ἕνα ὁλόκληρο ἀπόγευμα κοντά τους... Ὅταν ἔφυγε μέσα ἀπὸ τοὺς ἀνθισμένους κήπους τοῦ παλατιοῦ, ἀργὰ πιὰ μὲ τὸ σούρουπο ξάφνου τὸν φώναξε, λέει, μιὰ τρυφερὴ φωνούλα μὲ τ' ὄνομά του. Στράφηκε κι' εἶδε μιὰ μικρούλα ποὺ τρέχοντας πλησίασε, τοῦ ἔδωσε ἕνα κατακόκκινο τριαντάφυλλο χωρὶς νὰ πῇ λέξη καὶ πάλι ἔφυγε καὶ χάθηκε ἀνάμεσα στὰ λουλούδια καὶ τὰ δέντρα. Ἦταν ἡ Ἀναστασώ, ἡ κόρη τοῦ πατρίκιου Γρηγορᾶ, ποὺ ἀργότερα ἔγινε γυναίκα του. Τέτοιοι γάμοι δὲ νομίζονταν ἀταίριαστοι στὸ Βυζάντιο, γιατὶ ἡ ἀριστοκρατία δὲν ἦταν κληρονομικὴ ὅπως στὴ Δύση καὶ τίτλοι καὶ προνόμια κατάφερναν νὰ παίρνουν μόνο ἐκεῖνοι ποὺ ἀνέβαιναν μὲ τὴν ἀξιωσύνη τους ψηλὰ καὶ πρόσφεραν ὑπηρεσία στὸ κράτος εἴτε σὰν στρατιῶτες, εἴτε σὰν πολίτες. Ὁ γιὸς τοῦ ἄρχοντα καταλάβαινε ἔτσι πώς, ἂν δὲ φανῇ ἄξιος τοῦ πατέρα του καὶ δὲ δείξῃ πὼς εἶναι ὄχι μονάχα πρόθυμος, μὰ καὶ ἱκανὸς νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ σύνολο καὶ τὸν Αὐτοκράτορα, θάπεφτε στὴν πιὸ ντροπερὴ ἀσημαντότητα.

Ὁ Μιχαὴλ εἶχε κληρονομήσει τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴν πονηριὰ τοῦ πραματευτῆ, μὰ καὶ τὴν καχυποψία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ συνάντησε πολλὰ ἐμπόδια, πολλοὺς ἐχθροὺς καὶ ξέρει τί θὰ πῇ πάλεμα μὲ νύχια καὶ μὲ δόντια στὰ φανερὰ εἴτε στὰ κρυφά, καθὼς στὴ ζούγκλα. Σὲ κοίταξε ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ πόδια καὶ κατ' ἀρχὴν δὲν τοῦ ἄρεζες μακάρι νἀσουνα ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ἔβανε πρόγραμμα πῶς θὰ φερόταν ἀπέναντί σου γιὰ νὰ σὲ ἐξουδετερώσῃ, σὰ νἀσουν κόλλας δηλωμένος ἀντίπαλός του. Ὡς τόσο ποτὲ του δὲν κατάφερνε νὰ κρατηθῇ σὲ μιὰ ἀπόφαση. Ἔτρεχε, βλέπεις, στὶς φλέβες του ἐξὸν ἀπὸ τὸ αἷμα τὸ πραματευτάδικο καὶ τὸ αἷμα τῆς μάνας του ποὺ ἦταν ὅλο ξενοιασιὰ καὶ ἐλαφρότητα. Καὶ θαρρεῖς πῶς τὰ αἵματα αὐτά, τόσο ἀντίθετα, μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελαν νὰ φιλιώσουν καὶ ν' ἀνακατευτοῦν, μὰ στέκανε ξέχωρα τὸ καθένα, σὰν τὸ νερὸ μὲ τὸ λάδι, νὰ ποῦμε, κι' ἔτσι φανερώνονταν κόλλας, σὲ τρόπο ποὺ σοῦ ἔκανε κωμικὴ ἐντύπωση μιὰ τέτοια ἀντίθεση νὰ τὴ συναντᾶς στὸ ἴδιο πρόσωπο. Ἔτσι καὶ στὴ μορφή. Εἶχε τὰ γλυκὰ μάτια τῶν Γρηγοράδων, τ' ἀνάστημα καὶ τὰ κυματιστὰ ὁμορφα μαλλιά τους, μὰ τὸ πηγοῦνι του ἦταν τετράγωνο, ἀδρὸ σὰν πελεκημένο ἀπάνω σὲ ξύλο κι' ἔδειχνε τὴ δυνατὴ θέληση τοῦ πατέρα του.

Ἡ πρώτη συνάντησή του μὲ τὸ Γρηγόρη ἔγινε στὸ περιβόλι τοῦ Πρωτοσπαθάριου ἕνα καλοκαιριάτικο δειλινό, ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες, γιατὶ ὁ Μιχαὴλ ἔλειπε μαζὶ μὲ τὴ μητέρα του σ' ἕνα ὑποστατικό τους στὴ Θράκη.

Ὁ Γρηγόρης, ἀνεβασμένος σ' ἕνα πατάρι, προσπαθοῦσε νὰ κόψῃ κάτι τσαμπιὰ γλισίνας ποὺ τοῦ ζήτησε ἡ Νανώ... ἤθελε νὰ τὰ πλέξῃ στὰ μαλλιά της καὶ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό της. Ἡ νένα τῆς εἶχε διηγηθῆ τὴν ἱστορία τῆς Ἰουδὴθ ποὺ πῆγε στολισμένη σὰ νυφούλα στὴν σκηνὴ τοῦ Ὀλοφέρνη μὲ τὸ σκοπὸ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄγριο Ἀσσούριο στρατηγὸ καὶ νὰ σώσῃ τὸ λαό της.. καὶ τώρα ἤθελε ν' ἀναπαραστήσῃ τὴ σκηνή.

—Κι' ἄλλα, κι' ἄλλα! φώναζε κ' ἐβρισκε ἀστεῖο ποὺ ὁ Γρηγόρης δὲν ἔφτανε ὡς τὸ σημεῖο ποὺ ἡ γλισίνα νόμισε καλὸ ν' ἁπλώσῃ τ' ἄνθια της σὰν πυροτέχνημα. Γέλοῦσε καὶ κουνοῦσε τὰ χέρια μπροστὰ καὶ πίσω.

...'Αλλὰ πάλι δὲν ἔφτανε!...

—Σηκώσου στὰ δάχτυλα... λίγο πιὸ ἐκεῖ...

—Ἂν εἶχα ἕνα μακρὺ ξύλο...

—Ἀ! ἀ! δὲν μπορεῖς. Θὰ πάω νὰ φωνάξω τὸ Δημήτρη.

Ὁ Γρηγόρης ἔκαμε μιὰ τελευταία δοκιμή. Ἕνα δάχτυλο ἀκόμα, τόσο δά, κάτι ἀσημαντο καὶ θάφτανε... Τὸ λουλουδισμένο κλωνάρι στραφτάλιζε στὸν ἥλιο, καὶ δὲν ἔδινε, θαρρεῖς, σημασία, σὰ νὰ περιφρονοῦσε τὴν προσπάθεια ποὺ τὴ θεωροῦσε καθαυτὸ γελοία. Πεισμάτωσε... «Θὰ τὸ κόψω!», εἶπε μέσα του. Τώρα τελευταία, ἅμα ἀποφάσιζε νὰ κάνῃ κάτι, θαρρεῖς καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς του ἦταν ἐκεῖνη ἡ ἀπόφαση, δὲν ἡσύχαζε ὡς ποὺ νὰ τὸ καταφέρῃ. Κι' ἐπειδὴ τὸ πατάρι ἦταν στενὸ προχώρησε ὡς τὴν ἄκρη ἄκρη, ψήλωσε στὰ νύχια, ἔκλινε τὸ σῶμα δεξιὰ ἔτσι ποὺ νὰ στηρίζεται μόνο μὲ τὰ χέρια στὸν τοῖχο καὶ νά, τόφτασε... μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ κυλίστηκε κάτω στὸ χῶμα. Ἂν χτυποῦσε τοὐλάχιστον, μὰ ἀπὸ κάτω τὸ χορτάρι ἦταν τόσο μαλακὸ καὶ ἔπεσε ὁμορφα καὶ καλά, σὰ νἄταν πουπουλένιο στρῶμα.

Ἡ Νανὼ γέλασε καὶ πῆγε νὰ ὀρῇ τὸ Δημήτρη... ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ ἔχῃ τὶς γλισίνες της. Ὁ Γρηγόρης ἀνέβηκε πάλι στὸ πατάρι. «Θὰ τὶς κόψω!», ἔλεγε καὶ ξανάλεγε μέσα του, καὶ ἦταν δοσμένος στὴ δουλειὰ αὐτὴ μὲ τόσο πεῖσμα, ποὺ δὲν πρόσεξε ἕνα νέο πρόσωπο ποὺ ἤρθε καὶ στάθηκε πίσω του. Κι' ὅμως θὰ τ' ἀναγνώριζε ἀμέσως, γιατὶ κάθε μέρα σχεδὸν τοῦ μιλοῦσαν γι' αὐτό. Ἦταν ὁ Μιχαὴλ ποὺ εἶχε φτάσει τ' ἀπομεσήμερο καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ πρωτοξαδέρφου του. Τὸν πληροφόρησαν πῶς βρισκότανε στὸν κῆπο μαζὶ μὲ τὴ Νανώ... Περιπλανήθηκε ἀρκετὰ ἀνάμεσα στὶς δενδροστοιχίες χωρὶς νὰ συναντήσῃ κανένα... Δὲν ἤθελε νὰ σφυρίξῃ μὲ τὸ συνθηματικό τους τρόπο, δυὸ νότες στὸν ἴδιο τόνο κι' ὕστερα μιὰ ψηλότερη ποὺ κρατοῦσε κάμποσο κι' ἔσβηνε σιγὰ σιγὰ σὰν ἠχὼ μακρινή, γιὰ νὰ τοὺς ξαφνιάσῃ.

«Ποιὸς νἄναι αὐτός; σκέφτηκε. Πρώτη φορὰ τὸν βλέπω, εἶμαι βέβαιος, μ' ὅλο ποὺ τὸ πρόσωπό του εἶναι γυρισμένο κατὰ τὸν τοῖχο. Φαίνεται καλοκαιωμένος κι' ἀπὸ τὰ ροῦχα ποὺ φορᾷ δίχως ἄλλο θἄναι ἀρχοντόπουλο. Ὡς τόσο κοίταξε ἀδιαντροπιά... Βάλθηκε ναί καὶ καλὰ νὰ ρημάξῃ τὸ λουλούδι... κι' ὅμως κι' ἕνας στραβὸς θὰ καταλάβαινε πῶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ φτάσῃ...»

—Τί χοντροκέφαλος! εἶπε δυνατά.

Ὁ Γρηγόρης στράφηκε σὰ νὰ τὸν δάγκωσε φίδι. Τὰ δυὸ ἀγόρια κοιτάχτηκαν μιὰ στιγμὴ ἀμίλητα.

—Τὸ βλέπεις πῶς δὲν μπορεῖς... Τί ἐπιμένεις;

Ὁ Γρηγόρης δὲν ἀπάντησε, μὰ ξαναγύρισε μὲ μιᾶς, δίπλωσε τὸ κορμί του στὰ δυὸ καὶ στάθηκε μιὰ στιγμὴ σ' αὐτὴ τὴ θέση σὰν γάτος ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ κάμῃ ἐπικίνδυνο ἅλμα ἀπὸ τὴ μιὰ στέγη στὴν ἄλλη πάνω ἀπὸ τὸ κενό.... ὕστερα τίναξε τὸ κορμί του κατὰ τὴ γλισίνα. Ἔγραψε ἕνα τόξο στὸν ἀέρα, ἄρπαξε μὲ τὰ χέρια του τὰ λουλούδια καὶ ἔπεσε φαρδὺς πλατὺς κάτω.

Ὁ Μιχαὴλ γέλασε μ' ὅλη του τὴν καρδιά. Χά! χά! χά! Κι' εἶχε ἕνα τέτοιο σαρκασμὸ τὸ γέλιο του, ποὺ τὸ ἀκριτικὸ αἷμα τοῦ ἀλλουνοῦ χόχλασε καὶ τ' ἀνέβηκε στὸ κεφάλι. Τὸ φῶς του σκοτείνιασε καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ καθόλου, μανιασμένος καθὼς ἦταν ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸν πόνο, γιατὶ τὰ χέρια του ξεγδάρθηκαν στὶς πέτρες τοῦ τοίχου, χύθηκε κατὰ πάνω του μὲ τὸ κεφάλι μπροστὰ σὰν ταῦρος.

Κυλίστηκαν ἕνα κουβάρι στὸ χῶμα. Ἔδιναν κι' ἔπαιρναν γροθιές... Γιότε ὁ ἕνας βρισκόταν κάτω, πότε ὁ ἄλλος... κι' ἔτσι κυλώντας, ἔπεσαν μέσα σ' ἕνα παρτέρι ὅπου ἀνθοῦσαν ἀνοιγμένα κάτι περίφημα ἑκατόφυλλα... Τ' ἀγκάθια ξέσκισαν καὶ μάτωσαν τὶς σάρκες τους, μὰ δὲν ἐνοιοῦσαν νὰ ὑποχωρήσουν κι' ὅσο πάλευαν ἡ μανία τους θαρρεῖς μεγάλωνε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὸ πεῖσμα... Ὡς τόσο κανένας δὲ μιλοῦσε. Μποροῦσαν νὰ σκοτωθοῦν ἐκεῖ χωρὶς νὰ τοὺς πάρουν εἴδηση. Ὅσο πήγαινε ὅμως οἱ κινήσεις τους γίνονταν πιὸ ἄτονες, ὡς ποὺ στὸ τέλος συχνανασαίνοντας, ἀποσταμένοι, χωρίστηκαν πιὰ καὶ βρέθηκαν μιὰ στιγμὴ ἀνακαθισμένοι ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο σὲ ἀξιοθρήνητη κατάσταση. Τὸ κακὸ ἤρθε τόσο ξαφνικά, τόσο ἀπρόβλεφτο, χωρὶς λόγο, ποὺ τὸ ἀποτέλεσμα καταντοῦσε κωμικό. Ὡς ποὺ ν' ἀνοιγοκλείσῃς τὰ μάτια σου τ' ἀρχοντικὰ φορέματα μὲ τὰ βλατίκα καὶ τὰ χρυσὰ κεντήματα στὰ φαρδιὰ μανίκια καὶ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό, εἶχαν γίνει σωστὰ κουρέλια.

Ὁ Μιχαὴλ πρῶτος ἄρχισε νὰ γελᾷ.

—Δὲ μοῦ λές, λύσσαξες; τοῦ εἶπε.

«Ἐτοῦτος δίχως ἄλλο εἶναι ὁ περίφημος ξάδερφος», σκέφτηκε ὁ Γρηγόρης καὶ τότε μονάχα ἀναλογίστηκε τὸ τί εἶχε κάνει καὶ δὲν καταλάβαινε καλὰ καλὰ γιατί. Πῶς νὰ δικαιολογηθῇ; Λίγες φορὲς τοὖχε συμβῆ νὰ παραφερθῇ ἔτσι... Ἀποροῦσε καὶ ὁ ἴδιος.. Μιὰ δύναμη ἀνεξάρτητη, θαρρεῖς, ἀπὸ τὴ δική του βούληση, κρυμμένη κάπου ἐκεῖ σὰν ἀγρίμι, ἀπολύθηκε μιὰ στιγμὴ οὐρλιάζοντας καὶ τὸν ἀναστάτωσε...

«Θεέ μου! τί θὰ πῇ ὁ Δημήτρης, ὁ ἄρχοντας Γρηγορᾶς, ποὺ τοῦ ρημάξαμε τὰ πολύτιμα ἑκατόφυλλά του...» Θέλησε νὰ σηκωθῇ, μὰ τὰ μέλη του ἦσαν βαρειὰ σὰ μουδιασμένα.

Μέσα στὴν ἀμηχανία του ἔκαμε μιὰ ἀνόητη ἐρώτησῃ:

—Σὲ χτύπησα; εἶπε.

—Θαρρῶ, μὰ μπορεῖ καὶ νὰ μοῦ φαίνεται... Τί λές;... καὶ διπλασίασε τὰ γέλια του, παρασύροντας αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ τὸ Γρηγόρη.

Ἔτσι γελῶντας τοὺς βρῆκε ὁ Δημήτρης μὲ τὴ Νανώ.... καὶ φαντάζεστε τὴν ἔκπληξή τους σὰν ἔμαθαν τὰ καθέκαστα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὅστις δ' ἂν ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν κἀγὼ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ πᾶς ὃς ἀφῆκεν οἰκίας ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει. Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρῶτοι.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τὸ αὐριανὸν Εὐαγγέλιον μᾶς διδάσκει μὲ ποῖον τρόπον εἶναι δυνατὸν νὰ φανερώνωμεν τὴν πίστιν ἡμῶν πρὸς τὴν ἀγίαν μας θρησκείαν καὶ τὸν ἱδρυτὴν αὐτῆς Ἰησοῦν Χριστόν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ὑπόσχεται εἰς τοὺς μαθητάς αὐτοῦ δόξαν καὶ εὐτυχίαν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ζωήν των, ἀλλά, τοὐναντίον, προλέγει εἰς αὐτοὺς διωγμούς, στερήσεις, βασανιστήρια. Λέγει εἰς τοὺς μαθητάς του ὅτι ἡ διάδοσις τῆς θείας του διδασκαλίας θὰ εὕρῃ παντοῦ λυσσώδη ἀντίδρασιν. Δι' αὐτὸν δὲ ἀκριβῶς τὸν λόγον πρέπει νὰ ὁπλισθοῦν μὲ ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα.

Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ τοὺς κάμῃ λιποψύχους καὶ δειλοὺς, βεβαιώνει αὐτοὺς ὅτι κατὰ τὴν μετὰ θάνατον αἰώνιον ζωὴν τοὺς ἐπιφυλάσσει πλουσίαν καὶ εὐτυχῆ ἀνταπόδοσιν, αἰώνιον μακαριότητα. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζουσα αὔριον τὴν μνήμην τῶν Ἁγίων Πάντων, δηλαδὴ ὅλων ἐκείνων τῶν ἁγίων οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς πίστεώς των καὶ τῆς ὁμολογίας των μέχρι θανάτου τοῦ Θεανθρώπου, ἐλάμπρυναν καὶ ἐγιγάντωσαν τὸ πλήρωμα τῆς Χριστιανικῆς ποίμνης, θέλει νὰ μᾶς παραδειγματίσῃ καὶ νὰ μᾶς παρακινήσῃ, ὅπως μιμηθῶμεν τὰ παραδείγματα τῶν ἁγίων αὐτῶν ἀνδρῶν.

Ἡ ὁμολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ πίστις πρὸς τὴν θείαν αὐτοῦ διδασκαλίαν, εἶναι τὸ μεγαλείτερον καθῆκον παντὸς Χριστιανοῦ. Συγχρόνως ὅμως εἶναι ὄχι μόνον καθῆκον πρὸς τὸν Θεάνθρωπον, ἀλλὰ καὶ γενικῶς πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας. Ὅταν ἡμεῖς ἔχωμεν πίστιν καὶ εὑρισκώμεθα μεταξὺ ἀνθρώπων ποὺ εἶναι βυθισμένοι εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν ἁμαρτίαν, μὲ ἕνα λόγον μας, μὲ μίαν ὁμολογίαν μας, μὲ ἕνα καλὸν παράδειγμα καὶ μὲ μίαν θεάρεστον πρᾶξιν, εἶναι ἐνδεχόμενον καὶ πιθανώτατον νὰ γίνωμεν αἴτιοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν. Καὶ ἐὰν πάλιν εὑρεθῶμεν μεταξὺ Χριστιανῶν, ποὺ κλονίζονται καὶ φοβοῦνται νὰ διακηρύξουν τὰς χριστιανικάς των πεποιθήσεις, εἶναι ἐπίσης δυνατὸν νὰ ἐνισχύσωμεν αὐτοὺς προβάλλοντες ὡς παράδειγμα τὴν χριστιανικήν μας συμπεριφορὰν καὶ τὰ θεάρεστα ἔργα.

Εἰς τὴν σημερινὴν ὀλιστικὴν καὶ ἄκρως σκανδαλώδη ἐποχήν, ὅτε ἡ ἁμαρτία καὶ ὁ πειρασμὸς ἐνδρεύουν, ὅτε κινδυνεύομεν νὰ περιφρονηθῶμεν ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους μας ὡς ὀπισθοδρομικοὶ ἐὰν δείξωμεν ὅτι εἴμεθα Χριστιανοὶ καὶ ἐὰν μὲ πράξεις χριστιανικὰς ἐμφανιζώμεθα μεταξὺ αὐτῶν, ὁ κίνδυνος ποὺ μᾶς ἀπειλεῖ εἶναι μέγας. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐνισχυθῶμεν, πῶς θὰ παραμείνωμεν ἀκλόνητοι εἰς τὰς πεποιθήσεις μας, πῶς θὰ κατορθώσωμεν νὰ ὑπερηφανεύσωμεν αὐτοὺς τοὺς κινδύνους; Πρώτη καὶ μεγαλειτέρα ἐνίσχυσις εἶναι τὸ παράδειγμα τοῦ Σωτῆρος. Αὐτὸς διὰ τὴν ἀγάπην του πρὸς ἡμᾶς, διὰ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὸν Διάβολον, κατεδέχθη, ἐνῷ ἦτο υἱὸς τοῦ Θεοῦ, νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον ὡς ἄνθρωπος. Κατεδέχθη νὰ γίνῃ δοῦλος τῶν ἀνθρώπων, νὰ ἀνεχθῇ ὕβρεις καὶ συκοφαντίας καὶ τέλος νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ πλέον ἀτιμωτικοῦ θανάτου, τοῦ θανάτου ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς μιμούμενοι τὸ παράδειγμά του δὲν εἶναι δίκαιον νὰ περιφρονῶμεν τὸν φόβον καὶ τὰς εἰρωνείας τῶν ἀνθρώπων, νὰ θυσιάζωμεν ἐν ἀνάγκῃ τὰ πάντα καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν μας, διὰ νὰ ὁμολογοῦμεν τὸ ὄνομα τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ Σωτῆρος μας; Μήπως αὐτὸς δὲν μᾶς εἶπεν ὅτι ἐὰν ἡμεῖς ὁμολογήσωμεν τὸ ὄνομά του ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ ὁμολογήσῃ τοὺς πιστούς του ἐνώπιον τοῦ οὐρανίου Πατρός του; Τί εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη περιφρόνησις παραβαλλομένη πρὸς τὴν αἰώνιον δόξαν ποὺ μᾶς ὑπόσχεται ὁ Χριστός; Ἐὰν οἱ συνάνθρωποί μας μᾶς ἀποστραφοῦν, τί δύνανται νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν ζωήν μας μεταξὺ τῶν ἐπουρανίων ἀγγέλων;

Ἔχοντες λοιπὸν εἰς τὸν νοῦν τ' ἀνωτέρω, πρέπει πρὸς τὸ πραγματικόν μας συμφέρον νὰ στερεωθῶμεν ὅσον τὸ δυνατὸν ἀσφαλέστερα εἰς τὴν ἁγίαν ἡμῶν πίστιν.

Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ

(Α' Τί εἶναι Τέχνη — Β' Ἰδέα καὶ Τέχνη — Γ' Ἡ 4η Αὐγούστου σὰν ἰδέα καὶ ἡ Τέχνη)

Γιὰ νὰ καταλάβουμε τί εἶναι Τέχνη, πρέπει νὰ νοιώσουμε τί εἶναι Ζωή, γιατὶ καθὼς τὸ κάθετι καὶ ἡ τέχνη πηγάζει ἀπ' τὴ ζωή. Ὅμως, ἂν αὐτὸ ποὺ λέμε ζωὴ εἶναι ὁ χῶρος μέσα στὸν ὁποῖον ὑπάρχουμε ἡμεῖς καθὼς καὶ κάθε ἄλλο πλάσμα τῆς φύσεως, ἡ Ἰδέα εἶναι ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ περιβάλλει τὸν χῶρον αὐτόν, εἶναι τὸ ὀξυγόνο ποὺ ἀναπνέουμε. Ἡ τέχνη λοιπὸν ξεκινάει ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τρέφεται ἀπ' τὴν Ἰδέα. Ἂν λοιπὸν ἡ ζωὴ εἶναι τὸ δέντρο ἡ τέχνη εἶναι ὁ καρπὸς—ἕνας ἀπ' τοὺς θαυμαστοὺς καρποὺς τοῦ δέντρου αὐτοῦ. Ἡ Ἰδέα εἶναι ὁ ἄνεμος ποὺ περιέχει τὸ ὀξυγόνο καὶ τὸ ὀδρογόνο ἡ εἶναι οἱ θερμὲς ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου ποὺ δίνουν ζωὴ καὶ βοηθοῦν γιὰ γιὰ τὴ γονιμοποίησι. Γι' αὐτὸ τὴν τέχνη πρέπει νὰ τὴ βλέπουμε πάντα στὴ σχέσι της μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὴν Ἰδέα.

Α'. Τί εἶναι Τέχνη

Μιὰ παράταξι ἀπὸ λέξεις ποὺ ἐκφράζει ἕνα νόημα ἡ ἕνα αἴσθημα καὶ ποὺ ἔχει ρίμα καθὼς λένε, δηλαδὴ μέτρο κι' ὁμοιοκαταληξία, αὐτὸ τέλος πάντων ποὺ ὀνομάζουμε «ποίημα» δὲν εἶναι πάντα ἔργο τέχνης.

Ὅτε ἕνα μάρμαρο λαξεμένο ποὺ παρασταίνει κάτι ἀπ' τὸν κόσμο ποὺ βλέπουμε εἶναι πάντα ἔργο τέχνης. Κι' ὅμως τ' ἀμέτρητα λαξεμένα μάρμαρα ποὺ μᾶς ἄφησαν οἱ πρόγονοί μας εἶναι ἔργα τέχνης, κι' ὅλα τὰ λαξεμένα μάρμαρα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων εἶναι σπουδαῖα ἔργα τέχνης.

Ἕνα κομμάτι χρωματισμένου μουσαμᾶ ποὺ νὰ παρασταίνῃ κάποιο πρόσωπο ἢ τοπίο ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο, ἀπ' τὸν ὑπαρκτὸ κόσμο μέσα στὸν ὁποῖο ζοῦμε, δὲν εἶναι πάντα ἔργο τέχνης. Κι' ὅμως τὸ περίφημο ἔργο τοῦ Λεονάρδου ντὰ Βίντσι ἡ «Τζοκόντα», σὲ πρώτη ματιά, δὲν εἶναι παρὰ ἕνα κομμάτι μουσαμᾶ χρωματισμένου ποὺ παρασταίνει μιὰ γυναῖκα, ἐμπρὸς σ' ἕνα τοπίο ποὺ μόλις διαφαίνεται. Τί λοιπὸν εἶναι τὸ ἔργο τέχνης καὶ ποιὰ εἶναι τὰ γνωρίσματά του;

Ἀπὸ τὴν Θεία Λειτουργία τῶν Ἱεραρχῶν Ναοῦ Περιβλέπτου Μυστρᾶ.

Βλέπετε πολλὲς φορὲς σ' ἐστιατόρια, κουρεῖα ἢ ἄλλα καταστήματα ζωγραφιὲς ποὺ παρασταίνουν διάφορες σκηνὲς τῆς ζωῆς. Καθὼς εἶναι καμωμένα μὲ φυσικότητα, σᾶς φαίνουνται ὡμορφα, καὶ δείχνουν πὼς ἐκεῖνος ποὺ τὰ ἔκαμε, ἤξερε τὴ δουλειά του, ἤξερε νὰ ζωγραφίζῃ ἕνα ἄλογο ἢ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ νὰ μοιάζῃ σὰν ζωντανός. Κι' ὅμως, ὅλ' αὐτὰ ποὺ βλέπετε στὰ διάφορα καταστήματα, στὰ ἐστιατόρια καὶ τὰ κουρεῖα περισσότερο δὲν εἶναι ἔργα τέχνης, κι' ὅσο κι' ἂν εἶναι μεγάλα καὶ παρασταίνουν πολλὰ πρόσωπα, ἡ ἀξία τους εἶναι πολὺ μικρή, σχεδὸν ἀσήμαντη, ἐνῷ γιὰ τὴ «Τζοκόντα» ποὺ παρασταίνει μιὰ γυναῖκα κι' αὐτὴν ὡς τὴ μέση, ὅταν ὕστερ' ἀπ' τὸν μεγάλο πόλεμο θέλησε νὰ τὴν ἀγοράσῃ ἀπ' τὸ Γαλλικὸ Δημόσιο ἡ Ἀμερική, πρόσφερε δώδεκα ἑκατομμύρια δολλάρια, δηλαδὴ ἕνα δισεκατομμύριο καὶ διακόσια ἑκατομμύρια δραχμές. Κι' ὅμως τὸ Γαλλικὸ Ἔθνος, ὄχι μονάχα δὲν τὴν πούλησε, μὰ θεώρησε τὴν Ἀμερικανικὴ πρότασι σὰν προσβολή, κι' ἀπάντησε πὼς ὅλος ὁ Ἀμερικανικὸς Δημόσιος πλοῦτος δὲν θὰ ἔφτανε γιὰ νὰ πληρώσῃ τὴν ἀξία ἑνὸς ἔργου σὰν τὴ «Τζοκόντα» κι' ὅτι ἡ Γαλλία ἀρνιοῦνταν νὰ παραχωρήσῃ ἕνα ἔργο τέχνης, γιατὶ ἔργα σὰν αὐτὰ ἀποτελοῦν τὸν ἀληθινὸ κι' ἀτίμητο θησαυρὸ γιὰ ἕνα Ἔθνος.

Καθὼς ἀπευθύνομαι σὲ σᾶς ἀγαπητοὶ φαλαγγίτες καὶ φαλαγγίτισσες, καὶ πασχίζω νὰ σᾶς βοηθήσω γιὰ νὰ καταλάβετε τί εἶναι τέχνη, καὶ ποιὰ εἶναι ἡ σημασία της γιὰ τὴν κοινωνία, θέλησα, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, λέγοντάς σας τὰ παραπάνω νὰ σᾶς μεταδώσω μιὰ γενικὴν ἀλήθεια, ὅτι δηλαδὴ τέχνη δὲν εἶναι ἡ τεχνική. Ἡ τεχνικὴ εἶναι κάτι ποὺ μπορῶ νὰ τὸ μάθω καὶ νὰ τὸ ἀποκτήσω μὲ τὴν προσπάθεια καὶ τὴν ἐπιμονή. Τεχνικὴ σημαίνει μάθησι κι' ἐπιδεξιότητα, ἐνῷ γιὰ νὰ κάνω τέχνη πρέπει νὰ εἶμαι γεννημένος.

Γι' αὐτό, ἐνῷ ἕνα ἔργο ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι καμωμένο μ' ἐπιδεξιότητα, μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ἔργο τέχνης καθὼς οἱ ζωγραφιὲς ποὺ βλέπετε στὰ ἐστιατόρια καὶ στὰ κουρεῖα—ἕνα ἄλλο, ποὺ ἔχει φανερὲς ἀδεξιότητες καὶ παρασταίνει τὰ πρόσωπα ἢ τ' ἀντικείμενα δίχως φυσικότητα καὶ κάποτε σὲ πρώτη ματιὰ δυσάρεστα, μπορεῖ νὰ εἶναι ἔργο τέχνης, καὶ μάλιστα, σπουδαῖο ἔργο τέχνης, ὅπως εἶναι οἱ βυζαντινὲς ἁγιογραφίες, οἱ φορητὲς εἰκόνες ποὺ εἶναι ζωγραφισμένες ἀπάνω σὲ ξύλο καὶ οἱ τοιχογραφίες, μὲ τὶς ὁποῖες οἱ Βυζαντινοὶ ζωγράφοι στόλιζαν τοὺς τοίχους ἀπ' τὶς ἐκκλησίες κι' ἀπ' τὰ μοναστήρια.

Γι' αὐτό, κι' ἕνα παιδὶ σὰν ἐσᾶς μπορεῖ νὰ δώσῃ μιὰν ἀληθινὴ ἔκφρασι τέχνης, φτάνει νὰ εἶναι ἀληθινὸ μέσα στὴ παιδική του καρδιὰ καὶ στὸ παιδικό του μυαλό, φτάνει νὰ μὴ θέλῃ νὰ εἶναι μικρομεγάλος.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι ἡ τέχνη εἶναι τόσο πραγματικὰ γνήσιο γεγονός, ὅσο εἶναι καὶ τὸ ἐνστικτό μας. Ἡ τέχνη εἶναι ἡ ἔκφρασις τοῦ ἑαυτοῦ μας σὰν ἀτόμου μὰ κι' ὅλης τῆς κοινωνίας μέσα στὴν ὁποία ζοῦμε σὰν ἄτομα. Ὅμως ἀπ' ὅσα εἴπαμε βγάζουμε κι' ἄλλο συμπέρασμα: Τὸ ἀληθινὸ ἔργο τέχνης δὲν εἶναι διόλου ἀπαραίτητο νὰ παρασταίνῃ τὸν κόσμο ποὺ μᾶς περιβάλλει ἀντιγράφοντάς τον. Ἡ τέχνη δὲν ἀντιγράφει τὴ φύσι.

Τὰ τελευταῖα χρόνια μεγάλοι ζωγράφοι τῆς Εὐρώπης ἔκαναν ταξίδια μακρυνὰ καὶ πῆγαν σὲ χῶρες τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Πολυνησίας, ὅπου θαύμασαν τὴν τέχνη τῶν πρωτόγονων ἀνθρώπων ποὺ ζοῦνε ἐκεῖ. Ἡ τέχνη τους, ἂν καὶ στραβοκαμωμένη κι' ἀδέξια, δίχως ἀναλογίες, φανέρωνε ὡστόσο τὴν ἀφέλεια καὶ τὴν ἀγάπη μὲ τὴν ὁποία ἦταν καμωμένη, ἔτσι αὐθόρμητα καὶ χωρὶς καμμιὰ γνῶσι, ἀλλὰ μονάχα μὲ τὸ ἔνστικτο. Ὥστε νὰ κι' ἄλλο γνώρισμα τῆς τέχνης. Αὐτὴ δὲν εἶναι κάτι τὸ ἠθελημένο, μὰ εἶναι αὐθόρμητη κι' ἐκφράζει τὴν πραγματικὴ κατάστασι τοῦ δημιουργοῦ της, δίχως καμμιὰ φιλαρέσκεια. Ἐκφράζει τὴ ζωὴ ποὺ πραγματικὰ ζοῦμε καὶ εἶναι πιὰ φανερὸ πὼς γιὰ νὰ κάνουμε τέχνη, πρέπει πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ νοιώθουμε δυνατὰ τὴ ζωὴ καὶ νὰ ζοῦμε ἀληθινὰ τὴ ζωή.

Ἀπ' ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ε.Ο.Ν. ξεχωρίζω δυό. Τὸ ἕνα παιδὶ τῆς πολιτείας, βλέπει καθεμέρα τὰ λεωφορεῖα καὶ τ' αὐτοκίνητα ποὺ τὸ μεταφέρουν ἀπ' τὸ σπίτι στὸ σχολεῖο. Τὸ μάτι του συνήθισε νὰ βλέπῃ ὅ,τι παρουσιάζει ἡ ζωὴ τῆς πολιτείας, μὲ τὴ μεγάλη κίνησι. Τὸ ἄλλο, παιδὶ ἀγρότη, βλέπει κάθε μέρα τὴ μητέρα του ν' ἀρμέγῃ τὴν ἀγελάδα, νὰ ταΐζῃ τὶς κόττες, νὰ ζυμώνῃ τὸ ψωμί, ἐνῷ ὁ πατέρας του ἡλιοψημένος ἀσχολεῖται μὲ τὸ χωράφι κι' ἄλλοτε τὸ ὀργώνει, κι' ἄλλοτε ὅταν ἔρθῃ ὁ καιρὸς γιὰ τὴ σπορά, γίνεται ὁ σπορέας καὶ ρίχνει στὴ γῆ τὸ σιταρένιο σπόρο ποὺ θὰ φυτρώσῃ καὶ θὰ κάνῃ τὸ χωράφι χρυσοθάλασσα. Συνήθισε τὸ μάτι του νὰ βλέπῃ γύρω του τὴν ἀγροτικὴ ζωή.

Ὁ Ἔφηβος τῶν Ἀντικυθήρων.

Καθώς, ἂν τὸ παιδὶ τῆς πολιτείας θελήσῃ νὰ ζωγραφίσῃ σκηνὲς ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴ ζωή, δὲ θὰ μπορέσῃ. Ἔτσι καὶ τὸ παιδὶ τοῦ ἀγρότη, ἂν θελήσῃ νὰ ζωγραφίσῃ σκηνὲς ἀπ' τὴ ζωὴ τῆς πολιτείας, κι' αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσῃ.

Κι' ἂν φανταστοῦμε ὅτι ἐμείναν γιὰ λίγον καιρὸ τὸ παιδὶ τοῦ ἀγρότη στὴ πολιτεία καὶ τὸ παιδὶ τῆς πολιτείας στὴν ἐξοχή, πάλι δὲν θὰ μπορέσουν νἀμπουν μέσα στὸ νόημα τῆς ζωῆς ποὺ δὲν τὴν ζοῦν, μὰ τὴ βλέπουν μονάχα γιὰ λίγο καιρό. Τὸ παιδὶ τοῦ ἀγρότη καὶ μέσα στὴν πολιτεία δὲν θὰ εἶναι στὴν πραγματικότητα παρὰ παιδὶ τῆς ἐξοχῆς, καθὼς καὶ τὸ παιδὶ τῆς πολιτείας κι' ἂν ἀφεθῇ μέσα στὴν ἐξοχὴ δὲν θὰ εἶναι στὴ πραγματικότητα παρὰ παιδὶ τῆς πολιτείας.

Γι' αὐτό, τὸ παιδὶ τοῦ ἀγρότη μπορεῖ νὰ ζωγραφίσῃ σκηνὲς ἀπ' τὴν ἀγροτικὴ ζωὴ ποὺ εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ πατέρα του καὶ τῆς μητέρας του, ποὺ εἶναι ἡ δική του ζωή, ἐνῷ τὸ παιδὶ τῆς πολιτείας δὲν μπορεῖ νὰ ζωγραφίσῃ παρὰ σκηνὲς κι' ἀντικείμενα παρμένα ἀπ' τὴ ζωὴ τῆς πολιτείας ποὺ εἶναι ἡ δική του ζωή. Ὥστε ἡ τέχνη δὲν βγαίνει ἀπὸ μιὰν ὑπόθεσι ποὺ μπορῶ νὰ κάνω γιὰ τὴ ζωή, μὰ πηγάζει ἀπ' τὴ ζωὴ ποὺ πραγματικὰ ζῶ, μὲ ἄλλα λόγια, ἡ τέχνη δὲν εἶναι ἡ ἀφηρημένη ζωὴ μὰ ἡ ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο καθωρισμένη βίωσι τῆς ζωῆς.

Τώρα καταλαβαίνετε γιατὶ ἀντιγράφοντας μιὰ ζουγραφιὰ ἢ ἕνα λαξεμένο μάρμαρο δὲν κάνω τέχνη, μὰ μιὰ ἀντιγραφή, ποὺ, ὅσο κι' ἂν εἶναι ἐπιτυχημένη, δὲν ἔχει καμμιὰν ἀξίαν.

Ὅλοι σας πρέπει νὰ ξέρετε τὸν Ἔφηβο τῶν Ἀντικυθήρων, τὸ ἔξοχο αὐτὸ χάλκινο ἄγαλμα ποὺ παρασταίνει ἕναν Ἔφηβο καὶ ποὺ βρέθηκε στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας κοντὰ στὸ νησὶ (θέλησαν οἱ ἐπιδρομεῖς νὰ τὸ κλέψουν καὶ νὰ τὸπαιρναν στὴν πατρίδα τους καὶ καθὼς φαίνεται βούλιαξε τὸ καράβι τους).

Ἂν τὸ ἀντιγράφω στὴν ἐντέλεια, καθὼς εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ, δὲν θὰ πῆ πὼς εἶμαι μεγάλος γλύπτης, καθὼς ἐκεῖνος ποὺ τὸ δημιούργησε. Γι' αὐτὸ μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ἡ τέχνη δὲν ἀντιγράφεται. Τὸ ἔργο τῆς τέχνης εἶναι αὐστηρὰ γνήσιο ἐν σχέσει μὲ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ καὶ τὶς Ἰδέες ἀπ' τὶς ὁποῖες πηγάζει. Γιατί, ὅταν ἕνας πολιτισμὸς στὸν ὁποῖον ἔφθασε μιὰ φυλὴ φθαρῇ καὶ τὸν διαδεχθῇ ἡ παρακμή, ἡ ἴδια φυλὴ γιὰ νὰ γνωρίσῃ πάλι τὴν ἀκμή, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ καινούργιες Ἰδέες, νέα ἰδανικὰ καὶ πίστι. Ὁ πολιτισμὸς ποὺ ἔχει φθαρῇ εἶναι μιὰ περίοδος τῆς ζωῆς ποὺ ἔκλεισε γιὰ πάντα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ χαρακτηρίζει ὅλη τὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος ποὺ καθὼς πορεύεται μέσα στὸν χρόνο ἄλλοτε ἀνεβαίνει σὲ βουνοκορφές, καὶ τότε λέγουμε πὼς βρίσκεται σὲ ἀκμή, κι' ἄλλοτε πέφτει χαμηλὰ καὶ λέμε πὼς βρίσκεται σὲ κατάπτωσι καὶ παρακμή. Φυσικὸ εἶναι ὅταν μιὰ φυλὴ ἀκμάζῃ νὰ ὑπάρχῃ ἀνθησις τῆς τέχνης.

Ὅταν ὁ κλασσικὸς πολιτισμὸς κατεστράφη, ἡ Ἑλλάδα δὲν γνώρισε τὴν ἀκμὴ παρὰ ὕστερ' ἀπ' τὴν ἐμφάνισι τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἐκήρυξε τὴν καινούργια θρησκεία ἀπ' τὴν ὁποία γεννήθηκε ἡ Βυζαντινὴ πολιτεία κι' ὁ Βυζαντινὸς Ἑλληνικὸς Πολιτισμός. Ὅμως αὐτὸ ποὺ ὀνομάζουμε Βυζάντιο εἶναι πολὺ διάφορο ἀπ' αὐτὸ ποὺ ὀνομάζουμε κλασσικό. Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα τὸ Ἰδεῶδες ἦταν ἡ ζωὴ καὶ ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς, τὸ πῶς μπορεῖ κανένας νὰ γίνῃ τέλειος ἄνθρωπος, ἐνῷ οἱ Βυζαντινοὶ ποὺ κι' αὐτοὶ ἦταν Ἕλληνες εἶχαν ἐντελῶς ἄλλο Ἰδεῶδες, τὴ σκέψι δηλαδὴ πῶς ὕστερ' ἀπ' τὴ ζωὴ εἶναι ἡ αἰώνια ζωὴ καὶ ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, γι' αὐτὸ καὶ στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ οἱ πιστοὶ κατέστρεψαν ἄπειρα μνημεῖα τῆς κλασσικῆς Τέχνης, ποὺ ἦταν φυσικὸ νὰ μὴ τὰ ἀγαποῦσαν, γιατὶ φάνταζαν στὰ μάτια τῶν Χριστιανῶν σὰν βεβήλωσι τῆς Ἰδέας τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς ντροπῆς, τοῦ ἀσκητισμοῦ καὶ τῆς νηστείας ποὺ ἐπέβαλλεν ἡ νέα θρησκεία γιὰ τὴν ψυχικὴ κάθαρσι τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ Ἀρχαῖοι πίστευαν στὴν ἰσότητα, ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴν ὕλη καὶ τὸ πνεῦμα, ἐνῷ οἱ Βυζαντινοὶ περιφρονοῦσαν τὴν ὕλη καὶ δέχονταν μόνο τὸ πνεῦμα. Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες τοῦ κλασσικισμοῦ ἦταν ἀληθινοὶ ἄνθρωποι μέσα στὸ νόημα τῆς Ἰδέας στὴν ὁποία πίστευαν, καὶ ἡ Τέχνη τους εἶναι μοναδικὰ τέλεια.

Οἱ Βυζαντινοὶ Ἕλληνες τῆς Χριστιανωσύνης ἦταν ἀληθινοὶ ἄνθρωποι μέσα στὸ νόημα τῆς Πίστεως πρὸς τὸν Σωτῆρα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἡ τέχνη τους, οἱ φορητὲς εἰκόνες ἀπάνω σὲ ξύλο ζωγραφισμένες καὶ οἱ τοιχογραφίες εἶναι ἔξοχη τέχνη γιὰ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς πρέπει νὰ εἴμαστε σὰν Ἕλληνες τὸ ἴδιο ὑπερήφανοι. Ἡ τέχνη εἶναι πάντα γνήσια ἐν σχέσει μὲ τὶς Ἰδέες ἀπ' τὶς ὁποῖες πηγάζει. Καὶ φτάσαμε στὸ νὰ δώσουμε ἕνα γενικὸν ὁρισμὸ τῆς τέχνης, ἀρκεῖ νὰ ἑνώσουμε τὰ διάφορα συμπεράσματα στὰ ὁποῖα καταλήγουμε λέγοντας ὅλα τὰ παραπάνω, καὶ θὰ ποῦμε ὅτι ἡ τέχνη, ἐπειδὴ πηγάζει ἀπ' τὴ ζωή, εἶναι ἡ ἔκφρασις τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἀληθινῶν αἰσθημάτων ποὺ δοκιμάζει ὁ ἄνθρωπος· γι' αὐτὸ ἡ τέχνη εἶναι τὸ μέτρο τῆς ἀληθινῆς βιώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ζωῇ. Ἡ τέχνη δὲν ἀντιγράφει τὴ φύσι οὔτε ἀντιγράφει τὴν τέχνη. Γέννημα τῆς ἐσώτερης ὑποστάσεως, εἶναι τὸ μέτρο κι' ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου.

Φ. Θ. Κωνσταντινίδης

«ΣΥΝ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΧΕΙΡΑ ΚΙΝΕΙ»

Ἡ παροιμία αὐτὴ λέγεται γιὰ τοὺς ἀνέργους καὶ τεμπέληδες ποὺ περιμένουν τὰ πάντα ἀπὸ τὸν Θεὸ χωρὶς οἱ ἴδιοι νὰ κάμνουν κάτι γιὰ νὰ καλυτερεύσουν τὴ θέσι τους. Κατὰ τὴν παράδοσιν, ἕνας πλούσιος Ἀθηναῖος ταξίδευε κάποτε στὰ νησιὰ μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους. Στὴ μέση ὅμως τοῦ ταξιδιοῦ, τὸ πλοῖο τους συνήντησε μεγάλη τρικυμία κι' ἀνετράπη. Κι' ἐνῷ ὅλοι προσπαθοῦσαν νὰ σωθοῦν κολυμβῶντες, ὁ πλούσιος Ἀθηναῖος ἄρχισε νὰ παρακαλῇ τὴν Ἀθηνᾶ, τὴν θεὰ προστάτιδα τῆς πατρίδος του, καὶ νὰ τῆς ὑπόσχεται σωρὸ τάματα, ἂν τὸν ἔσωζε. Ἕνας ἀπὸ τοὺς συνναυαγοὺς του τότε τοῦ φώναξε, καθὼς κολυμβοῦσε ἐσὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει, κι' ἀπὸ τότε ἔμεινε ὡς παροιμιώδης ἡ φράσις αὐτή.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

ΚΑΙ Η ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Κάποτε ἡ σφραγῖδα τῆς ἐποχῆς ἤτανε κάστρα καὶ ἐκκλησίες, παλάτια καὶ ὡραῖα πάρκα. Ἀργότερα γεφύρια, οὐρανοξύστες καὶ ἠλεκτρικὰ ἐργοστάσια. Σήμερα στὰ περισσότερα κράτη δίνει τὴν σφραγῖδα τῆς ἐποχῆς ἡ ὀργάνωσις τῆς νεότητος. Καὶ στὴ χώρα μας ἐπίσης ἡ νεολαία σφραγίζει τὴν ἐποχή της μὲ τὸ δίκοπο πέλεκυ.

Ὁ γυιός τοῦ κεφαλαιούχου πλάι στὸ γυιὸ τοῦ ἐργάτη, τοῦ ἐπιστήμονος πλάι στὸ γυιὸ τοῦ ἀγρότη, πλουσιοι καὶ φτωχοὶ ξεκινᾶνε στὴ ἴδια σειρά, στὴν ἴδια ἐργασία πάνω σὲ μιὰ ὁμόπνοη καὶ ὁμοιόπαλμη γραμμὴ γιὰ τὸ λαὸ καὶ τὸ καλό του.

Τὸ ἐπίπεδο τῆς δημιουργίας ἱκανῶν ἐργατικῶν νέων καὶ τὸ ἐπίπεδο μορφωμένων νέων δὲν πρέπει πιὰ νὰ ἐξετάζεται οὔτε ἀπὸ τὴν ἄποψι τοῦ μορφωμένου, οὔτε ἀπὸ τὴν ἄποψι τοῦ χειρωνακτικοῦ ἐργάτη.

Πρέπει νὰ κατανοηθῆ βαθειά, ὅτι στὴ σημερινὴ σημαντικὴ ἐποχὴ γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ λαοῦ μας ἕνας εἶναι ὁ δρόμος καὶ γιὰ τοὺς δυό, κοινὰ εἶναι τὰ ἐνδιαφέροντα, ὅπως κοινὴ εἶναι καὶ ἡ προσπάθεια. Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ, ἂν ὁ ἕνας ἐργάζεται μέσα στὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια καὶ στὰ πανεπιστημιακὰ φροντιστήρια καὶ ὁ ἄλλος στὸ σιδηρουργεῖο ἢ στὸ ἀρτοποιεῖο. Καὶ τῶν δύο ἡ προσπάθεια εἶναι ἑξ ἰσου πολύτιμη γιὰ τὴν τελεία ἀνοικοδόμησι τοῦ ἐθνικοῦ ἑλληνικοῦ ναοῦ.

Τὴν ἠθικὴ καὶ πολύτιμη αὐτὴ ἐπίγνωσι ζητώντας νὰ ἐκφράση ἡ σοφὴ θέλησις τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ νὰ ἐκδηλώση ἡ δυναμική του δράσις προκαλεῖ, ἀνάμεσα στὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον τῆς Ε.Ο.Ν καὶ τὸν Ὑφυπουργὸ τῆς Ἐργασίας ὡς γενικὸν γραμματέα τῆς Ἐθνικῆς Ἐργατικῆς Συνοσπονδίας τῆς Ἑλλάδος μιὰ συνεννόησι καὶ μιὰ στενὴ συνεργασία.

Ἡ ἐργατικὴ νεολαία πρέπει νὰ ταχθῆ καὶ νὰ προσαρμοσθῆ στὸ πλαίσιο τῶν ὑψηλῶν καὶ ἡρωϊκῶν ἐθνικῶν ἰδεωδῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Ἕνα κῦμα ἐνθουσιασμοῦ πρέπει νὰ πλημμυρίζη ὅλες τὶς νεαρὲς καρδιὲς τῆς Ἑλλάδος, μιὰ πνοὴ πρέπει νὰ τὶς ζωογονῆ. Ἕνας παλμὸς πρέπει νὰ τὶς κάνῃ γοργὰ καὶ γενναῖα νὰ πάλλουν γιὰ τὶς ἀκατάλυτες ἀξίες τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, μιὰ ἐπίγνωσις πρέπει νὰ κυριαρχήση στὸ πνεῦμα ὁλόκληρης τῆς ἑλληνικῆς νεότητος ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότο καὶ ἀπὸ ἀνατολὴ ὡς τὴ δύσι, μιὰ ἐπίγνωσις, ὅτι ἡ Ἑλλάδα ζῆ καὶ ἀναπνέει μὲ τὴ θερμὴ πνοὴ ὁλοκλήρου τῆς νεότητός της, ἐλπίζει μὲ τὴν πορλυποίκιλη ἐλπίδα της, πάλλει μὲ τὸν γερὸ τοῦ αἵματός της παλμὸ καὶ θερμαίνεται μὲ τὴ δική της φλόγα.

Ἡ παλαιὰ γενεὰ μὲ τὶς κλάσεις καὶ μὲ τὰ κοινωνικὰ χάσματα, μὲ τὶς ἀτομικιστικὲς τῆς βλέψεις καὶ τὶς κοινωνικὲς διαφορὲς ποὺ ἐξοχίζαν τὸ θεῖκὸ μανδύα τοῦ Ἔθνους περνᾶ καὶ διαβαίνει. Στὴ θέσι της ἔρχεται μιὰ νέα ἀλλοιώτικη γενεὰ γεμάτη αὐτοπάρνησι, ἱερὸ φανατισμὸ καὶ πρὸ πάντων μιὰ γενεὰ ἑνωμένη καὶ μαζὶ σφυρηλατημένη ἀπὸ τὰ μικρά της χρόνια ἀπὸ τὰ πρῶτα της βήματα.

Πόσο τεράστια εἶναι τὰ ψυχολογικὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τῆς ἑνώσεως αὐτῆς γιὰ τὴν ἐξέλιξι τοῦ πολίτου μπορεῖ νὰ δείξη ἡ περασμένη ξεχαρβαλωμένη ἐποχή, ποὺ δὲν φρόντιζε καθόλου γιὰ μιὰ τέτοια τῆς νεότητος ἀπόλυτη ἕνωσι. Κάθε τάξις τῆς νεολαίας ἀποτελοῦσε ἕνα φραγμένο χωράφι, μὲ σύρματα ἀπὸ τὸ γειτονικὸ χωρισμένο, μὲ αὐστηρὸ δραγάτη κι' ἄγρια μαντρόσκυλα. Μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς φράχτες καὶ τὶς διαιρέσεις πέθαινε καὶ ξεψυχοῦσε ἡ νεανικὴ δυναμικότητα. Σοβεύονταν σὲ ἔριδες, σὲ ἀτομικιστικὰ ἐνδιαφέροντα καὶ συμφέροντα, δὲν εἶχε σκοπούς, δὲν ἔβαζε τέρματα, δὲν εἶχε Ὀλυμπιονίκας.

Τὸ ἐθνικὸν ὄφελος ἤτανε μηδὲν εἰς τὸ πηλίκον σὲ κάθε ἀπολογισμό. Καὶ μονον οἱ κάπηλοι τῆς νεότητος τραβοῦσαν ἕνα βρώμικο καὶ ματωμένο— ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Ἔθνους ποὺ αἱμορροοῦσε σιγὰ-σιγὰ—κέρδος. Χρησιμοποιοῦσαν τὴν νεολαία ὡς σκαλοπάτι στὸ ἀνάξιό τους ἀνέβασμα.

Κι' ἀκούστηκαν πολλοὶ τέτοιοι νὰ λένε, ὅταν ὁ σοφὸς Ἀρχηγὸς ζήτησε τὴν ἕνωσιν τῆς νεότητος αὐτῆς γιὰ νὰ τῆς δώση τὴ δύναμι:

«Μὰ ἐγὼ κουράστηκα, ἐφκιασα, ἔχω 5000 νέους. Θὰ σᾶς τοὺς δώσω, ἀλλὰ ζητῶ ἀνταλλάγματα». Σὰν νάτανε τὰ παιδιὰ αὐτὰ καὶ οἱ νέοι πρόβατα καὶ γίδια, σὰν νάτανε βακοῦφια τους καὶ ζητοῦσαν νὰ τὰ ἐκχωρήσουν μὲ ἀνάλογη τιμή. Σὰν ὄνειρο μακρινὸ μᾶς φαίνεται ἡ φρικτὴ αὐτὴ ἐποχὴ καὶ σὰν παράξενες μορφὲς οἱ δραγάτες ἐκεῖνοι τῆς νεότητος.

Πόση διαφορά! Τότε ζητοῦσαν κέρδη, ζητοῦσαν ἀνταλλάγματα, ζητοῦσαν ὄφελη γιὰ τὸ ἄτομό τους, γιατὶ μ' αὐτὸν τὸν σκοπὸ μόνο ξεκίνησαν. Τώρα ἕνας νέος ἄνθρωπος γεμάτος πίστι κι' ἀγάπη κι' αὐτοπάρνησι, πληρωμένος σὰν θεῖο κροντῆρι ἀπὸ τὶς ἱερὲς αὐτὲς ἀρετὲς προσφέρει τὸ αἷμα του γιὰ μετάγγισι, ὅταν ἕνας μικρὸς συναγωνιστής του παθαίνη στὴν ἐκπλήρωσι τοῦ καθήκοντός του.

Πόση διαφορὰ καιρῶν καὶ ψυχῶν : Σαρώθηκαν πιὰ ἀπὸ τὴ μέση οἱ δραγάτες καὶ οἱ ἐκμεταλλευτὲς τῆς ἑλληνικῆς νεότητος. Στὴ θέσι τους στέκει ἕνας ἀπὸ τὴ θεία πρόνοια σταλμένος Ἀρχηγός, κι' ἕνας νέος Ὁδηγὸς ποὺ δίνει τὸ αἷμα καὶ τὴν ψυχή του πραγματικὰ καὶ συμβολικά, ἕνας προσκυνητὴς τοῦ ἐθνικοῦ ἰδανικοῦ γεμάτος μὲ μιὰ πίστι, ποὺ κινεῖ τὰ βουνὰ καὶ μετατοπίζει τοὺς βράχους.

* * *

Πόσο σπουδαία μπορεῖ ν' ἀποβῆ γιὰ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος ἡ προσαρμογὴ ὁλόκληρης τῆς ἑλληνικῆς νεότητος στὰ πλαίσια τῆς Ε.Ο.Ν. δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τονισθῆ ἀρκετά.

Ἂς στοχασθοῦμε καλὰ τὸ ἑξῆς καὶ ἂς φανταισθοῦμε τὸ μέγεθος τοῦ γεγονότος αὐτοῦ: Ἡ ἐργατικὴ νεολαία ἀποτελεῖ τὴν μελλοντικὴ εὐημερία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὅπως μιὰ οἰκογένεια ἀνατρέφει ἀπὸ μικρὰ τὰ παιδιὰ τῆς φροντιστικὰ πληρώνοντάς τα μὲ τὶς ἀρετὲς τοῦ αὐτοπειθαρχοῦντος καὶ ἰσορροπημένου ἀνθρώπου, μὲ τὶς γνώσεις τὶς ἐπαγγελματικὲς ἀνάλογα μὲ τὴν προδιάθεσίν των καὶ μὲ τὴν συνδετικὴν ἀγάπη πρὸς τὰ ἄλλα τῆς μέλη, θὰ ἀναδειχθῆ καὶ θὰ εὐημερήση, ἔτσι καὶ ἡ πλατύτερη οἰκογένεια, τὸ Ἔθνος, θὰ φθάση σὲ σημεῖον ἀνωτέρας εὐημερίας καὶ ὑψηλοτέρου πολιτισμοῦ φροντίζοντας χωρὶς διάκρισι γιὰ ὁλόκληρη τὴ νεότητά του.

Κι' ὅπως οἱ γονεῖς σὲ μιὰ οἰκογένεια τέτοιοι πρέπει νὰ εἶναι οἱ ἡγέτες σ' ἕνα Ἔθνος. Ἡ διδαχὴ λοιπὸν ὁλοκλήρου τῆς νέας γενεᾶς στὴν πλατειὰ σημασία τῆς λέξεως εἶναι ζήτημα καθήκοντος ἡγετῶν.

Αὐτοὶ θὰ φροντίσουν νὰ μὴ βρεθῆ στὸ δρόμο ἡ νεότητα, ποὺ ἀφήνει τὰ θρανία τοῦ σχολείου. Εἶναι τρομερὸ καὶ ἀνυπόφορο γιὰ τὸν πολιτικὰ ἑνωμένο λαό, νὰ μένουν χωρὶς ἀργασία ἄνθρωποι νέοι, ποὺ ἔχουν τὴ θέλησι νὰ ἐργασθοῦν ἢ νὰ κακομοιριάζουν στὶς λίγες γνώσεις, ποὺ πήρανε ἀρχικὰ μὲ κόπο καὶ μὲ μόχθο καὶ βοηθοῦμενοι στὴν ἐξέλιξί τους καὶ στὴν τελειοποίησι τῶν ἐπαγγελματικῶν των ἱκανοτήτων.

Σιδερένια ἡ νέα ἐποχὴ μᾶς βροντοφωνεῖ: "Αν δὲν κάνουμε ὅ,τι πρέπει στὴν ἐργατικὴ νεολαία ἁμαρτάνουμε βαρειὰ σ' ὁλόκληρο τὸν λαό, μὲ μιὰ ἁμαρτία, ποὺ θὰ ἀφανίση σιγὰ-σιγὰ τὸ λαϊκό μας σῶμα, σὰν μιὰ κληρονομικὴ καὶ κακιὰ ἀρρώστεια. Ἁμαρτάνουμε γιατὶ κόβουμε τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν μας, τῶν ἐρχομένων γενεῶν, κάνοντάς τις νὰ φυτοζωοῦν καὶ νὰ ἀτροφοῦν. Καὶ ξέρουμε ἀπὸ πεῖρα, ὅτι τέτοιες ἁμαρτίες δὲν μποροῦν εὔκολα νὰ ξεπερασθοῦν καὶ νὰ παραμερισθοῦν σ' ἕνα λαό, ὅπως καὶ μιὰ βαρειὰ ἀρρώστεια κληρονομικὴ ἢ μιὰ προδιάθεσις, παρὰ μόνον μὲ φροντίδα καὶ προσπάθεια στὴν πάροδο πολλῶν γενεῶν.

Γι' αὐτὸ πρέπει ὅλοι μας νὰ νοιώσουμε σ' ὅλο της τὸ πλάτος καὶ βάθος τὴ νέα αὐτὴ τῆς Ε.Ο.Ν. διάταξι. Πρὸ πάντων ἡ ἑλληνικὴ οἰκονομία ὀφείλει νὰ καταλάβη ὑπεύθυνα, ὅτι πρέπει νὰ φροντίζη μὲ ὅλα τὰ μέσα καὶ μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις της συνεργαζομένη γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς δημιουργίας μιᾶς, ὅπως χρειάζεται ἡ σημερινὴ ἐποχὴ, ἐργατικῆς νεολαίας.

Στὸ τέλος ἂς μιλήσουμε καὶ ἀπὸ ἀπόψεως σκοπιμότητος: Ἡ οἰκονομία χωρὶς μιὰ νεολαία γερὴ στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα, ἱκανὴ στὸ ἐπάγγελμα της, εὐστροφη καὶ κυρίαρχη στὴ ζωή, εἶναι καταδικασμένη ἀργὰ ἢ γρήγορα στὸν θάνατον. Ἡ ἀποθήκη καὶ ἡ ἀστείρευτη πηγὴ τῆς δυναμικότητός της ὡς καὶ τῆς δυνατότητός της γιὰ ἄπλωμα καὶ γιὰ ἐξέλιξιν εἶναι μόνη ἡ ἐργατικὴ νεότητα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ σκόπιμη καὶ ὠφελιμιστικὴ ὁλικὴ ἄποψι, ποὺ δὲν πρέπει νὰ παραμερηθῆ ὡς δευτερευούσης σημασίας γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ θὰ ἀναλάβουν τὴν φροντίδα τῆς ἐργαζομένης ἑλληνικῆς νεολαίας.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ ὅμως ἔχουμε καὶ τὴν πνευματικὴ, τὴν ψυχικὴ ἄποψι. Μιὰ νεολαία μὲ τὴν ἴδια κατεύθυνσι καὶ καλλιέργεια πνεύματος καὶ ψυχῆς, μὲ τὴν προσπάθεια πρὸς ὁμοίους σκοποὺς, μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὰ ἴδια ἰδανικά, μὲ τὸ ἀγωνιστικὸ πεῖσμα γιὰ τὶς ἴδιες ἀξίες τοῦ πολιτισμοῦ θὰ φκιάση καὶ μιὰ ζωὴ συνολικὰ καλὴ καὶ εὐτυχισμένη.

Πάνω σ'αὐτὴ μας τὴ σκέψι, ἂς ξεθάφουμε μιὰν ἀλήθεια γρανιτένια αἰώνων, μιὰν ἀλήθεια, ποὺ ἔχει συγγένεια μὲ τὸ αἷμα, ποὺ τρέχει ἀπὸ χιλιετηρίδες στὶς φλέβες μας, μιὰν ἀλήθεια ἀπὸ κεῖνες ποὺ πρέπει σήμερα νὰ μᾶς εἶναι ἡ βάσις καὶ ἡ ἀρχὴ πηγὴ τῶν ἰδανικῶν καὶ τῆς δράσεώς μας. Τέτοιες ἀλήθειες ἀθάνατες πρέπει νὰ γίνουν τ' ἀγκωνάρια τῆς δικῆς μας πολιτειακῆς ἰδεολογίας.

Ἀπὸ τὴν «Πολιτεία» τοῦ Πλάτωνος βαστᾶ ἡ ἀλήθεια αὐτή :

«Καὶ γιὰ τὴ ζωή ; Δὲν θὰ ποῦμε, πὼς εἶναι ἔργον τῆς ψυχῆς; εἶπε. Λοιπὸν θὰ ποῦμε, πὼς κι' ἡ ψυχὴ ἔχει κάποια ἀρετή ; Συμφωνῶ. Μπορεῖ λοιπόν, Θρασύμαχε, νὰ ἐκτελέση τέλεια τὰ ἔργα της ἡ ψυχή, ποὺ στερήθηκε τὴν ἀρετή της ἢ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο; Εἶναι ἀδύνατο!»

Ἀφοῦ λοιπὸν καὶ ἡ ζωὴ εἶναι ἔργο τῆς ψυχῆς κατὰ τὸν Πλάτωνα, γιὰ νὰ εἶναι ἡ ζωὴ ὡραία καὶ εὐτυχισμένη, πρέπει καὶ ὁ κόσμος τῆς ψυχῆς νὰ διαπλασθῆ ἔτσι, ποὺ νὰ δημιουργήση τὴν ζωὴν τοῦ ἀτόμου ὑψηλή, δικαία καὶ εὐτυχισμένη.

Σ. Κ.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς

ΠΟΣΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ;

Γνωρίζομεν ὅλοι ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος ἀνέρχεται εἰς ὀκτὼ περίπου ἑκατομμύρια. Ἐπίσης εἴμεθα κάτοχοι ὡρισμένων ἄλλων στοιχείων γιὰ μερικὰ γειτονικὰ μας ἢ μεμακρυσμένα κράτη.

Νὰ κάτι ἐνδιαφέρον ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ μάθωμεν.

Πόσος εἶναι ὁ πληθυσμὸς τῶν πέντε ἠπείρων, ὁλοκλήρου δηλαδὴ τοῦ κόσμου;

Οἱ στατιστικὲς μᾶς δίδουν, μὲ λεπτομέρειες, κάθε σχετικὴν πληροφορίαν. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ κατοικοῦν εἰς τὸν πλανήτην μας, τὴν Γῆ, ἀνέρχονται εἰς δύο δισεκατομμύρια καὶ ἑκατὸν τριάντα ἐννέα ἑκατομμύρια. Καὶ εἰς ἀριθμούς : 2.139.000.000!

Χάρις εἰς τὴν στατιστικὴν πάλιν, μποροῦμε νὰ κατανείμωμεν τὸν πληκτικὸν αὐτὸν ἀριθμόν, κατὰ ἠπείρους.

Καὶ ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν δικήν μας, βλέπουμε ὅτι ἡ Εὐρώπη— ἡ πιὸ πυκνοκατοικημένη ἤπειρος — ἔχει πληθυσμὸν 829.000.000, δηλαδὴ τὰ 25 % τῶν κατοίκων τῆς γῆς. Ἡ πυκνότης τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Εὐρώπης εἶναι 46 κάτοικοι κατὰ τετραγωνικὸν χιλιόμετρον. Ἡ ἤπειρός μας ἔχει ἔκτασιν 11.400.000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων.

Ἡ Ἀσία κατοικεῖται ἀπὸ 1.077.000.000 ἀνθρώπους, ποὺ ἀποτελοῦν τὰ 50 % τοῦ ὅλου γηΐνου πληθυσμοῦ.

Ἡ ἐπιφάνεια τῆς Ἀσίας καλύπτει ἔκτασιν 41.600.000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων καὶ ἀναλογοῦν 28 κάτοικοι κατὰ τετραγωνικὸν χιλιόμετρον.

Ἡ Ἀφρικὴ ἔχει 152.000.000 κατοίκους, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὰ 7 % τῶν ἀνθρώπων. Μὲ ἔκτασιν 30.000.000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, ἡ μαύρη ἤπειρος ἔχει 5 ἄτομα κατὰ τετραγωνικὸν χιλιόμετρον. Ἡ Ἀφρικὴ εἶναι ἡ ὀλιγώτερον πυκνοκατῳκημένη ἤπειρος.

Ἡ Ἀμερικὴ ἔρχεται μετὰ τὴν Ἀφρικὴν ὡς πρὸς τὴν πυκνότητα τοῦ πληθυσμοῦ μὲ 6 ἄτομα κατὰ τετραγωνικὸν χιλιόμετρον. Ὁ νέος κόσμος κατοικεῖται ἀπὸ 270.000.000, ποὺ ἀποτελοῦν τὰ 13 % τοῦ γηΐνου πληθυσμοῦ. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς Ἀμερικῆς εἶναι 42.900.000 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα.

Ἡ Ὠκεανία τέλος, μὲ 11.000.000 κατοίκους, ἔχει τὰ 0,5 % τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς. Ἡ ἔκτασίς της εἶναι 8.600.000 τετρ. χιλιόμετρα, ἀναλογοῦν δὲ 12 ἄτομα κατὰ τετραγωνικὸν χιλιόμετρον.

* * *

Μεταξὺ τῶν χωρῶν, τῶν ὁποίων ὁ πληθυσμὸς καὶ ἡ ἐπιφάνεια ἔρχονται εἰς τὴν πρώτην γραμμήν, διακρίνονται αἱ ἑξῆς:

Ἡ Βρεττανικὴ αὐτοκρατορία—μὲ τὶς ἀποικίες της ἐννοεῖται— ἔχει ἐπιφάνειαν 35.000.000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, δηλαδὴ κάτι περισσότερον τοῦ ἑνὸς τετάρτου τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. Κατοικεῖται ἀπὸ 500.000.000 ἀνθρώπους, τὰ 25 % τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ. Ἀκολουθεῖ ἡ Γαλλικὴ Δημοκρατία κατέχουσα τὰ 11 % τῆς συνολικῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, μὲ 20 % τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ της.

Ἡ Κίνα καταλαμβάνει τὰ 7 % τῆς γηΐνης ἐπιφανείας καὶ οἱ Κινέζοι ἀποτελοῦν τὰ 20 % τῶν κατοίκων τοῦ πλανήτου μας!

Ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἶναι τὰ 7 % καὶ τῆς Ἰαπωνίας τὰ 3 % τῶν κατοίκων τῆς γῆς.

* * *

Καὶ οἱ Ἕλληνες;

Ἐὰν ὑπολογίσωμεν εἰς ὀκτὼ ἑκατομμύρια τοὺς κατοίκους τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς δύο ἑκατομμύρια τοὺς ξενητευμένους μας, (Ἀμερική, Αἴγυπτος—Σουδάν, Αὐστραλία, Κωνσταντινούπολις κλπ.), ἔχομεν 10.000.000 περίπου Ἑλλήνων.

Τί ἀναλογίαν ἔχομεν ἔναντι τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς; Μόλις μισὸ ἑκατοστὸν (0.5 %) ἢ πέντε χιλιοστά. Ὁ ἀριθμὸς εἶναι βέβαια μικρός. Ἀλλ' ὡς ἀντιστάθμισμα ἔχομεν τὴν ἱκανοποίησιν ὅτι ὁ μικρὸς αὐτὸς λαὸς εἶναι ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοτέρους τοῦ κόσμου καὶ ἔδωσεν ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὅσα κανεὶς ἄλλος εἰς τὸν πολιτισμόν.

Κ. Π—ς.

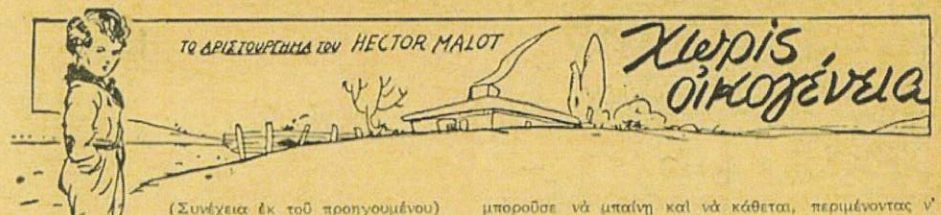

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς οἰκογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦταν φανερὸ πὼς δύσκολα θὰ τοῦ βγάζαμε τὴν ἰδέα ποὺ τοῦ ἦλθε,—ἰδιοτροπία βέβαια ἀρρώστου,—νὰ παίξῃ ἀπόψε τὸ ρόλο του, καὶ σκέφθηκα πὼς τὸ καλλίτερο θᾶταν νὰ τοῦ κρύψουμε τὴν ἀναχώρησί μας.

Δυστυχῶς, ὅταν ἐγύρισε ὁ Βιτάλης, ποὺ δὲν ἤξερε τί συνέβη ὅσο ἔλειπε, ὁ πρῶτος του λόγος ἦταν νὰ μοῦ πῇ νὰ ἑτοιμάσω τὴν ἅρπα μου κι' ὅσα ἄλλα πράγματα χρειάζουνταν γιὰ τὴν παράστασι. Τάκουσε ὁ Καρδούλης, ποὺ ἤξερε πολὺ καλὰ αὐτὰ τὰ λόγια, κι' ἀρχισε πάλι τὰ παρακάλια, αὐτὴ τὴ φορὰ στὸν κύριό μας. Καὶ νὰ μιλοῦσε ἀκόμα δὲν θὰ φανέρωνε μὲ τὸν ἔναρθρο λόγο τὴν ἐπιθυμία του καλύτερ' ἀπ' ὅ,τι τὸ ἔκανε τώρα μὲ τοὺς διαφόρους ἤχους ποὺ ἔβγαζε, μὲ τοὺς μορφασμοὺς τοῦ προσώπου του καὶ μὲ τὴ μιμικὴ ὅλου τοῦ σώματός του. Ἀληθινὰ δάκρυα ἔβρεχαν τὰ μάγουλά του κι' ἀληθινὰ φιλιὰ ἔδινε στὰ χέρια τοῦ Βιτάλη.

—Θέλεις νὰ παραστήσῃς; τὸν ρώτησε αὐτός.

—Ναί, ναί! ἐφώναξε ὁλάκαιρος ὁ Καρδούλης.

— Μὰ εἶσαι ἄρρωστος, μικρούλη μου!

— Δὲν εἶμαι πιά! ἐφώναξε μ' ἐκφραστικώτερη ἀκόμα παντομίμα ὁ Καρδούλης.

Ἦταν ἀληθινὰ συγκινητικὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς πῶς ἔκανε αὐτὸς ὁ μικρὸς ἄρρωστος, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, γιὰ νὰ μᾶς καταφέρῃ. Μ' ἂν τοῦ κάναμε τὴ χάρι ποὺ μᾶς ζητοῦσε, θὰ τὸν καταδικάζαμε σὲ βέβαιο θάνατο.

Ἦλθε ἡ ὥρα γιὰ νὰ πᾶμε στὸ θέατρό μας. Ἄναψα μιὰ καλὴ φωτιὰ στὸ τζάκι, μὲ χοντρὰ ξύλα, γιὰ νὰ βαστάξῃ πολύ. Τύλιξα καλὰ μὲ τὰ σκεπάσματα τὸν Καρδούλη, ποὺ ἔκλαιγε ὁ κακόμοιρος μὲ θερμὰ δάκρυα, καὶ φύγαμε.

Δὲν μπορούσαμε, βέβαια, νὰ παίξουμε τὶς συνηθισμένες μας κωμῳδίες, ἀφοῦ μᾶς ἔλειπαν οἱ κυριώτεροι ἤθοποιοί· ἔπρεπε ὅμως νὰ βάλουμε τὰ δυνατά μας, ὁ Κάπης κι' ἐγώ, γιὰ νὰ κερδίσουμε τὰ σαράντα φράγκα ποὺ μᾶς χρειάζουνταν.

Σαράντα φράγκα,— ἦταν φοβερό!

Ὁ Βιτάλης τὰ εἶχ' ἑτοιμάσει ὅλα καὶ δὲν ἔμενε πιὰ παρὰ ν' ἀναφθοῦν τὰ κεριά. Περιμέναμε ὅμως ὡς νὰ γεμίσῃ λίγο ἡ σάλα, γιατὶ ὁ φωτισμός μας δὲν ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ πρὶν ἀπὸ τὴν παράστασι.

Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτὸ ὁ ταμπουρλιέρης τριγύριζε ἀκόμα μιὰ φορὰ τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ, κι' ἀπὸ τὸ θεατρό μας ἀκούγαμε τὰ ταμπουρλίσματά του, σιγώτερα ἢ δυνατώτερα, κατὰ τὴν ἀπόστασι.

Ἀφοῦ ἔκαμα τὴν τουαλέττα τοῦ Κάπη καὶ τὴ δική μου, πῆγα καὶ στάθηκα πίσω ἀπὸ ἕνα στῦλο, γιὰ νὰ ἰδῶ τὴν «ἐδμήγυρι» ποὺ θᾶμπαινε.

Σὲ λίγο τὸ ταμποῦρλο πλησίασε κι' ἄκουσα ἔξω τὸ δρόμο ἀλαλητό.

Ἦταν ἀπ' τὶς φωνὲς καμμιὰ εἰκοσαριὰ χαμινιῶν, ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸ ταμποῦρλο καὶ βημάτιζαν μὲ τὸ ρυθμό του.

Ὁ ταμπουρλιέρης, παίζοντας ὁλοένα, στάθηκε ἀνάμεσα στὰ δυὸ φανάρια ποὺ ἦταν ἀναμμένα ἀπέξω ἀπὸ τὸ θέατρό μας καὶ τώρα πιὰ ὁ κόσμος μποροῦσε νὰ μπαίνῃ καὶ νὰ κάθεται, περιμένοντας ν' ἀρχίσῃ ἡ παράστασις.

Ἀ, τί λίγος, τί ἀραιὸς ποὺ ἦταν ὁ κόσμος ποὺ ἔμπαινε! Μόνο τὰ χαμίνια ἦταν μπόλικα. Μ' ἀπὸ παιδιὰ τοῦ δρόμου δὲν μπορούσαμε βέβαια νὰ μαζέψουμε σαράντα φράγκα! Μᾶς χρειάζουνταν μεγάλοι, σοβαροὶ ἄνθρωποι, μὲ τὸ χέρι πρόθυμο.

Τέλος πάντων ὁ Βιτάλης ἀποφάσισε ν' ἀρχίσουμε, ἂν καὶ ἡ σάλα ἦταν ἀκόμα σχεδὸν ἄδεια. Δὲν μπορούσαμε, βλέπετε, νὰ περιμένουμε περισσότερο, γιατ' ἦταν στὴ μέση καὶ τὸ ζήτημα τῶν κερδῶν.

Ἐγὼ βγῆκα πρώτος στὴ σκηνὴ καὶ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν ἅρπα μου, τραγούδησα δυὸ καντσονέττες. Γιὰ νὰ εἶμαι ἀληθινός, πρέπει νὰ πῶ πὼς τὰ χειροκροτήματα ἦσαν λίγα.

Ποτὲ μου δὲν εἶχα ὑπερβολικὴ φιλοδοξία μά, σ' αὐτὴ τὴν περίστασι, ἡ ψυχρότης τοῦ κοινοῦ μὲ ἀπέλπιζε. Ἂν δὲν τοῦ ἄρεσε τὸ τραγοῦδι μου, δὲν θᾶνοιγε βέβαια τὸ πουγγί του. Δὲν τραγουδοῦσα γιὰ δόξα, παρὰ γιὰ τὸν δυστυχισμένο τὸν Καρδούλη. Ὦ, πόσο ἤθελα νὰ συγκινήσω αὐτὴ τὴν «ἐδμήγυρι», νὰ τὴν ἐνθουσιάσω, νὰ τὴν ξετρελλάνω!

Μά ποῦ! Ἡ σάλα, ποὺ τὴν ἔβλεπα τώρα γεμάτη ἀλλόκοτες σκιές, γιὰ κάθε ἄλλο μὲ θεωροῦσε παρὰ γιὰ «φαινόμενο»...

Ὁ Κάπης στάθηκε πιὸ εὐτυχής. Πολλὲς φορὲς τὸν ἐχειροκρότησαν καὶ μὲ μεγάλη προθυμία.

Ἡ παράστασις ἐξακολουθοῦσε. Χάρις στὸν Κάπη τελείωσε μ' ἐνθουσιασμό. Ὄχι μόνο χειροκροτοῦσαν, παρὰ κτυποῦσαν καὶ τὰ πόδια καὶ φώναζαν μπράβο!

Κι' ἔφθασε ἡ κρίσιμη στιγμή. Ἐνῷ ἐγώ, στὴ σκηνή, χόρευα ἕνα ἱσπανικὸ χορὸ ποὺ τὸν ἔπαιζε ὁ Βιτάλης, ὁ Κάπης, μὲ τὸ δίσκο στὸ στόμα, τριγύριζε τὴν ἔντιμη ὁμήγυρι. Θὰ μάζευε ἄρα γε σαράντα φράγκα; Αὐτὴ ἡ ἀγωνία μοῦ ἐσφίγγε τὴν καρδιά, ἐνῷ χαμογελοῦσα πρὸς τὸν κόσμο χορεύοντας...

Εἶχα κατακουραστῆ, ἐλαχάνιαζα, κι' ὅμως ἐξακολουθοῦσα τὸ χορό μου. Δὲν ἔπρεπε νὰ πάψω, παρὰ ὅταν θὰ γύριζε ὁ Κάπης. Μ'αὐτὸς δὲν βιάζουνταν καθόλου κι'ἄμα κανένας δὲν τοῦρριχνε, στέκουνταν πολλὴν ὥρα μπροστὰ τοῦ καὶ τοῦ κτυποῦσε μὲ τὸ πόδι τὴν τσέπη.

Ἐπὶ τέλους τὸν εἶδα νὰ ἔρχεται κι' ἑτοιμάσθηκα νὰ σταθῶ· μὰ ὁ Βιτάλης μοῦ ἔγνεψε νὰ ἐξακολουθήσω. Ἐξηκολούθησα καί, καθὼς ἐπλησίασα χορεύοντας τὸν Κάπη, εἶδα πὼς ὁ δίσκος κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ γεμάτος.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Βιτάλης, ποὺ κι'αὐτὸς εἶχε ἰδῆ πόσο μικρὴ ἦταν ἡ εἴσπραξι, σηκώθηκε.

—Τὸ πρόγραμμά μας τὸ ἐκτελέσαμε, εἶπε. Αὐτὸ μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε χωρὶς καύχησι. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ κεριά μας βαστοῦν ἀκόμα, θὰ ἤθελα, ἂν τὸ ἐπιθυμῇ ἡ «ἐδμήγυρις», νὰ σᾶς τραγουδήσω λιγάκι κι' ἐγώ. Ὁ Κάπης θὰ κάμῃ καὶ δεύτερο γῦρο, ὥστε ὅσοι δὲν κατώρθωσαν νὰ βροῦν τὸ ἄνοιγμα τῆς τσέπης τους στὸ πρῶτο του πέρασμα, ἂς ἐλπίσω πὼς θὰ φανοῦν δεξιώτεροι αὐτὴ τὴ φορά. Τοὺς προειδοποιῶ γιὰ νὰ ἑτοιμασθοῦν.

Ἂν κι' ὁ Βιτάλης ἦταν ὁ δάσκαλός μου, ποτὲ δὲν τὸν εἶχ' ἀκούσει νὰ τραγουδῇ ἀληθινά, ἢ τοὐλάχιστον ὅπως τραγούδησε ἀπόψε.

Διάλεξε δυὸ τραγούδια γνωστά· σ' ὅλους, ποὺ ἐγὼ ὅμως δὲν τὰ ἤξερα ὡς τότε, τὴ ρομάντσα τοῦ Ἰωσὴφ «A peine au sortir de l' enfence», καὶ τοῦ Ριχάρδου τοῦ Λεοντόκαρδου, «O Richard, ô mon roi!»

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ἤμουν ἀκόμα σὲ θέσι νὰ κρίνω ἂν ἕνας τραγουδοῦσε καλὰ ἢ κακά. Τὸ τραγοῦδι ὅμως τοῦ Βιτάλη,—αὐτὸ τὸ ξέρω καλά,— μὲ κατασυγκίνησε. Σὲ μιὰ ἄκρη τῆς σκηνῆς, ὅπου εἶχα τραβηχθῆ, μὲ πῆραν τὰ κλάματα.

Ἀνάμεσ' ἀπὸ τὴν καταχνιὰ ποὺ θάμπωνε τὰ μάτιά μου, εἶδα τότε μιὰ κυρία, ποὺ κάθουνταν στὸν πρῶτο πάγκο, νὰ χειροκροτῇ μὲ ὅλη της τὴ δύναμι. Τὴν εἶχα παρατηρήσει ἀπ' τὴν ἀρχή, γιατὶ αὐτὴ δὲν ἦταν χωριάτισσα σὰν τὶς ἄλλες γυναῖκες τῆς σάλας μας. Ἦταν ἀληθινὴ κυρία, νέα, ὄμορφη καί, ἀπ' τὶς γοῦνες ποὺ φοροῦσε, φαίνουνταν ἡ πιὸ πλούσια τοῦ χωριοῦ. Εἶχε κοντά της ἕνα παιδὶ ποὺ κι' αὐτὸ εἶχε χειροκροτήσει πολὺ τὸν Κάπη. Γυιός της ἦταν χωρὶς ἄλλο, γιατὶ τῆς ἔμοιαζε πολύ.

Ὕστερ' ἀπὸ τὴν πρώτη ρομάντσα ὁ Κάπης ἄρχισε πάλι νὰ τριγυρίζῃ. Μὲ μεγάλη μου ὅμως ἔκπληξι, εἶδα πὼς ἡ κυρία δὲν ἔρριξε τίποτα στὸ δίσκο.

Ὅταν ὁ κύριός μου τελείωσε καὶ τὴν ἅρια τοῦ Ριχάρδου, ἐκείνη μοῦ ἔγνεψε καὶ τὴν πλησίασα.

— Ἤθελα νὰ μιλήσω στὸν κύριό σου, μοῦ εἶπε.

Αὐτὸ μοῦ φάνηκε παράξενο. Τί τὸν ἤθελε τὸν κύριό μου ἡ πλούσια κυρία; Κατὰ τὴ γνώμη μου, καλύτερα θᾶκανε νὰ ρίξῃ κάτι στὸ δίσκο. Ὅπως δήποτε, διαβίβασα τὴν ἐπιθυμία της στὸ Βιτάλη καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ γύρισε στὴ σκηνὴ κι' ὁ Κάπης. Ἀλλοίμονο! ὁ δεύτερος δίσκος ἦταν ἀκόμα λιγώτερο γεμάτος ἀπὸ τὸν πρῶτο!

— Καὶ τί μὲ θέλει τοῦ λόγου της; ρώτησε ὁ Βιτάλης.

— Νὰ σᾶς μιλήσῃ.

— Δὲν ἔχω τίποτα νὰ τῆς πῶ.

— Δὲν ἔδωσε τίποτα τοῦ Κάπη· μπορεῖ νὰ θέλῃ νὰ δώσῃ τώρα.

— Ἂς ζητήσῃ λοιπὸν τὸν Κάπη, ὄχι ἐμένα!

Μ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ὁ Βιτάλης πῆγε στὴν κυρία. Μόνο ποὺ πῆρε μαζί του καὶ τὸν Κάπη.

Τοὺς ἀκολούθησα.

Ἕνας ὑπηρέτης, μ' ἕνα φανάρι στὸ χέρι καὶ μὲ μιὰ κουβέρτα, στέκουνταν τώρα κοντὰ στὴν κυρία καὶ στὸ παιδί της.

Ὁ Βιτάλης τὴν ἐχαιρέτησε, ἀλλὰ ψυχρά.

—Μὲ συγχωρῆτε ποὺ σᾶς ἐνώχλησα, τοῦ εἶπε ἡ κυρία, ἀλλὰ ἤθελα νὰ σᾶς συγχαρῶ.

Ὁ Βιτάλης ὑποκλίθηκε χωρὶς νὰ πῇ λέξι.

— Εἶμαι κι' ἐγὼ μουσικός, ἐξακολούθησε ἡ κυρία, κι' ἐννοεῖτε τί ἐντύπωσι μοῦ κάνει ἕνα μεγάλο ταλέντο σὰν τὸ δικό σας!

«Μεγάλο ταλέντο» ὁ κύριός μου; ὁ Βιτάλης; ὁ πλανόδιος θιασάρχης σκυλιῶν; Ἔμεινα κατάπληκτος!

— Δὲν ὑπάρχει ταλέντο σ' ἕνα γέρο ἀνθρωπάκο σὰν καὶ μένα! ἀποκρίθηκε ὁ Βιτάλης.

— Μὴ νομίσετε πὼς μὲ σπρώχνει καμμιὰ ἀδιάκριτη περιέργεια, εἶπε ἡ κυρία.

— Μὰ θὰ ἤμουν ὁλοπρόθυμος νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργεια αὐτή. Ἀπορήσατε ποὺ ἀκούσατε νὰ τραγουδῇ καλούτσικα ἕνας σαλτιμπάγκος δὲν εἶν' ἔτσι;

— Καταμαγεύθηκα!

— Καὶ ὅμως εἶναι ἁπλούστατο: Δὲν ἤμουν πάντα ὅ,τι εἶμαι σήμερα. Ἄλλη φορά, στὰ νειάτα μου, ἤμουν... ναί... ἔκαμα ὑπηρέτης σ' ἕνα μεγάλο τραγουδιστὴ καὶ ἔτσι ἔμαθα, σὰν τὸν παπαγάλο, μερικὲς ἄριες, ποὺ ὁ κύριός μου τὶς μελετοῦσε μπροστά μου. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

Ἡ κυρία δὲν ἀποκρίθηκε τίποτα· κοίταξε ὅμως κάμποση ὥρα τὸν Βιτάλη, ποὺ στέκουνταν μπροστά της στενοχωρημένος.

— Χαίρετε, κύριε! τοῦ εἶπε ὕστερα, (καὶ τὴ λέξι «κύριε» τὴν ἐτόνισε·) χαίρετε κι' ἀφῆστε με ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴ συγκίνησι ποὺ μ' ἐκάματε νὰ αἰσθανθῶ.

Ἔσκυψε τότε στὸν Κάπη κι' ἔρριξε στὸ δίσκο του ἕνα νόμισμα χρυσό.

Ἐνόμισα πὼς ὁ Βιτάλης (ἀφ' ἑξέβγαζε ὡς τὴν πόρτα τὴν κυρία μὰ δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, κι' ὅταν ἐκείνη ἀπομακρύνθηκε λίγα βήματα, τὸν ἄκουσα νὰ μουρμουρίζῃ δυὸ-τρεῖς Ἰταλικὲς βλαστήμιες. Γιατὶ εἶχε θυμώσει τόσο;...

—Μὰ ἔρριξε στὸ δίσκο ἕνα ναπολεόνι! τοῦ εἶπα.

Ἔκαμε νὰ μοῦ δώσῃ μπάτσο, μὰ ἐκράτησε τὸ χέρι του.

— Ἕνα ναπολεόνι! ψιθύρισε σὰ νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ὄνειρο. Ἀ, ναί, ἀλήθεια... τὸν ξεχνοῦσα τὸν κακόμοιρο τὸν Καρδούλη... Πᾶμε, πᾶμε γρήγορα νὰ ἰδοῦμε τί κάνει.

Μαζέψαμε βιαστικὰ τὰ πράγματά μας καὶ σὲ λίγο γυρίσαμε στὸ ξενοδοχεῖο.

Ἀνέβηκα πρῶτος τὴ σκάλα κι' ἔτρεξα ἴσα στὴν κάμαρά μας. Ἡ φωτιὰ δὲν εἶχε σβύσει, μὰ δὲν ἔβγαζε πιὰ φλόγες. Ἄναψα γρήγορα ἕνα κερὶ καὶ κοίταξα νὰ ἰδῶ ποῦ βρίσκεται ὁ Καρδούλης, ἔκπληκτος ποὺ δὲν τὸν ἄκουγα καθόλου.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Βιτάλης πῆρε τὸν Κάπη καὶ πῆγε στὴν Κυρία.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟΝ

Οἱ φίλοι τοῦ ἑνάστρου οὐρανοῦ δύνανται κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον νὰ παρακολουθήσουν τὰ ἀκόλουθα φαινόμενα:

Ὄψις τοῦ ἑσπερινοῦ οὐρανοῦ

Μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ λυκόφωτος πρὸς τὸ Β. Α. ἀνατέλλει ὁ λαμπρὸς Βέγας ποὺ ἀνήκει εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῆς Λύρας. Ἡ Μεγάλη Ἄρκτος μεσουρανεῖ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, εἰς μικρὰν δὲ ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς οὐρᾶς της καὶ κατὰ τὴν προέκτασιν αὐτῆς εὑρίσκεται ὁ Ἀρκτοῦρος (α Βοώτου), ἀστὴρ πρώτου μεγέθους.

Πρὸς τὸ ΝΑ μέρος τοῦ οὐρανοῦ καὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος εὑρίσκεται ὁ ἀστερισμὸς τῆς Παρθένου μὲ τὸν λαμπρὸν Στάχυν. Ὑψηλότερον καὶ πρὸς τὸ ΝΔ μέρος τοῦ οὐρανοῦ εἶναι ὁ Λέων μὲ τὸν Βασιλίσκον, ἀστέρα πρώτου μεγέθους. Ὁ Προκύων δύει πρὸς τὸ ΝΔ μέρος τοῦ ὁρίζοντος. Πρὸς τὸ ΒΔ εὑρίσκεται ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ἡνιόχου μὲ τὴν Αἶγα, ἀστέρα πρώτου μεγέθους, καὶ μεταξὺ Προκύνος καὶ Αἰγὸς (πρὸς τὸ Δ μέρος) διακρίνονται οἱ Δίδυμοι (Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης).

Πλανῆται:

Ὁ Ἑρμῆς εὑρίσκεται τὴν 7 Ἰουνίου εἰς ἀνατέραν σύνοδον καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ἀναζητήσῃ 1 ½ ὥραν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ Ἡλίου πρὸς Δ ὡς λαμπρὸν ἀστέρα. Ἡ Ἀφροδίτη ἀνατέλλει μίαν ὥραν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου.

Ὁ Ἄρης μεταβαίνει ἐκ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Τοξότου πρὸς τὸν τοῦ Αἰγόκερω, διαρκῶς πλησιάζων τὴν Γῆν. Ἡ ἀπόστασίς του ἀπὸ τῆς Γῆς ἀπὸ 124 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα γίνεται μόνον 66 ἑκατομ. χιλ. Ἐπίσης καὶ ἡ λαμπρότης αὐτοῦ αὐξάνει κατὰ δυὸ μεγέθη.

Ὁ Ζεὺς εὑρίσκεται εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῶν Ἰχθύων καὶ διαρκῶς ἀπομακρύνεται τοῦ Ἡλίου. Ἐνῷ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ μηνὸς ἀνατέλλει περὶ τὸ μεσονύκτιον.

Ὁ Κρόνος θὰ εἶναι παρατηρήσιμος ὡς πρωϊνὸς ἀστὴρ μόνον εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός. Οἱ ἄλλοι τρεῖς πλανῆται Οὐρανός, Ποσειδῶν καὶ Πλούτων εἶναι ὁρατοὶ μόνον δι' ἀστρονομικῶν ὀργάνων.

Ὁ νέος κομήτης

Ὁ νέος κομήτης, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ἀρχὴν ἔλαβε τὸ ὄνομα Hassel θὰ ὀνομάζεται κομήτης Jurlof— Achmatof—Hassel, διότι καὶ οἱ ἐν λόγῳ ἀστρονόμοι ἀνεκάλυψαν αὐτὸν ἀνεξαρτήτως ἀλλήλων μεταξὺ 15 καὶ 18 Ἀπριλίου ἐ. ἔ.

Μέγα μετέωρον

Τὴν 20 Νοεμβρίου 1938 παρετηρήθη μέγα μετέωρον μὲ διαδρομὴν ἀπὸ τῆς κωμοπόλεως Μονταμπάουο τῆς Γερμανίας μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Ρήνου. Ἐκινεῖτο εἰς ὕψος 70 χιλιομέτρων χωρὶς νὰ σημειωθῇ πτῶσις ἐπὶ τῆς Γῆς. Ἡ ταχύτης του ἦτο 70 χιλιόμετρα κατὰ δευτερόλεπτον. Πιθανώτατα ἀνήκει εἰς τὸ σμῆνος τῶν Λεοντιδῶν.

Ο ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ

Χίλια δυό σε μιά σελίδα

Πόσες συνθῆκες εἰρήνης ὑπεγράφησαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ ἀνθρωπότης ἔχει ἱστορία ;

Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστικὴ τῆς Ἑταιρίας Διεθνοῦς Δικαίου, ἔχουν ὑπογραφῆ 8.000 συνθῆκες εἰρήνης ἀπὸ 3.400 ἐτῶν. Κατὰ τὴν μεγάλη αὐτὴ περίοδο οἱ 8.000 συνθῆκες ποὺ ὑπογράφηκαν, δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐξασφαλίσουν στὴν ἀνθρωπότητα παρὰ μόνον 268 ἔτη εἰρήνης.

Τί περιέχει ἡ σκόνη τῶν Ἀθηνῶν

Γνωστὸς Ἀθηναῖος μικροβιολόγος ποὺ ἐξήτασε βακτηριολογικῶς τὴν σκόνη τῶν δρόμων τῆς πρωτευούσης, ἀνεκοίνωσε τὰ παρακάτω καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐρεύνης του:

Ὁ ἀριθμὸς τῶν μικροβίων ποὺ βρῆκε σὲ κάθε γραμμάριο σκόνης ἀνέρχεται κατὰ μέσον ὅρον στὸν τρομερὸ ἀριθμὸ τῶν 761.521.100. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ποικίλλει ἀναλόγως τῆς καθαριότητος τῶν δρόμων ἀπὸ τοὺς ὁποίους πῆρε σκόνη. Ἔτσι, σὲ ὀλιγώτερον ἀκαθάρτους δρόμους καὶ μερικὲς ἡσύχες παρόδους τῆς λεωφόρου Κηφισιᾶς, βρῆκε 60 ἑκατομμύρια μικροβίων κατὰ γραμμάριον. Στοὺς πιὸ ἀκαθάρτους καὶ πολυσυχνάστους δρόμους ὁ ἀριθμὸς φθάνει τὰ πεντακόσια ἑκατομμύρια.

Ἡ σκόνη αὐτὴ 73 τοῖς ἑκατὸν εἶναι μολυσματική, περιέχει δηλαδὴ μικρόβια μεταδοτικῶν νόσων. Ὁ ἀναφερόμενος μικροβιολόγος ἔκαμε ἐνέσεις μὲ σκόνη σὲ κουνέλια καὶ βρῆκε ὅτι ἐπὶ 42 ἐνέσεων, οἱ 12 μετέδωσαν τὸ μικρόβιο τῆς φυματιώσεως, οἱ 8 τὸ μικρόβιο τοῦ τύφου, οἱ 4 τὸ βακτηρίδιο τοῦ κακοήθους οἰδήματος καὶ οἱ 2 τοῦ τετάνου, χωρὶς ν' ἀναφέρωμε καὶ ἄλλα μικρόβια λιγώτερο γνωστὰ ποὺ ἐπιφέρουν θανατηφόρους σηψαιμίας.

Θεραπεύεται ἡ πιτυρίδα ;

Ἡ πιτυρίδα εἶναι μιὰ ἀσθένεια τῆς κεφαλῆς ποὺ τὴν ἔχουν τὰ ¾ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ζοῦν σὲ πολιτισμένα μέρη. Θεραπεύεται ὅταν τὴν προλάβωμε μεταχειριζόμενοι ὄχι τὰ διάφορα φάρμακα ποὺ διαφημίζουν οἱ ἐπιτήδειοι, ἀλλὰ ὅταν πλένωμε τὸ κεφάλι μας μὲ τὸ παρακάτω ἁπλούστατο μεῖγμα ποὺ μπορεῖ νὰ κατασκευάση ὁ καθένας στὸ σπίτι του:

Σαπουνὶ λευκὸ	γραμ.	100
Οἰνόπν. διϋλισμένο	»	50
Γλυκερίνη	»	15
Τερεβιν. (νέφτι)	»	3

Πέρασαν ἢ ὄχι καὶ πῶς οἱ Ἑβραῖοι τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα ;

Ἡ διάβασις τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἕνα ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα ἐπεισόδια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, δὲν ἀμφισβητεῖται πιὰ σήμερα. Ἡ ἐπιστήμη παραδέχθηκε ὅτι αὐτὸ ἦταν δυνατό. Πράγματι, ὅταν ὁ ἐξ ἀνατολῶν ἄνεμος τυχαίνει νὰ εἶναι ὑπερβολικὰ δυνατός, τὰ κύματα τῆς διώρυγος τοῦ Σουὲζ συμβαίνει κάποτε νὰ ἀνατρέπωνται, νὰ ὠθοῦνται καὶ ν' ἀφήνουν δίοδο, ἂν ὄχι ἐντελῶς στεγνή, πάντως διαβατὴ καὶ ἀκίνδυνη στὰ σημεῖα ὅπου τὰ νερὰ δὲν εἶναι ποτὲ πολὺ βαθειά. Εἶναι λοιπὸν παραδεκτὸν ὅτι οἱ Ἑβραῖοι, εὐνοηθέντες ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸ ἄνεμο, μπόρεσαν νὰ περάσουν πεζῆ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα καὶ ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦσαν κατέποντίσθησαν, μόλις μετεβλήθη ἡ φορὰ τοῦ ἀνέμου. Τὸ ἴδιο περίπου συνέβη καὶ ὅταν ὁ περσικὸς στρατὸς τοῦ Ἀταξέρξη θέλησε νὰ καταλάβη τὴν Αἴγυπτο. Μέρος τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ κατώρθωσε νὰ περάση τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, ἀλλὰ ὅταν ὁ ἄνεμος ἄλλαξε ἀποτόμως φορά, ὁ ὑπόλοιπος στρατὸς κατεποντίσθη.

Τὸ ἴδιο φαινόμενο παρετηρήθηκε στὸ Σουὲζ καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ναπολέοντος στὴν Αἴγυπτο, ἔγινε μάλιστα λόγος στὸ Γαλλικὸ Ἐπιτελεῖο νὰ ἐπαναληφθῆ ἀπὸ τοὺς Γάλλους στρατιῶτες τὸ «θαῦμα» τῶν Ἑβραίων. Ἡ ἰδέα ὅμως αὐτὴ ἐγκαταλείφθηκε.

Ποιὸ εἶναι τὸ πρῶτο διήγημα ποὺ δημοσίευσε στὴ δημοτικὴ ὁ Καρκαβίτσας;

Ὁ Καρκαβίτσας παρουσιάσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἑλληνικὴ λογοτεχνία τὸ 1886, σὲ ἡλικία δηλαδὴ 20 χρόνων. Τὸ πρῶτο δὲ διήγημα ποὺ δημοσίευσε στὴ δημοτικὴ εἶναι «Ὁ ζητιᾶνος».

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΙΑ ΤΣΑΤΣΑΡΑ

1. Ἡ τσατσάρα μὲ τὴν ὁποία χτενίζομε τὰ μαλλιά μας γίνεται ἢ ἀπὸ ὄστρακο χελώνης ἢ ἀπὸ κέρατο. Τὸ πρῶτο, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ὀνόματος, μᾶς τὸ προσφέρει τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης.

★

2. Πρὸς τοῦτο χρησιμοποιοῦνται ἰδίως τὰ ὄστρακα τῶν χελωνῶν τοῦ Ἰνδικοῦ ἢ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ, ποὺ εἶναι γιγάντειες. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς χελώνες ζυγίζουν ἄνω τῶν 200 κιλῶν.

★

3. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ὄστρακο τῆς χελώνης εἶναι κοῖλον ἡ πρώτη ἐπεξεργασία συνίσταται στὴν ἐκπλάτυνσί του. Τὸ ρίχνουν λοιπὸν μέσα σὲ βρασμένο νερὸ διὰ νὰ μαλακώση καὶ τὸ πιέζουν μεταξὺ δύο χαλκίνων πλακῶν.

★

4. Τὸ ὄστρακον ἔχει μεταβληθῆ πιὰ σὲ μιὰ μεγάλη ἐξαιρετικῶς λεία πλάκα καὶ δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ τὴν τεμαχίσουν μὲ εἰδικὴ μηχανὴ καὶ νὰ τὴν ρίξουν σὲ κολούσια σχήματος τσατσάρας.

5. Γιὰ τὶς ἀπὸ κέρατο τσατσάρες χρησιμοποιοῦν τὰ κέρατα τῶν βοδιῶν, κατσίκας ἢ κριῶν. Ὅλα αὐτὰ τὰ κέρατα ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ εἶναι κοῖλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς μύτες των.

★

6. Ἡ ἐπεξεργασία λοιπὸν ἀρχίζει μὲ τὴν ἀφαίρεσι τοῦ μὴ κοίλου αὐτοῦ μέρους (τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται γενικῶς ἀπὸ τοὺς βιομηχάνους μπαστουνιῶν καὶ ὀμβρελλῶν) καὶ μετὰ σχίζουν τὸ κέρατο κατ' ὅλον του τὸ μῆκος.

★

7. Τὸ βυθίζουν μετὰ μέσα σὲ βρασμένο νερὸ καὶ μαλακώνει ὅπως τὸ ὄστρακο. Ὁ ἐργάτης εὐκόλως μπορεῖ τότε νὰ ξετυλίξη τὸ κέρατο, ὅπως ξετυλίσσεται ἕνας ρόλος χαρτιοῦ.

★

8. Μεταβάλλεται ἔτσι σὲ πλάκα ποὺ ἐκπλατύνεται ὑπὸ μηχανικὴν πίεσιν καὶ δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ κοπῆ ἀπ' αὐτὴν μιὰ τσατσάρα, ἕνας χαρτοκόπτης, ἕνα κόκκαλο γιὰ τὰ παπούτσια κλπ.

Φαλαγγίτισσαι τοῦ Σχηματισμοῦ Ἡρακλείου τῆς Ε.Ο. Ν. εἰς μίαν ἐκδρομήν των.

Ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν τῆς Πρωτομαγιᾶς τῆς 131ης Φάλαγγος Θηλέων Φιλιατῶν.

ΖΩΗ & ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

1) Ὁ Σχηματισμὸς τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων τῆς Ὑποδιοικήσεως Γυθείου παρελαύνων πρὸ τῶν ἐπισήμων, κατὰ τὴν γενομένην παρέλασιν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.
2) Φαλαγγῖται Λεωνιδίου τῆς Ε.Ο.Ν. κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς 25ης Μαρτίου.
3) Σκαπάνισσαι τοῦ ἀστικοῦ Σχολείου Θηλέων Κορίνθου.
4) Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι τοῦ σχηματισμοῦ Βουσνίου Ἄνδρου.
5) Ὁμὰς Ξηροκαμπίου τῆς Ε.Ο.Ν. μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σπάρτης.
6) Φαλαγγῖται Λεβαδείας κατὰ μίαν ἐκδρομὴν των εἰς Δελφούς.
7) Φαλαγγῖται τοῦ σχηματισμοῦ Λιμνῶν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἄργους.
8) Οἱ ἀθληταὶ τῆς Ὑποδιοικήσεως Τσοτυλίου - Κοζάνης μετὰ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ των πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως διὰ τοὺς Πανελληνίους Ἀγῶνας τῆς Ε.Ο.Ν.
9) Φαλαγγῖται Ζήρειας.

Σκαπάνισσαι τετραρχίας Ν. Κίου.

Φαλαγγίται τετραρχίας Ν. Κίου.

Η ΣΕΛΙΣ γιὰ κορίτσια

ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΣΟΥ

«Πρέπει νὰ εἶσθε πρότυπα ἐργατικότητος, πρότυπα τιμῆς καὶ πρότυπα καθήκοντος».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Οἱ περασμένες δεκαετηρίδες εἶχανε δημιουργήσει γιὰ ὅλους μας, πρὸ πάντων ὅμως γιὰ σένα, μιὰ ζωὴ ψεύτικη, ποὺ δὲν κατατιάνονταν μὲ τὴν οὐσία παρὰ μόνο μὲ τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα, μιὰν ἐποχή, ποὺ παραμελοῦσε τὸ βάθος καὶ ἐκτιμοῦσε τὴν ἐπιφάνεια. Ἤτανε δηλαδὴ μιὰ ἐποχὴ ἐπιφανειακή. Ἔλαμπαν καὶ θάμπωναν πράγματα, ποὺ δὲν ἤτανε ἀπὸ χρυσάφι, ἀνέβαιναν στὰ ἀνώτατα κοινωνικὰ σκαλοπάτια ἄνθρωποι, χωρὶς πραγματικὴ ἀξία. Ὁ κίτρινος τενεκὲς φάνταζε σὰν ἥλιος καὶ ἡ ἀνικανότητα ὑψώνονταν σὰν ἀξία. Οἱ ἀληθινὲς ἀρετές, ποὺ φωλιάζουν στὴν ἀληθινὴ καὶ βαθειὰ τῶν ἐμψύχων καὶ τῶν ἀψύχων ὑπόστασι, παραχώθηκαν καὶ χάθηκαν ἀπὸ τὰ μάτιά μας.

Γιὰ σένα πρὸ πάντων, νέο κορίτσι, ἤτανε ἡ ἐποχὴ ἐκείνη καταστρεπτική. Δὲν ἔβλεπες γύρω σου παρὰ ψευδοφάνταγμα καὶ ἐπιπολαιότητα. Οἰκογένειες ὁλόκληρες, γενιὲς ὁλόκληρες ξεκληρίστηκαν ἀπὸ μανία ψευδοεπιδείξεως. Καὶ ἡ νέα κόρη εἶχε κατανήσει σὰν τὴν ἐαρινὴ πεταλοῦδα, ποὺ τὴν τραβᾶ μόνο ἡ κόκκινη φανταχτερὴ φλόγα, γιὰ νὰ τῆς κάψῃ τὰ φτερὰ ὅταν αὐτὴ τὴν πλησιάσῃ χωρὶς φρόνησι καὶ σκέψι, τὰ χιλιόπλουμα φτερὰ τῆς παρθενικῆς της ὡραιότητος.

Γυρνοῦσε ἡ νιότη σὰν σβοῦρα, ποὺ τρελλὸ παιδὶ θέτει σὲ κίνησι, γύρω ἀπὸ μηδαμινὰ καὶ ἀνάξια ἐνδιαφέροντα, ποὺ δὲν τῆς βάθαιναν τὸν πνευματικὸ καὶ ψυχικὸ κόσμο. Οἱ μέρες της περνοῦσαν χωρὶς σκοποὺς καὶ ἡ σκέψις της δὲν ἄγγιζε τὰ μεγάλα ἰδανικά, ποὺ εἶναι ἀναγκαῖα στὴ νεαρὴ ψυχή, οὔτε γεννοῦσε τὶς μεγάλες ἀγνὲς λαχτάρες.

«Ὦ, πόσο βαρειὰ πληγώνει τὴν ψυχή μου, ἡ πλῆξι μ' αὐτὴ τὴν ψεύτικη ζωή!» ἔγραφε κάποτε ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας.

Κι' ὁ καθένας μας, πρὸ πάντων ὁ νέος ἄνθρωπος, ποὺ δὲν τοῦ ἔχουν ἀνατεθῆ καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις, ποὺ δὲν τοῦ δείχνονται σκοποὶ καὶ τέρματα, χάνει σιγὰ-σιγὰ τὴν ψυχική του δυναμικότητα, ἀμβλύνει τὴν πνευματική του ὀξύτητα καὶ ἀφήνεται νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῆς ψεύτικης ζωῆς, ποὺ κυλάει νωθρὰ καὶ πληχτικά.

Ὅταν ὥριμη πιὰ γυναῖκα νοιώσης ὅλες αὐτὲς τὶς ἀλήθειες, νέο κορίτσι, θὰ εἶναι ἀργά, γιατὶ δὲν θὰ μπορῆς νὰ σωθῆς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, δὲν θὰ μπορῆς νὰ ξεφύγῃς ἀπὸ τὸ φαῦλο κύκλο, ποὺ ὁλοένα μέσα του σὲ τραβᾶ.

Γι' αὐτὸ ὁ σοφὸς Ἀρχηγός σου σοῦ ἀνέθεσε καθήκοντα, σοῦ ἔδωσε ὑποχρεώσεις, σοῦ χάραξε νέους δρόμους καὶ σοῦ ἔδειξε νέους σκοποὺς. Τὰ ἁπλᾶ του λόγια λίγα λένε καὶ πολλὰ ἐννοοῦν: «...νὰ γίνεσθε πρότυπα ἐργατικότητος, πρότυπα τιμῆς καὶ πρότυπα καθήκοντος, ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκεσθε» Μ' αὐτὰ τὰ συμβουλευτικὰ λόγια ζητᾶ νὰ σὲ βγάλῃ ἀπὸ τὸν πληχτικὸ κύκλο τῆς ψεύτικης καὶ ρηχῆς ζωῆς.

Ἐργασία, τιμὴ καὶ καθῆκον εἶναι οἱ ἱερὲς ἔννοιες γνήσια λαμπερὲς σὰν τὸ καθαρὸ χρυσάφι κι' ἀκατάλυτες σὰν τὸν γρανίτη. Μ' αὐτές, ὡς βάθρα τοῦ ψυχικοῦ σου κόσμου, θὰ δημιουργήσῃς ἀργότερα τὴν ἀληθινὴ καὶ βαθειὰ ζωὴ τῆς οἰκογενείας σου, ποὺ καμμιὰ μπόρα δὲν θὰ εἶναι ἱκανὴ νὰ τὴν πειράξῃ. Κι' ἀπὸ τὴν οἰκογένειά σου θὰ περάσῃ αὐτὸ τὸ συναίσθημα τῆς βεβαιότητος καὶ στὸ Ἔθνος μας, τὴ μεγάλη μας ἑλληνικὴ οἰκογένεια.

Ἔχε ἀκόμα μέσα στὸ μυαλό σου τὴ σοβαρὴ ἀλήθεια, ποὺ εἶπε στὸ λαό του ἕνας ἄλλος σοφός, ὁ Κομφούκιος: «Ἀπὸ τὴ γυναῖκα ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία ἑνὸς λαοῦ».

Σίτσα Καραϊσκάκη

* ΠΛΕΚΤΑ ΓΙΑ ΜΩΡΑ *

Τὰ πλεκτὰ αὐτὰ γίνονται μὲ μαλλὶ ἄσπρο καὶ ρόζ. Πλέκονται μὲ 2 βελόνες 3 χιλιοστομέτρων καὶ μισό. Θὰ χρειασθοῦν ἀκόμη 1 βελονάκι Νο 3 καὶ 7 κουμπιὰ φιλντισένια. Θὰ χρησιμοποιήσουμε 3 πλέξεις : 1) Ὅλο ὄψι, 2) πλέξι ζέρσεῦ (1 σειρὰ ὄψι, 1 σειρὰ ἀνάποδη), καὶ 3) λάστιχο (1 πόντο ὄψι, 1 πόντο ἀνάποδη).

Σχῆμα 1.

Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὸ μέσον τῆς πρώτης πλάτης.

Σηκώνουμε 58 πόντους καὶ πλέκουμε διαδοχικὰ δυὸ σειρὲς στοὺς 58 πόντους καὶ δυὸ σειρὲς στοὺς 46 μόνον πόντους. Οἱ 46 πόντοι πλέκονται πάντοτε ὅλο ὄψι καὶ οἱ 12, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὸ ἀμπιεσμάν, πλέκονται κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον : 2 σειρὲς ὄψι καὶ 2 σειρὲς μὲ πλέξι ζέρσεῦ, (μιὰ σειρὰ ὄψι καὶ μιὰ σειρὰ ἀνάποδη) διαδοχικῶς.

Κάνουμε ἔτσι 52 σειρὲς ὅλο ὄψι (στοὺς 46 πόντους), κατόπιν ἀφήνουμε 41 πόντους ἀπὸ τοὺς 46 (μένουν λοιπὸν 5 πόντοι, μὲ ἐπὶ πλέον τοὺς 12 πόντους τοῦ ἀμπιεσμάν). Προσθέτομε 26 νέους πόντους ἐν συνεχείᾳ στοὺς 5 πόντους γιὰ νὰ σχηματίσουμε τὸ μανίκι καὶ πλέκουμε ὅπως προηγουμένως 66 σειρές.

Κατόπιν κλείνουμε τοὺς 26 πόντους τοῦ μανικιοῦ καὶ ξαναπαίρνουμε τοὺς 41 πόντους, ποὺ ἀφήσαμε προηγουμένως. Πλέκουμε τὸ ἐμπρὸς πάντοτε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ἕως ὅτου συμπληρώσουμε 96 σειρές.

Ἀφήνουμε τότε 41 πόντους καὶ σηκώνουμε 26 νέους πόντους γιὰ νὰ σχηματίσουμε τὸ δεύτερο μανίκι, ὅπως τὸ προηγούμενο.

Ὅταν τὸ δεύτερο μανίκι τελειώσῃ, ξαναπαίρνουμε τοὺς 41 πόντους ποὺ εἴχαμε ἀφήσει καὶ κάνουμε τὸ δεύτερο μέρος τῆς πλάτης, ὅπως τὸ πρῶτο, πλέκοντας 52 σειρές, κατόπιν κλείνουμε ὅλους τοὺς πόντους.

Ξανασηκώνουμε τοὺς πόντους γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό, πλέκουμε 4 σειρὲς λάστιχο (1 πόντο ὄψι, 1 πόντο ἀνάποδη), κατόπιν πλέκουμε τοὺς πόντους 2, 2 ἀπὸ τὴν ὄψι καὶ κλείνουμε.

Ξανασηκώνουμε τοὺς πόντους στὸ ἄκρον κάθε μανικιοῦ καὶ κάνουμε τὸ ἴδιο.

Ἐφαρμογή.— Κάνουμε τὶς ραφὲς τῶν μανικιῶν. Κλείνουμε στὴ πλάτη μὲ 2 κουμπιὰ καὶ μὲ 2 θηλιὲς στὸ ἀμπιεσμάν.

Σχῆμα 2.

Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὴ ζώνη, σηκώνουμε 130 πόντους, πλέκουμε 8 σειρὲς λάστιχο (1 πόντο ὄψι, 1 πόντο ἀνάποδη), κατόπιν σχηματίζουμε τρῦπες κάθε 5 πόντους (πλέκοντας 2 πόντους μαζὶ καὶ ἀμέσως κατόπιν

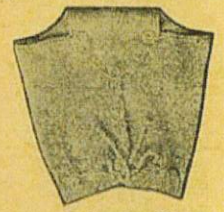

ρίχνοντας ἕναν). Κάνουμε ἀκόμη 8 σειρὲς λάστιχο. Κατόπιν ἐργαζόμεθα κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον: 6 πόντους λάστιχο, 118 πόντους μὲ πλέξι ζέρσεῦ (1 σειρὰ ὄψι, 1 σειρὰ ἀνάποδη), 6 πόντους λάστιχο. Σχηματίζουμε μιὰ κουμπότρυπα στὸ ἕνα μέρος, σὲ ἀπόστασι 4 πόντων ἀπὸ τοῦ ἄκρου, ἀμέσως ἄμα τελειώσουμε τὸ λάστιχο τῆς ζώ-

(Συνέχεια στὴ σελ. 1128)

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀλλά καὶ τὸ πλοῖο δὲν θὰ ἔβλεπε τίποτα κι' ἦταν φόβος νὰ ναυαγήση, ὅπως ἄλλη φορὰ τὸ «Λάνδλορδ» καὶ ἡ «Δορκάς». Οἱ ἄποικοι τοῦ μέλλοντος θ' ἀναγκαζόνταν βέβαια νὰ φωτίσουν τὶς ἀκτὲς τῆς Νέας-Ἑλβετίας.

—Καὶ γιατὶ δὲν κάνουμε ἀπὸ τώρα ἕνα φάρο;...εἶπε μιὰ μέρα ὁ Τζάκ. Παραδείγματος χάρι, ἕνα φάρο στὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης-Ἐλπίδας κι' ἄλλον ἕνα στὸ Ἀνατολικό. Ἔτσι τὰ πλοῖα θἀμπαιναν εὔκολα στὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας.

—Κι' αὐτὸ θὰ γίνη, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Μὲ τὸν καιρὸ γίνονται ὅλα. Δυστυχῶς ποὺ ὁ πλοίαρχος Λίττλστων δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ φάρους γιὰ νὰ γυρίση στὸ νησί μας καὶ νἀρθῆ ν' ἀράξη ἀντικρὺ στὸ Φελσενχάϊμ!

—Ὁπωσδήποτε, εἶπε ὁ Τζάκ, μοῦ φαίνεται πὼς εἴμαστε ἀρκετὰ ἱκανοὶ νὰ φωτίσουμε τ' ἀκρογιάλια τοῦ νησιοῦ μας.

—Ὅλα τὰ ἔχει εὔκολα ὁ ἀγαπητός μας Τζάκ!... ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας ὁ κ. Οὐόλστων.

—Γιατὶ ὄχι; ὀπέλαβε ὁ νέος. Πόσα δὲν κάναμε ὡς τώρα, καὶ πόσα δὲν θὰ κάνουμε ἀκόμη μὲ τὴν ὀδηγία καὶ τὴ διεύθυνσί σας;

—Ἀκοῦτε τὸ κομπλιμέντο;... εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ.

—Δὲν ξεχνῶ οὔτε τὴν κ. Οὐόλστων, οὔτε τὴν Ἄννα, ἐπρόσθεσε ὁ Τζάκ.

—Τοὐλάχιστο δὲν μᾶς λείπει ἡ θέλησι, εἶπε ἡ κόρη.

—Καὶ μὲ τὴ θέλησι ὑφώνει κανεὶς φάρους διακόσια πόδια ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ὠκεανοῦ! συμπλήρωσε ὁ Τζάκ.

Ἀξίζει τώρα νὰ σημειώσουμε καὶ μιὰ ἄλλη συνομιλία, ποὺ ἔγινε τὸ πρωΐ τῆς 25ης Ἰουλίου.

Ὁ κ. κι' ἡ κυρία Ζερμάττ ἦταν ἀκόμη στὴν κάμαρά τους, ὅταν μπῆκε ὁ Ἐρνέστος μὲ ὄψος σοβαρώτερο ἀπὸ τὸ συνηθισμένο καὶ μὲ μιὰ ζωηρὴ λάμψι στὰ μάτια.

Ἤθελε ν' ἀνακοινώση στὸν πατέρα του μιὰν ἀνακάλυψι, ποὺ, κατὰ τὴν γνώμη του, μποροῦσε νὰ ἔχη σπουδαιότατα ἀποτελέσματα στὸ μέλλον.

Κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα πρᾶγμα, ποὺ τὸ ἔδωσε στὸν κ. Ζερμάττ, ἀφοῦ τὸ κότταξε ἀκόμη μιὰ φορά.

Ἦταν ἓν' ἀπὸ τὰ χαλίκια, ποὺ εἶχε μαζέψει στὴν κοίτη τοῦ χειμάρρου, τότε ποὺ εἶχε πάει μὲ τὸν κ. Οὐόλστων πρὸς ἀναγνώρισι τοῦ ποταμοῦ Μόντροζ.

Ὁ κ. Ζερμάττ ἐπῆρε κεῖνο τὸ χαλίκι, ποὺ εὐθὺς τὸν ἐξέπληξε τὸ βάρος του. Ἔπειτα ρώτησε τὸ γυιό του γιατὶ τοῦ τὸ ἔφερνε μὲ τόσο μυστήριο.

—Γιατὶ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τοῦ δείχνη κανεὶς κάποια εὐλάβεια, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος.

—Μὰ γιὰ ποιὸ λόγο;

—Γιατὶ τὸ χαλίκι αὐτὸ εἶναι χρυσίτης!

—Χρυσίτης;... Ἀλήθεια;...

Κι' ὁ κ. Ζερμάττ ἐπλησίασε τὸ παράθυρο κι' ἄρχισε νὰ παρατηρῆ τὸ χαλίκι στὸ φῶς.

—Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτὸ ποὺ λέω! ἐξηκολούθησε ὁ Ἐρνέστος. Τὸ ἐξήτασα καλά. Ἔκαμα ἀνάλυσι μερικῶν μορίων καὶ μπορῶ νὰ βεβαιώσω, ὅτι ἀποτελεῖται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ χρυσάφι σὲ φυσικὴ κατάστασι.

—Μὰ μήπως κάνεις λάθος, παιδί μου;...

—Ὄχι, πατέρα, ὄχι!...

Ἡ κυρία Ζερμάττ ἄκουε αὐτὴ τὴν ὁμιλία χωρὶς νὰ πῆ λέξι, χωρὶς κἀν νὰ ζητήση νὰ ἰδῆ τὸ πολύτιμο χαλίκι, ποὺ ἡ ἀνακάλυψι του δὲν τῆς προξενοῦσε, καθὼς φαινόταν, παρ' ἀδιαφορία.

—Στὸν Μόντροζ, ἐπρόσθεσε ὁ Ἐρνέστος, ἔχει πλῆθος τέτοια χαλίκια. Ποῦ θὰ πῆ, ὅτι ὁ χρυσίτης ἀφθονεῖ στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ νησιοῦ μας.

—Καὶ τί μᾶς μέλει! εἶπε τότε ἡ κυρία Ζερμάττ.

Ὁ κ. Ζερμάττ κύτταξε τὴ γυναῖκα του μὲ ἀπορία γι' αὐτὴ τὴν περιφρόνησι, κι' ἔπειτα εἶπε:

—Ἀγαπητέ μου Ἐρνέστε, δὲν εἶπες τίποτα σὲ κανένα γιὰ τὴν ἀνακάλυψί σου;

—Σὲ κανένα.

—Ἔκαμες καλά. Ὄχι πὼς δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸν ἀδελφό σου καὶ στὸν κ. Οὐόλστων. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι μυστικό, ποὺ πρέπει νὰ σκεφθῆ κανεὶς πρὶν τὸ ἀνακοινώση.

—Μὰ τί φόβος ὑπάρχει, πατέρα;

—Γιὰ τὴν ὥρα κανένας. Ἀργότερα ὅμως... Γιὰ φαντάσου νὰ μάθουν ὅτι στὴ Νέα-Ἑλβετία ὑπάρχει χρυσάφι! Τί θὰ γίνη ἡ μέλλουσα ἀποικία; Θὰ τρέξουν ὅλοι οἱ χρυσοθῆρες τοῦ κόσμου καὶ θὰ ἐκδηλωθοῦν εὐθὺς ὅλα τὰ κακά, ὅλα τὰ ἐγκλήματα ποὺ φέρνει ἡ κατάκτησι αὐτοῦ τοῦ μετάλλου! Μιὰ μέρα βέβαια τὰ χρυσοφόρα στρώματα τοῦ Μόντροζ θὰ φανερωθοῦν. Ἀλλὰ ὅσο ἀργότερα γίνῃ αὐτό, τόσο καλλίτερα. Ἔκαμες καλὰ ποὺ ἐκράτησες τὸ μυστικό σου, παιδί μου. Θὰ τὸ κρατήσουμε καὶ μεῖς.

"Ὄχι δὲν πρέπει νὰ ποῦμε σὲ κανένα τίποτα.

—Πολὺ φρόνιμα μίλησες, εἶπε στὸν ἄντρα της ἡ κυρία Ζερμάττ, καὶ δὲν μπορῶ παρὰ νὰ σ' ἐπιδοκιμάσω. Ὄχι, δὲν πρέπει νὰ ποῦμε τίποτα, οὔτε νὰ ξαναπᾶμε στὸ χείμαρρο ἐκεῖνο τοῦ Μόντροζ. Ἂς ἀφήσουμε νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει ἡ τύχη, ἡ καλλίτερα ὁ Θεός, ποὺ διαθέτει τοὺς θησαυροὺς αὐτοῦ τοῦ κόσμου καὶ τοὺς μοιράζει ὅπως θέλει!

Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα κι' ὁ γυιὸς ἔμειναν λίγες στιγμὲς συλλογισμένοι. Ἡ ἀπόφασί τους ἦταν νὰ μὴ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι, ν' ἀφήσουν τοὺς χρυσῆτες ἐκείνους ἐκεῖ ποὺ βρισκόντανε. Πολλὰ κακὰ θ' ἀπόφευγαν ἔτσι...

Ὁ χειμῶνας ἦταν ἀκόμα στὴν ἀκμή του. Χρειάσθηκε νὰ κάμουν ὑπομονὴ ἄλλες τρεῖς ἑβδομάδες' γιατὶ ἡ ἀνοιξι, ἐκεῖνο τὸ χρόνο, θἄταν ὄψιμη. Ὕστερ' ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν ἀνακωχή, ἡ πάλη τῶν στοιχείων ξανάρχισε μὲ μανία μεγαλείτερη. Κι' ἦταν Αὔγουστος.

—Πρώτη φορὰ βλέπουμε νὰ βαστοῦν τόσο πολὺ οἱ βροχές, εἶπε μιὰ μέρα ὁ κ. Ζερμάττ. Δώδεκα χρόνια τώρα, ποτὲ δὲν κλεισθήκαμε ὥς τὸν Αὔγουστο!

—Τί ἄσχημη ἰδέα θὰ σχηματίσῃς γιὰ τὸ νησί μας, ἀγαπητή μου Μαίρη! ἐπρόσθεσε ἡ κυρία Ζερμάττ.

—Ἠσύχασε, Μπέτση μου, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Οὐόλστων' γιατὶ στὴν Ἀγγλία, τὸ μισὸ τοὐλάχιστο χρόνο, κάνει πολὺ χειρότερο καιρὸ ἀπὸ τοῦτον.

—Μὰ ἐδῶ δὲν εἶναι Ἀγγλία! φώναξε ὁ Τζάκ. Τρεῖς ἑβδομάδες περιμένω τώρα νὰ βγῶ κυνήγι. Καὶ κάθε πρωΐ τὰ σκυλιά μου μὲ κυττάζουν, σὰ νὰ μὲ ρωτοῦν τί συμβαίνει!

—Ἔννοια σου καὶ τὸ τέλος πλησιάζει, εἶπε ὁ Ἐρνέστος. Καὶ τὸ βαρόμετρο τὸ λέει καὶ τὸ θερμόμετρο. Θ' ἀρχίση ἡ περίοδος τῶν καταιγίδων, ποὺ διαδέχεται συνήθως τὴν περίοδο τῶν βροχῶν.

Πραγματικῶς, οἱ καταιγίδες αὐτὲς ποὺ διαρκοῦν 5—6 μέρες, ἄρχισαν στὶς 17 τοῦ Αὐγούστου, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὄψωσι τῆς θερμοκρασίας, μιὰ συμπύκνωσι τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ μιὰ συσσώρευσι μαύρων συννέφων, ποὺ ἦταν γεμάτα ἠλεκτρισμό.

Τὸ Φελσενχάϊμ, μὲ τὴ βράχινη κουκούλα του, ἀφηφοῦσε καὶ τὴ βροχὴ καὶ τὸν ἄνεμο καὶ τὸν κεραυνό. Οἱ γυναῖκες μόνον ἐτρόμαζαν ἀπὸ τοὺς κρότους, ἀλλὰ κι' αὐτὲς ὄχι τόσο πολύ.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρὸς τὸ βράδυ, ἔπεσε ἕνας κεραυνὸς ποὺ τοὺς ξεκούφανε. Ἦταν ὅλοι μαζεμένοι στὴ βιβλιοθήκη, ὅταν ἀκούσθηκε ὁ ξερός, ὁ σπαρακτικός, ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος κρότος, ποὺ τὸν διαδέχθηκε ἀπέξω ἡ βαθύτερη σιγή. Χωρὶς ἀμφιβολία, ὁ κεραυνὸς εἶχε πέσει κοντὰ στὸ Φελσενχάϊμ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούσθηκε κι' ἄλλος κρότος.

—Τ' ἦταν αὐτό; φώναξε ὁ Τζάκ.

—Δὲν ἦταν κεραυνός! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ.

—Ὄχι βέβαια! εἶπε ὁ κ. Οὐόλστων πλησιάζοντας τὸ παράθυρο.

—Μὴν ἦταν κανονιὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα; ρώτησε ὁ Ἐρνέστος.

—Ἀκροάσθηκαν μὲ ἀγωνία... Μπορεῖ νἄκαμαν λάθος... Ἴσως νὰ ἦταν μιὰ ἀκουστικὴ ἀπάτη, ἕνα λείψανο τοῦ κεραυνοῦ, μιὰ τελευταία ἠχὼ τοῦ φοβεροῦ του κρότου... Ἂν ἦταν ὅμως κανονιά, θὰ πῆ πὼς κάποιο πλοῖο βρισκόταν μπροστὰ στὸ νησί, σπρωγμένο ἀπὸ τὴν τρικυμία, ἴσως σὲ κίνδυνο...

Καὶ νά, δεύτερος κρότος, ὅμοιος μὲ τὸν πρῶτο, ἄρα ἀπὸ τὴν ἴδια ἀπόστασι κι' αὐτὴ τὴ φορὰ χωρὶς νὰ προηγηθῆ καμμιὰ ἀστραπή!

—Κανονιὲς εἶναι! φώναξε ὁ Τζάκ. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν χωρεῖ πιὰ ἀμφιβολία...

—Ναί!... αὐτὴ τοὐλάχιστο ποὺ ἀκούσαμε τώρα, ἦταν κανονιά, ἐβεβαίωσε ὁ κ. Οὐόλστων.

Ἀμέσως ἡ Ἄννα ἔτρεξε στὴν πόρτα:

—Ὁ «Ξιφίας»!... δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ ὁ «Ξιφίας»!...

Πέρασαν λίγες στιγμὲς μὲ σιωπὴ ἀγωνίας. Ὁ «Ξιφίας» ἀπέξω ἀπ' τὸ νησί, ζητῶντας βοήθεια;... Ὄχι!... ὄχι!... Ὅτι ἕνα πλοῖο ὁποιοδήποτε εἶχε σπρωχθῆ στὰ βορειοανατολικά, ὅτι εἶχε πέσει στὶς ξέρες τοῦ Ἀκρωτηριοῦ τῆς Ψεύτικης-Ἐλπίδας ἢ τοῦ Ἀνατολικοῦ, αὐτὸ μποροῦσαν νὰ τὸ ὑποθέσουν. Ἀλλὰ ὄχι κι' ὅτι τὸ πλοῖο αὐτὸ ἦταν Ἀγγλικὴ κορβέττα. Ἀδύνατο, ἀπαράδεκτο! Τότε θὰ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν Εὐρώπη πρὸ τριῶν τοὐλάχιστο μηνῶν καὶ θὰ εἶχε συντομεύσει σημαντικὰ τὴ διαμονή της στὴν Ἀγγλία... Ὄχι! ὄχι!... Κι' ὁ κ. Ζερμάττ τὸ ἐφώναξε μὲ τόση πεποίθησι, ὥστε ὅλοι συμφώνησαν μαζί του: Δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ «Ξιφίας».

Ὁπωσδήποτε, δὲν ἦταν λιγώτερο φρικτὸ νὰ συλλογίζουνται πὼς ἕνα πλοῖο ἐκινδύνευε ἀπέξω ἀπ' τὸ νησί... ὅτι ἡ τρικυμία μποροῦσε νὰ τὸ ρίξη στὸ βράχο, ὅπου εἶχε ναυαγήσει τὸ «Λάνδλορδ»... ὅτι τοῦ κάκου ζητοῦσε βοήθεια...

Ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζάκ βγῆκαν ἔξω μὲ τὴ βροχὴ κι' ἀνέβηκαν στὴν πλαγιά, πίσω ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ. Ἀπὸ κεῖ φαινόταν ἡ θάλασσα. Ἀλλὰ τόση ἦταν ἡ θολοῦρα, ὥστε δὲν μποροῦσαν νὰ διακρίνουν οὔτε σ' ἕνα διάστημα σχετικῶς μικρό. Κι' ἀναγκάσθηκαν κι' οἱ τέσσερις νὰ ἐπιστρέψουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ ἰδοῦν τίποτα στὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας.

—Ἔπειτα, τί θὰ μπορούσαμε νὰ κάμουμε γι' αὐτὸ τὸ πλοῖο;... ρώτησε ὁ Τζάκ.

—Τίποτα! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΟΥ

Οἱ ἀνάγκες στὴν ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ

Β'.

Οἱ ἐξωτερικοὶ παράγοντες τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πρῶτον οἱ τροφικοὶ καὶ δεύτερον οἱ φυσικοὶ παράγοντες. α') Οἱ τροφικοί. Ἐνόμισαν πρὸς στιγμὴν μερικοὶ ἐπιστήμονες, πρὸ 30 ἐτῶν περίπου, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ τραφῆ καὶ νὰ ἀναπτυχθῆ ὁ ἄνθρωπος, ἀρκεῖ νὰ χορηγήσουν εἰς αὐτὸν μιὰ ποσότητα θερμίδων ἀρκετὴ ὑπὸ οἱανδήποτε μορφήν. Καὶ ἔτσι, ἕνας Γάλλος χημικός, ὁ μέγας Berthelot, ἔφτιασε τὸ περίφημο χάπι μὲ θρεπτικὲς χημικὲς οὐσίες, ποὺ νόμιζε πὼς ἦτο δυνατὸν νὰ θρέψη τὸν ἄνθρωπον. Ἄλλος πάλιν ἔφτιασε τεχνητὸ γάλα, δηλαδὴ ὑγρὸ ποὺ εἶχε ὅλες τὶς θρεπτικὲς οὐσίες τοῦ γάλακτος, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὶς φυσικὲς οὐσίες. Ἡ προσπάθειά των ὅμως ἀπέτυχε παταγωδῶς, ἀλλ' αὐτὸ ἔκανε τοὺς ἐπιστήμονας νὰ ἐξετάσουν καλλίτερα τὸ ζήτημα τῆς διατροφῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ βροῦν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ ἀναπτυχθῆ καὶ νὰ ζήση, ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ παντὸς εἴδους τροφὲς καὶ κυρίως τροφὲς ποὺ βρίσκονται στὴ φυσική των κατάστασι. Ἔτσι ἀνεκαλύφθησαν καὶ οἱ βιταμῖνες, γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ μιλήσωμε ἀργότερα στὴ «Νεολαία». Οἱ βιταμῖνες παίζουν τὸ σπουδαιότερο ρόλο στὴν ἀνάπτυξι, ἐνεργοῦν ὅπως τὸ ὑγρὸν τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων, ποὺ εἴπαμε στὸ προηγούμενον ἄρθρο, στὴν ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς βιταμῖνες ἀνευρέθησαν καὶ πολλὲς ἄλλες μεταλλικὲς καὶ ζωϊκὲς οὐσίες ἀπαραίτητες διὰ τὴν ἀνάπτυξι, ὅπως τὰ ἅλατα, τὸ ἀσβέστιον, τὸ φώσφορον, τὸ μαγνήσιον, τὰ ἀμινοξέα κλπ. Γενικῶς δὲ οἱ ἐργασίες τῶν ἐπιστημόνων ἀπέδειξαν τὸν πρωτεύοντα ρόλον τῆς τροφῆς εἰς τὴν ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ.

Γιγαντισμὸς ἢ μεγαλακρία.

Ὁ Καλμὲτ περιέγραψεν ὅτι τὰ παιδιὰ τῆς Λίλλης στὸν εὐρωπαϊκὸ πόλεμο ἀπὸ Ἔλλειψι τροφῶν ἐκ τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, ἀνεπτύσσοντο βραδύως, ἡ δὲ ἐμφάνισις τῆς ἥβης ἐφθασε νὰ γίνεται εἰς τὰ 16—18 χρόνια. Ἀλλὰ καὶ μεῖς ἐὰν προσέξωμε, θὰ ἰδοῦμε ὅτι τὰ παιδιὰ τῶν ἀναπτυγμένων καὶ ὁπωσδήποτε εὐπόρων ἀναπτύσσονται κανονικά, ἐνῷ τῶν πτωχῶν τάξεων βραδύνει ἡ ἀνάπτυξις, τὸ ἀνάστημα δὲ εἰς τὰ πρῶτα εἶναι πολὺ μεγαλείτερον ἀπὸ τὰ δεύτερα. Ἐπίσης οἱ χωρικοὶ τῶν ἀγόνων περιοχῶν τῆς Ἑλλάδος εἶναι μικροὶ τὸ δέμας καὶ ἀδύνατοι, ἐνῷ ἀντιθέτως τῶν εὐπόρων περιοχῶν, ὅπως οἱ Κρῆτες, Λιτωλοακαρνάνες καὶ ἄλλοι, ἡμιζόνται διὰ τὸ παράστημα καὶ τὴν εὐρωστίαν των. Τέλος καὶ ἡ Ἱστορία διδάσκει ὅτι φυλαὶ ὁλόκληροι ζώων καὶ ἀνθρώπων ἐξηφανίσθησαν ὁλοσχερῶς λόγῳ τῶν καιρικῶν ἐπιδράσεων καὶ τῆς ἀγονίας τοῦ ἐδάφους, δηλ. ἀπὸ Ἐλλειψιν ἐπαρκοῦς διατροφῆς. β') Οἱ φυσικοὶ παράγοντες: Νομίζομεν ὅτι εἶναι περιττὸν νὰ ἐξάρωμεν ἐνταῦθα τὴν ζωογόνον ἐπίδρασιν τοῦ ἡλίου εἰς τὴν ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ, διότι εἶναι σὲ ὅλους γνωστή. Βρέφη καὶ παιδιὰ τῶν μεγαλοπόλεων, ποὺ μένουν σὲ ἀνήλια καὶ σκοτεινὰ σπίτια, παρουσιάζουν συχνὰ διαταραχὰς τῆς ἀναπτύξεως ὡς καὶ ἄλλας παθήσεις, ὅπως ὁ ραχιτισμός, ἀπὸ Ἐλλειψι φωτός. Εὐτυχῶς στὴν Ἑλλάδα μας ὁ ἥλιος μᾶς παρέχεται ἄφθονος, τόσον τὸν χειμῶνα, ὅσο καὶ τὸ καλοκαίρι, καὶ ἔτσι δὲν εἶναι συχνὲς οἱ διαταραχὲς τῶν ὀστῶν καὶ τῆς ἀναπτύξεως, ὅπως εἶναι στὴ Δυτικὴ καὶ Βόρειον Εὐρώπη.

Νομίζομεν, μὲ τὰ ὅσα εἴπαμε προηγουμένως, ὅτι καταλάβαμε καλὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀναπτύξεως τοῦ παιδιοῦ, ὥστε νὰ μὴ συγχέωμεν τὰ πράγματα. Δηλαδὴ πρόωρη ἀνάπτυξι δὲν ὑπάρχει, διότι, ὅταν λέμε πρόωρη ἀνάπτυξι, εἶναι σὰ νὰ λέμε ὅτι ἡ ἀνάπτυξις ἔγινε πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα της, δηλ. ὅτι τὸ παιδὶ ψήλωσε μισὸ μέτρο σὲ ἡλικία 7—8 ἐτῶν, ἀλλὰ τέτοιο πρᾶγμα δὲν γίνεται, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχῃ γιγαντισμὸς (βλέπε εἰκόνα), ἀλλ' αὐτὸ εἶναι σπανιώτατον. Τὸ παιδὶ ἀναπτύσσεται κανονικά, δηλ. σὲ ἡλικία 11—13 ἐτῶν, τόσο τὸ ἀγόρι ὅσο καὶ τὸ κορίτσι, εἶναι δηλαδὴ ἡ ὡραία ἐκείνη ἐποχὴ ποὺ τὸ μὲν ἀγόρι γίνεται ἄντρας, τὸ δὲ κορίτσι γυναῖκα. Ἡ ἀνάπτυξις δὲ αὐτή, πραγματικὰ ἀπότομη, εἶναι ἐκπληκτική, δεδομένου ὅτι ὁ νέος ἢ ἡ νέα αὐξάνουν ταχύτατα, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἐντελῶς φυσιολογικό. Τώρα, ἂν αὐτὴ ἡ ταχύτης δημιουργῇ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1128)

ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ... «ΔΙΣΚΟΥΣ»

Στούς σύγχρονους στρατούς τό «καμουφλάρισμα» παίζει σπουδαιότατον ρόλον. Συνίσταται δέ, ὡς γνωστόν, στό ν' ἀποκρύπτη ἀπό τόν ἐχθρό διά πυκνοῦ στρώματος καπνοῦ τούς δρόμους, τά χαρακώματα, τά ὀχυρωματικά ἔργα, τίς τηλεβολοστοιχίες, κ.τ.λ.

Στό ναυτικόν τό «καμουφλάρισμα» δημιουργεῖται ἰδίως μέ πυκνά παραπετάσματα καπνοῦ ποῦ ὑφοῦνται ὑπέρ τήν θάλασσαν, πίσω ἀπό τά ὁποῖα μπορεῖ νά κινηθῆ ὁλόκληρος ἀτόλος χωρίς ὁ ἀντίπαλος νά μπορῆ νά διακρίνη οὔτε τόν ἀριθμό τῶν πλοίων οὔτε τήν κατεύθυνσίν του.

Στήν ξηρά οἱ τρόποι καμουφλαρίσματος εἶναι πολλοί καί διάφοροι καί ἀδύνατον σχεδόν νά τούς ἀπαριθμήση κανείς. Ἔτσι, κατά τόν μεγάλο πόλεμο γιά

νά ξεγελάσουν τά ἐχθρικά ἀεροπλάνα βομβαρδισμοῦ ἔφθασαν στό νά καμουφλάρουν πόλεις ὁλοκλήρους. Τήν νύχτα—γιατί τήν νύχτα γίνονται σχεδόν πάντοτε οἱ βομβαρδισμοί—μέ τό γενικό σβύσιμο τῶν φώτων καθιστοῦσαν τήν πόλι ἀθέατον. Λίγα ὅμως χιλιόμετρα πιό πέρα καί σ' ἀκατοίκητο τόπο ἄναβαν χιλιάδες φῶτα, ποῦ ἔκαμναν τούς πιλότους νά πιστεύουν ὅτι πρός ἐκεῖνο τό μέρος βρισκόταν ἡ πόλις καί ἔριχναν τίς βόμβες τους ἐκεῖ μέ τήν πεποίθησι ὅτι ἐβομβάρδιζαν πραγματικῶς τήν πόλι ποῦ ἤθελαν.

Τελευταίως ἕνας Γάλλος ἐπενόησε κάτι καλλίτερο: τό «ἠχητικό καμουφλάρισμα». Γιά τό καμουφλάρισμα αὐτό χρησιμοποιεῖται ἕνας μεγάλος ἀριθμός μεγαφώνων συνδυασμένων μέ κοινές φωνογραφικές πλάκες ἐπάνω στίς ὁποῖες εἶναι ἀποτυπωμένοι οἱ πιό ἐκκωφαντικοί θόρυβοι: θόρυβος βαλλόντων πολυβόλων, κανονιῶν, πτήσεως μοίρας ἀεροπλάνων διάξεως ἡ βομβαρδισμοῦ, θόρυβος βαδίζοντος στρατιωτικοῦ τμήματος κ.τ.λ.

Ἀρκεῖ δηλαδή νά τοποθετηθοῦν σ' ἕναν ἐκτεταμένον χῶρον μιά σειρά ἀπό τά μεγάφωνα αὐτά, γιά νά δοθῆ στόν ἐχθρό ἡ ἐντύπωσις ὅτι ἔχει μπροστά του 50, 100 ἤ 200 πολυβόλα.

Μέ τόν ἴδιο τρόπο ξεγελιῶνται καί οἱ πιλότοι ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων ποῦ, ἀκούοντας καμμιά δωδεκάδα ἀπό τά μεγάφωνα αὐτά θά νομίζουν ὅτι βάλλονται ἀπό σειράν ἀντιαεροπορικῶν κανονιῶν.

Ὅσον ὅμως ἀποτελεσματικές καί ἐξυπνες κι' ἄν εἶναι οἱ ἐγκαταστάσεις τοῦ «ἠχητικοῦ καμουφλαρίσματος», θά εἶναι πιό ἐξυπηρετικές γιά τήν ἀνθρωπότητα ἄν δέν χρησιμοποιηθοῦν ποτέ.

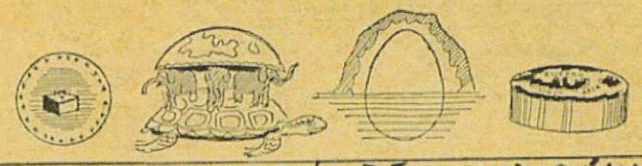

Ἡ κοσμογραφία τῶν ἀρχαίων

Τό ζήτημα τοῦ σχήματος τῆς γῆς ἀπησχόλει, ἀπό ἀρχαιοτάτων χρόνων, τούς ἀνθρώπους. Ἐλλείψει γεωγραφικῶν γνώσεων, κάθενα ἀπό τά διάφορα ἀρχαῖα ἔθνη θεωροῦσε ὡς κέντρον τῆς γῆς τήν ἰδική του χώρα. Ἔτσι, ὁ Ἰνδός κάτοικος τοῦ Ἰσημερινοῦ καί ὁ Σκανδιναυός κάτοικος τοῦ Πόλου θεωροῦσαν τήν χώραν τους ὡς τό κέντρον τῆς γῆς. Οἱ Ἕλληνες ἐνόμιζαν τόν Ὄλυμπο ὁμφαλό τῆς γῆς. Οἱ Ἀσσύριοι τήν Βαβυλῶνα, οἱ Ἑβραῖοι τήν Ἱερουσαλήμ, οἱ δέ Σῖναι καί σήμερα ἀκόμη ὀνομάζουν τήν χώραν των κεντρικήν αὐτοκρατορίαν.

Τό σχῆμα τῆς Γῆς κατά τούς Ἰνδούς

Οἱ Ἰνδοί ἐπίστευαν ὅτι ἡ γῆ ἦταν ἡμισφαίριο ποῦ στηριζόταν ἐπάνω στά κεφάλια τεσσάρων ἐλεφάντων, οἱ ὁποῖοι πάλιν ἐστέκοντο ἐπάνω στή ράχι ὑπερμεγέθους χελώνης!

Γενικῶς ἐπιστευόταν ὅτι ἡ χελώνη δέν στηριζόταν πουθενά ἀλλά ἐπέπλεε στήν ἐπιφάνεια τοῦ παγκοσμίου ὠκεανοῦ. Οἱ πεπαιδευμένοι ὅμως Ἰνδοί ἔλεγαν ὅτι τά ζῶα αὐτά ἦσαν συμβολικά καί ἐσήμαιναν, οἱ μέν ἐλέφαντες τά τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, ἡ δέ χελώνη τήν αἰωνιότητα.

Ἡ Γῆ κύλινδρος καί ἐξάεδρον

Ὁ φιλόσοφος Ἀναξίμανδρος, ὁ ὁποῖος ἔζησε κατά τό 600 π. Χ., παρίστανε τήν γῆν ὡς κύλινδρο, τοῦ ὁποίου μόνον ἡ ἄνω ἐπιφάνεια ἦταν κατωκημένη. Μ' αὐτόν συμφωνοῦσαν οἱ Λεύκιππος, Δημόκριτος καί ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ δέ Ἀναξίμανδρος πρόσθετε ὅτι ἡ γῆ ὑποβασταζόταν ὑπό συμπεπυκνωμένου ἀέρος! Ὁ Πλάτων, ποῦ ἐκτός τοῦ ὅτι ἦταν φιλόσοφος ἦταν καί ἄριστος μαθηματικός, θεωροῦσε τό ἐξάεδρον ὡς τό τελειότερον ὅλων τῶν σχημάτων καί ὡς ἐκ τούτου τό σχῆμα τῆς γῆς, κατ' αὐτόν, ἦταν ἐξάεδρον.

Τί ἐφρόνουν οἱ Αἰγύπτιοι

Κατά τούς Αἰγυπτίους, ἡ γῆ μοιάζει μέ γυναῖκα πλαγιασμένη καί σκεπασμένη ἀπό φύλλα. Οἱ οὐρανοί ἀντιπροσωπεύονταν κι' αὐτοί ἀπό γυναῖκα τῆς ὁποίας τό σῶμα ἦταν κεκλιμένο καί ἐκαλύπτετο ἀπό ἀστέρας. Δύο πλοῖα ποῦ ἔφερναν τόν ἥλιο ἀνατέλλοντα καί δύοντα, ἐκινοῦντο ἐπάνω στό σῶμα τῆς θεᾶς. Στό κέντρον δέ στεκόταν ὁ θεός Μύων, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε τήν ἰσορροπία τοῦ Σύμπαντος.

Ἡ Γῆ κατά τόν Στράβωνα

Ὁ Στράβων, ἕνας ἀπό τούς μεγαλυτέρους γεωγράφους, φρονοῦσε ὅτι ἡ γῆ ἦταν σφαιροειδής ἀλλά ἀκίνητος καί κέντρον τοῦ οὐράνιου. Τούς ἀστέρας καί τήν σελήνη τά θεωροῦσε ὡς μετέωρα ποῦ σχηματίζονταν ἀπό τάς ἀναθυμιάσεις τῆς θαλάσσης. Ἐπίστευε δέ ὅτι κανένα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου δέν ἦταν κατωκημένον, ἐκτός ἐκείνου ποῦ ἦταν γνωστό στούς ἀρχαίους.

Ἡ Γῆ τετράγωνη

Κατά τό 535 μ. Χ. ὁ Κοσμᾶς, ὁ ὁποῖος ἐπωνομάσθη Ἰνδικοπλεύστης, ἰσχυριζόταν ὅτι ἡ γῆ ἦταν τετράγωνη καί ὅτι στερεά τείχη ὑπεβάσταζαν τόν οὐρανό. Κατ' αὐτόν, ἡ κατωκημένη γῆ ἦταν τετράγωνη ἐπιφάνεια ποῦ περιστοιχιζόταν ἀπό νερό, ποῦ εἰσωρμοῦσε σ' αὐτήν ἀπό τέσσαρας κόλπους. Πέραν τοῦ ὠκεανοῦ ὑπῆρχε ἄλλη Ἤπειρος ποῦ κάποτε ἦταν κατωκημένη. Σ' αὐτήν τοποθετοῦσε τόν Παράδεισο. Μετά τήν πτῶσι τοῦ Ἀδάμ ἔμειναν στά παράλιά της οἱ ἀπόγονοί του, μέχρι τοῦ κατακλυσμοῦ, ὁπότε διά τῆς κιβωτοῦ ἦρθαν στήν γῆ μας. Ὁ Κοσμᾶς πρόσθετε ὅτι ὁ Θεός ὅταν ἐδημιούργησε τήν γῆ δέν τήν ἐστήριξε ἐπάνω σέ κανένα πρᾶγμα καί ἑπομένως αὐτή στηριζόταν διά τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Γῆ... αὐγό!

Κατά τόν Μπεντέ, ποῦ ἤκμασε κατά τόν 8ον μ. Χ. αἰῶνα, ἡ γῆ εἶχε σχῆμα αὐγοῦ. Ἐπειδή δέ οἱ ἄνθρωποι δέν μποροῦσαν νά καταλάβουν πῶς ἡ γῆ στεκόταν χωρίς κανένα στήριγμα, τήν παρίστανε ὡς αὐγό μισοβυθισμένο μέσα στό νερό. Ὁ τότε γνωστός κόσμος ἀποτελοῦσε τό μισό μέρος τοῦ αὐγοῦ ποῦ βρισκόταν ἐπάνω ἀπό τήν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Κατά τήν Ἰδέαν αὐτήν ἐξεδόθησαν πολλοί γεωγραφικοί χάρται ποῦ ἦσαν ἐν χρήσει ἐπί δύο αἰῶνας!

Θ. Ι. Γ.

Τά πουλιά ὡς... ξυπνητήρια

Μιά πραγματικά τερπνή ἀπασχόλησις ἐκείνων ποῦ μένουν στίς ἐξοχές, εἶναι νά μαντεύουν τήν ὥρα ἀπό τό τραγούδι τῶν πουλιῶν. Αὐτό ἄλλωστε μπορεῖ καί νά χρησιμεύση κάποτε.

Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι τό ξυπνητῆρι σας σταμάτησε κατά τή διάρκεια τῆς νύχτας ἤ ὅτι ἔχετε νά κάμετε μιά πορεία. Αὐτό μπορεῖ νά σᾶς συμβῆ στήν ἀπομεμακρυσμένη κατασκήνωσί σας, ὁπότε εἶναι ἀδύνατο νά πληροφορηθῆτε τήν ὥρα.

Ἐάν τότε ἀκούσετε τό ἀηδόνι νά ἐκτελῆ τό «ρεπερτόριό» του, μή δίνετε καμμιά προσοχή, γιατί τό φημισμένο αὐτό πουλί εἶναι ἕνας ὑπνοδάτης ποῦ δέν ἀφήνει καλά-καλά οὔτε νά ξημερώση γιά ν' ἀρχίση τή serenata του.

Ἐάν ἀκούσετε νά ξεσπᾶ τό χαριτωμένο τραγούδι τοῦ σπίνου νά εἴσθε βέβαιοι ὅτι ἡ ὥρα εἶναι 1.30 ἤ 2. Ὁ σπίνος εἶναι ἕνα πολύ τακτικό πουλί στίς συνήθειές του.

Ἐάν ἀκούσετε ἕνα τραγούδι ποῦ σᾶς ὑπενθυμίζει κάπως τοῦ ἀηδονιοῦ, ποῦ σᾶς φαίνεται ὅμως—καί μέ τό δίκηο σας—λιγώτερο ἁρμονικό, νά ξέρετε ὅτι εἶναι ἡ ὥρα μεταξύ 2 καί 3. Τό πουλί ποῦ τραγουδάει εἶναι ὁ μαυροκεφαλᾶς.

Εἶναι ὅμως ἀκριβῶς 3 ἡ ὥρα ὅταν ἀκούωνται σποραδικῶς καί ἄνισοι σέ ἀριθμό κρωγμοί, σάν ἕνα εἶδος ξεφτίσματος ποῦ ὑπενθυμίζουν μαθήτρια τῆς πρώτης τάξεως τοῦ Ὠδείου, τῆς ὁποίας ἡ φωνή δέν ἔχει σταθεροποιηθῆ ἀκόμα. Εἶναι τό ὀρτύκι ποῦ ξυπνάει.

Τρεῖς καί μισή ἡ ὥρα. Ἕνα μελαγχολικό καί λίγο σοβαρό τραγούδι ἀκούεται, στό ὁποῖο ἀνακατεύεται καμμιά φορά ἕνα εἰρωνικό σφύριγμα. Ἔτσι φανερώνεται ἡ πυραλίς μέ τή σειρά της.

Τήν κοκκινόστηθη πυραλίδα διαδέχεται ὁ κοκκινοκοίλης ἤ τσιλιβάκος (ὑπολαΐς) ποῦ στίς 4 ἡ ὥρα ἀποφασίζει νά σηκώση ἀπό τό κρεββάτι τούς ὑπναράδες.

Ἐξ ἄλλου ὁ κότσυφας τρέχει εἰς βοήθειάν του. Εἶναι πολύ δύσκολο ὅμως νά τόν καταλάβη κανείς τόν κύριον αὐτόν, γιατί συνηθίζει τόσο πολύ νά μιμῆται τό τραγούδι τῶν ἄλλων πουλιῶν, ὥστε, τό πρωΐ ποῦ ξυπνάει, οὔτε ὁ ἴδιος δέν ξέρει ποιό εἶναι τό πραγματικό του τραγούδι. Κι' ἄν ὁ κότσυφας ἐκπαιδευόταν λίγο ἀπό ἕνα ὁμοιομηντικό ... μουσικοδιδάσκαλο, ἀσφαλῶς θά μποροῦσε νά σᾶς τραγουδήση τόν Ἐθνικό Ὕμνο, τό «Ἕνας ἀητός καθότανε» ἤ καί καμμιά ὄπερα, πρᾶγμα ποῦ δέν προεῖδε ὁ φυσιολόγος Γιννέ, ποῦ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ποῦ παρετήρησεν ὅτι τά πουλιά ἀρχίζουν νά τραγουδοῦν σ' ὡρισμένες ὧρες. Ἀσφαλῶς ὅμως οἱ ἀγρότες θά τό ἤξεραν πολλούς αἰῶνες πρίν ἀπ' αὐτόν.

Ὅταν ἀκοῦτε τό τρυποκάρυδο νά βγάζη τήν ἄχαρη φωνή του ἡ ὥρα εἶναι 5. Εἶναι δέ 5 καί μισή ὅταν ὁ μελισσοφάγος σᾶς ἐνοχλῆ μέ τίς φωνές του.

Ἄν ὅμως τίς ὁμορφες μέρες τῆς ἀνοίξεως ἡ τό καλοκαιριό περιμένετε ν' ἀκούσετε τόν σπουργίτη γιά νά σηκωθῆτε ἀπό τό κρεββάτι σας, αὐτό δέν εἶνε καθόλου κολακευτικό γιά σᾶς. Ὁ μεγάλος αὐτός τεμπέλης δέν ἀρχίζει παρά στίς 5.30 καί πολλές φορές στίς 6 τίς γυμναστικές ἀσκήσεις τῆς φωνῆς του.

Ἄν ἐμπιστευθῆτε σ' αὐτόν καί ὁ καιρός τύχη νά μήν εἶναι καλός, θά ἔχετε ὅλες τίς πιθανότητες νά χάσετε τή μισή μέρα, γιατί ὁ ἰπτάμενος αὐτός ἀλήτης, σέ τέτοιες περιπτώσεις, σκέπτεται ὅτι τό καλύτερο ποῦ ἔχει νά κάμη εἶναι ν' ἀναβάλη γι' ἀργότερα τό ἐγερτήριό του.

Καί δέν θά εἶναι παρά ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος, ὅταν θ' ἀκούσετε τά ἀργοπορημένα του τιτιβίσματα...

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΑΤΤΙΛΑ

Ὁ στρατηγός Ἀτίλλας πέθανε στά 453 κι' ἐτάφη σ' ἕνα ἀπέραντο κάμπο. Τό φέρετρό του ἦταν ἀρκετά περίεργο στήν κατασκευή του γιατί ἀπετελεῖτο ἀπό τρία μεταλλικά στρώματα. Τό πρῶτο ἦταν σίδερο, τό δεύτερο ἀσήμι καί τό τρίτο χρυσάφι. Μαζί ὅμως μ' αὐτό τό πολύτιμο φέρετρο τοῦ Ἀττίλα ἐτάφησαν καί πολλά τρόπαια ποῦ εἶχε πάρει ἀπό τούς νικημένους ἐχθρούς του. Ὁλόχρυσα μικρά ἀγάλματα, πολύτιμοι λίθοι, πανάκριβα καί σπάνια μεταξωτά ὑφάσματα, καί τά πιό πολύτιμα ἀντικείμενα τῶν ἀνακτόρων τῶν βασιλέων ποῦ εἶχε καθυποτάξει.

Ὕστερα ἀπό τόν πρωτότυπον αὐτόν ἐνταφιασμόν γιά νά μή γίνη γνωστή ἡ θέσις ποῦ ἔκρυβε αὐτόν τόν πλοῦτο, οἱ Οὖννοι ἐθανάτωσαν, χωρίς καμμιά ἐξαίρεσιν, ὅλους ἐκείνους ποῦ παρέστησαν στόν ἐνταφιασμόν τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ των.

Οἱ Γότθοι ἔκαμαν ἕνα παρόμοιον ἐνταφιασμόν στόν βασιλέα Ἀλάριχον ποῦ πέθανε στά 410 στήν Κοζέντζα τῆς Καλαβρίας.

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Τό πρῶτον ἀεροπλάνον ποῦ κατεσκευάσθη τῷ 1890 τοῦ Κλεμάν Ἀντέρ, ὁ «Αἴολος», λειτουργοῦσε μέ ἀτμοκίνητον κινητῆρα.

Ἐπειδή ὅμως ὅλοι οἱ μέχρι τότε γνωστοί ἀτμοκινητῆρες ἦσαν πολύ βαρεῖς καί δύσχρηστοι, ὁ Κλεμάν Ἀντέρ ἐσκέφθη καί κατασκεύασε μέ τά χέρια του ἕνα ἐντελῶς νέον ἀτμοκινητῆρα πολύ ἐλαφρόν, ὁ ὁποῖος δέν ἐκούραζε πολύ τό μικρό του ἀεροπλάνο, ποῦ ὡς γνωστόν ἔμοιαζε μέ νυχτερίδα.

Καί παρ' ὅλον ὅτι ὁ Ἀντέρ ἐπέτυχε μερικές πτήσεις μέ τό ἀεροπλάνο του ἐκεῖνο, δέν κατώρθωσε νά προκαλέση τήν προσοχή κανενός. Ἡ Γαλλική Κυβέρνησις ἠρνήθη νά τόν βοηθήση στά πειράματά του καί ἀπογοητευμένος ὁ ἐ-

φευρέτης ἔκαψε τά σχέδιά του καί ἐγκατέλειψε τίς ἔρευνές του.

Λίγα χρόνια ἀργότερα, τῷ 1900, ὅταν οἱ ἀδελφοί Ράϊτ, οἱ Σαντός-Ντυμόντ, Φάρμαν, Μπλεριό καί λοιποί, ἤρχισαν μέ τήν σειράν των νά κατασκευάζουν τά «βαρύτερα τοῦ ἀέρος», ὅλα τά ἀεροπλάνα αὐτά ἦσαν ἐφωδιασμένα μέ κινητῆρας ποῦ λειτουργοῦσαν μέ βενζίνη καί κανείς δέν θυμόταν τήν πρωτόγονο μικρή μηχανοῦλα τοῦ Ἀντερ ποῦ ὁριστικά ἀντικατεστάθη εἰς τήν ἀεροπορίαν μέ τούς κινητῆρας ἐσωτερικῆς καύσεως.

Σήμερα ὅμως φαίνεται ὅτι ὁ ἀτμοκινητήρας ἐπανέρχεται στήν ἡμερησία διάταξι. Σέ πολλές χῶρες κατασκευάζουν πολύ ἐλαφρούς ἀτμοκινητῆρας ποῦ μποροῦν νά χρησιμοποιηθοῦν στήν ἀεροπορία καί νά προσφέρουν τίς ἴδιες ὑπηρεσίες μέ τούς βενζινοκινήτους κινητῆρας.

Ἑλληνικά Διηγήματα

ΟΝΕΙΡΟ ΣΤΑ ΠΕΡΙΓΙΑΛΙΑ

Τὸ λιμάνι ἁπλώνεται γαληνεμένο, Ἀλαφρὸ φυσᾷ τ' ἀέρακι ἀπὸ τὸ Αἰγαῖο, ἀπὸ τὰ νησιὰ κατάΐσα, ραφιναρισμένο, δροσερό. Στὴν ἀκρογιαλιά, ὅλη βράχια, τὸ κυματάκι τραγουδεῖ καὶ σπᾷ καὶ κυματιάζεται καὶ γυρίζει πίσω καὶ δυναμώνει καὶ ξαναγυρίζει ἀφρισμένο, γιὰ νὰ θρυμματιστῇ, νὰ σκορπιστῇ σ' ἄφρους δαντέλλωτούς. Ἕνα παιγνίδι ἀχόρταστο κι' ἀτελείωτο.

Ἡ βαρκοῦλα τοῦ Λευτέρη χορεύει κι' αὐτὴ μὲ τὰ παιγνιδίσματα τοῦ γιαλοῦ καὶ πότε ὀψώνει τὴν πλώρη της, πότε τὴν πρύμνη. Τὰ σύνεργα τῆς ψαρικῆς τοῦ χταποδιοῦ πλαγιασμένα στὰ δυὸ δίχαλα τῆς βάρκας: Ἕνα πηροῦνι σὰν τὴν τρίαινα τοῦ θαλασσινοῦ μὲ τὸ μακρὺ κοντάρι, ποὺ καμακίζει τὰ χταπόδια, τὸ πυροφάνι, ἕνα δίχτυ, ἕνα πανέρι μὲ τὴν καθετή, τὸ μεγάλο φανάρι μὲ τὸ γυαλί, ποὺ κατασκοπεύει τὸ βυθό, τοῦτο, τἄλλο, ἕνα ρολόγι μέσ' στὸ χαρτινό του κουτί — ἕνα ξυπνητήρι ποὺ τ' ἀφροκοπημένο, δουλεύει ἀκόμα μὲ τὸ ζόρι καὶ δείχνει τὶς ὧρες τῆς νύχτας, ἕνα κομμάτι χταπόδι γιὰ δόλωμα, μυγοκαθισμένο, ἕνα μεγάλο ὄστρακο, μία κολοκύθα μεγάλη — τὴ σημαδοὐρα τοῦ παραγαδιοῦ — καὶ μιὰν ἄλλη γιὰ νὰ κολυμπᾷ ὁ μικρὸς Ἀλέκος, τ' ἀδερφάκι του, δεμένος μὲ τὴν κολοκύθα ἀπὸ τὴ μέση.

Τὸ κατάρτι συγυρισμένο μὲ τὸ κοκκινοκίτρινο πανί, ποὺ τοῦ τὸ χάρισε ὁ καπετὰν Μιχάλης ἀπὸ τὴν Κύπρο — χαρὰ κι' εὐτυχία — καὶ τόστησε πολλὲς φορὲς καὶ τὸ τέντωσε κάνοντας βόλτες στὸ λιμάνι, κοίτεται κι' αὐτὸ στὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς βαρκοῦλας, ἕτοιμο πάντα νὰ κολπισθῇ, νὰ φουσκώσῃ καὶ νὰ δώσῃ τὴ δύναμι στὴ βαρκοῦλα, τὸ τσιφλίο αὐτό, καὶ τὴ χαρὰ στὸ Λευτέρη, ὅταν μὲ τὴ δύναμι του σχίζῃ γρήγορος τὸ λιμάνι γιὰ νὰ βγῇ πρὸς τὴ Ραφτοπούλα καὶ πέρα ἀκόμα πρὸς' τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα πίσω ἀπὸ τὸ Ράφτη, μὲ τὸ τραγούδι στὸ στόμα:

'Αγιοθοδωρίτισσά μου,
σὺ μοῦ πῆρες τὰ μυαλά μου,
ἄσε πιὰ τὰ νταλγκαδάκια
κι' Ἐλα μὲ τὰ σωφεράκια.
Πειράζεις τοὺς σωφέρηδες
ποὺ πάνε στὴν Ἀθήνα...

* * *

Καβάλλα στὰ βράχια τοῦ γιαλοῦ, χαιμηλὰ στὴ θάλασσα πάνω τὸ κῦμα ἀγλείφει τὰ σχοῖνα τῆς καλύβας, ὅπου ἀναπνέει ἡ φαμίλια τοῦ Νίκου Κρίσπα μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ τέσσερα παιδιά του — τόνα μὲ τὸ βυζὶ στὸ στόμα, τὸ Μάκη, ποὺ μὲ τὴν ἁρμύρα βαφτισμένο, μεγαλώνει ἀναπνέοντας στὴν ἄμμο τῆς ἀκρογιαλιᾶς.

Κάθε πρωὶ προσμένει ἡ Κρίσπαινα τὸ γυιό της νὰ φτάσῃ ἀπὸ τὸ νυκτερινὸ ψάρεμα, τὸ μικρὸ Λευτέρη. Ὁ-που νάναι ὁ Λευτέρης μου θὰ φτάσῃ. «Κάτι πέρκες, κάτι χταπόδια θὰ φέρῃ πάλι νὰ γελάσουν τὴν πεῖνα τους τὰ παιδιά μου», λέγει ἡ Κρίσπαινα.

Καὶ ὁ Λευτέρης σὰν τὸ ρολόγι. Δὲν ἀργεῖ. Νάτος δρθὸς διευθύνει τὸ πανί του, τὴν ὥρα ποὺ ὁ μικρὸς Ἀλέκος — τ' ἀδερφάκι του τὸ πεισματάρικο, ποὺ τρώγει γροθιὲς γιὰ τὸ γινάτι του ὅσες καὶ βοῦκες — χωμένος μέσα στὴν τρύπα τῆς πλώρης ὡς τὴ μέση, παίζει μὲ τὴ θάλασσα. Ἀπὸ κεῖ μέσα ὁ Λευτέρης, ὁ μισὸς ἀπέξω σκυμμένος, κατασκοπεύει μὲ τὸ γυαλί του τοὺς βυθοὺς καὶ ξεφωλιάζει τὸ χταπόδι κρυμμένο στ' ἀπόκρυφα παλάτια του.

Μαῦρος, μὲ τὰ σγουρὰ φιλόπυκνα μαλλιά του, μὲ τὰ χεῖλια κρεμασμένα — χεῖλια ἀληθινὰ αἰθιοπικὰ — μὲ τὰ μελανὰ μπράτσα ἀνασκουμπωμένα, κυβερνᾷ τὸ πανί του, τὸ πάει μὲ τὸ φύσημα, τὸ τεντώνει, τὸ μαζεύει, τὸ διπλώνει καὶ τὸ σφιχτοδένει μὲ τὸ σκοινὶ στὸ κατάρτι καὶ κατεβάζοντας τ' ἁπλώνει στὰ δίχαλα πάνω στὴ μιὰ πλευρὰ τῆς βαρκοῦλας του.

"Ολη τὴ νύχτα δούλεψε γιὰ κανένα μπαρμπούνι καὶ μὲ τὸ χάραμα τῆς αὐγῆς καὶ τὸ ξημέρωμα, κουρσάρος σωστός, ἔψαξε τὰ βράχια στὰ ρηχά, ἐρεύνησε τοὺς γιαλοὺς καὶ ξετρύπωσε μὲ μαστοριὰ καὶ τέχνη τὸ χταπόδι. Καὶ τί χταπόδι! "Ερχεται τώρα μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα. Μαῦρος ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ καὶ τὸν 'Ισημερινό!

Καὶ ἡ κυρὰ Κρίσπαινα λαχταρᾷ στεκούμενη στὸ γιαλὸ πάνω στὰ κοφτερὰ βράχια. Τὸν βλέπει καὶ περήφανη μὲ τὸ Μάκη στὴν ἀγκαλιὰ καὶ στὸ βυζί, τὸν κράζει καὶ δοκιμάζει ἡ καρδιά της νὰ πετᾷ. Λευτέρη!

Νάτος, ρίχνει τὴ μικρή του ἄγκυρα, πετᾷ τὸ σκοινὶ κι' ὁ Ἀλέκος σκυμμένος μέσ' ἀπὸ τὴ φωλιά του — τὴν τρύπα τῆς πλώρης — εἰσός, ἁπλώνει τὰ χέρια καὶ δένει τὴ βαρκοῦλα του.

Τώρα στ' ἀπότομα κοφτερὰ βράχια ὁ χταποδάρης Ἀλέκος χτυπᾷ τὰ χταπόδια. Μαυρίζει ὁ τόπος. Χτυπᾷ ἀλύπητα. Κι' ὁ Λευτέρης τόνε διδάχνει. Ἁρπάχνει μὲ τὸ δεξὶ χέρι τὸ χταπόδι καὶ μονολογῶντας — τί νὰ λέγῃ ἕνα παιδὶ μοναχό του; — τὸ βροντᾷ στὸν κοφτερὸ ἀλύπητο βράχο, ποὺ μαῦρος ἀπὸ τὸ μελάνι, ἀφρίζει. Καὶ μιὰ τὸ δέρνει καὶ μιὰ βουτᾷ τὸ χταπόδι στὴ θάλασσα. Κι' ἔπειτα τὸ τρίβει καὶ τὸ τρίβει κι' ἀπὸ τὴν τριβὴ γεμίζει ἀφροὺς σὰν τῆς σαπουνάδας στὴ σκάφη.

Μὲ τὸν Μάκη στὴν ἀγκαλιὰ μιλεῖ τοῦ Λευτέρη

Πολλὴν ὥρα γίνεται τοῦτο, ὥσπου ὁ μαῦρος αὐτὸς δαίμονας μὲ τὸ αἰσθητήριό του πειστῇ ὅτι τὰ χταπόδια ἔγιναν μαλακὰ σὰν λουκοῦμι».

— Νά, μωρέ, ἔτσι γίνονται τὰ χταπόδια, λέγει τοῦ μικροῦ, ποὺ τώρα κι' αὐτὸς φεύγει πηγαίνοντας νὰ παίξῃ μὲ τὸ φωμοκόμματο στὸ στόμα.

Αὐτὸ γίνεται κάθε μέρα. Καὶ ὁ Λευτέρης ὀνειρεύεται νὰ γίνῃ μεγάλος καραβοκύρης, μεγάλος θαλασσομάχος.

* * *

Ἡ μάνα του — ἡ δευτεροπαντρεμένη κυρὰ Μαρία ἡ Κρίσπαινα — τὸν δέχεται στὸ καλύβι μὲ χαρὰ καὶ ἀπὸ τὰ χέρια του δέχεται τὶς πέρκες καὶ κανένα μπαρμπούνι, καμμιὰ γόπα. "Ετσι μέσα στὸ καλύβι μὲ τὴν εἴσοδο ἀνατολικά, τώρα μὲ τοῦ ἥλιου τὸ λούσιμο ἀρχίζει μὲ τὸ γυιό της τὴν κουβέντα. Εἶναι τὸ πρῶτο της παιδί, ποὺ ἀπόχτησε ἀπὸ τῆς μαύρης τὸ γυιό, ἕνα λεβεντόπαιδο, ποὺ τὴν ἀγάπησε καὶ τὴν πῆρε γυναῖκα καὶ φεύγοντας νιός, νιούτσικος ἀπὸ τὴ ζωή, ἔσπειρε τὴ γενιὰ του — τὸ Λευτέρη. Μωρὸ παιδὶ ὁ Λευτέρης βλέποντας διάφορο ἀπὸ τ' ἄλλα παιδιά, κυττώντας τὴ μαυρίλα του στὸν καθρέφτη καὶ στὴ θάλασσα καὶ τὰ πλατειὰ του χεῖλια, τὰ σγουρὰ μαῦρα προβατίσια μαλλιά του, ρώτησε τὴ μάνα του: «Γιατὶ μάνα ἐγὼ εἶμαι μαῦρος;».

"Ηταν πλιὰ τώρα σὲ ἡλικία ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μητέρας του τὴν ἱστορία του:

«Ὁ παππούς σου, παιδί μου, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος θεώρατος ἀπὸ τὴν "Αμφισσα. Φουστανελλᾶς ἀπὸ κείνους ποὺ γέννησαν τὰ βουνὰ κι' οἱ βράχοι, ὡς ἐκεῖ πάνω! Μὲ τὰ σελάχια στὴ μέση ἔμοιαζε μακελάρης. "Ενας κόκλωπας, ποὺ ἠμποροῦσε μὲ τὸ γρόθο του νὰ σοῦ πάρῃ τὴ ζωή.

»Δὲν ξέρω πῶς, εἶχε φτάσει στὸν τόπο του ὁ λόγος πῶς στὸ Μεσολόγγι ζοῦσε μιὰ μαῦρη ἀπὸ τὴ Μπερμπεριά, ποὺ τὴν ἔφερε κάποιο καράβι, ὁμορφη καὶ φοβερὴ σὰ λάμια. "Ομορφη ποὺ συνέπαιρνε καρδιές καὶ φοβερή, ποὺ λιάνιζε στὸ σπίτι της περιουσίες καὶ κατάπινε καράβια μὲ τὰ γλέντια της. "Ελεγαν πῶς εἶχε ἕνα μεγάλο καζάνι χρυσάφι καὶ πῶς θὰ τὸ παράδινε στὸν ἄντρα ποὺ θὰ τῆς χάριζε τὴν ἀγάπη του. Αὐτὴ τὴ γυναῖκα ξεκίνησε νὰ καζαντήσῃ ὁ παππούς σου μέσα στὸ Μεσολόγγι. Πῶς τὰ κατάφερε δὲν ξέρω, Γυναῖκα τὴν πῆρε, μὰ τὸ καζάνι μὲ τὸ χρυσάφι δὲ βρέθηκε ποτέ. Τὴν ἔσυρε μαύρη στὴν πατρίδα του τὴν "Αμφισσα. Κι' ἀπ' αὐτὴν κέρδισε τὸν πατέρα σου, ποὺ τὸν ἀντίκρυσα στὸ δρόμο μου καὶ παιδί του εἶσαι, ἀγόρι μου, σύ. "Ομοιος κι' ἀπαράλλακτος. Μὲ τὰ παχειὰ χεῖλια, μὲ τὰ σγουρὰ ψιλὰ μαλλιά, μαῦρος καὶ γυαλιστερός. Τώρα τὸν ἔχει φάγει ἡ μαύρη γῆς».

Αὐτὴ τὴν ἱστορία πολλὲς φορὲς τὴν

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1128)

ΣΠΑΣΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Κίνας:

1) Πτηνόν, 2) Κράτος τῆς Εὐρώπης, 3) Ὄρος τῆς Ἀφρικῆς, 4) Χώρα τῆς Ἀσίας, 5) Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς, 6) Ἥρως τοῦ Ὁμήρου, 7) Στρατηγὸς τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

Λ. Α. ΚΑΤΣΟΥΔΑΣ

Κρυπτογραφικὸν

122345678 9	= Ἀρχαῖος ἐπιστήμων.
45878	= Νῆσος τῆς Μεσογείου.
82139	= Μαλακός.
23539	= Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
193456789	= Ἀρχαῖος ρήτωρ.
12664	= Βιβλικὸν πρόσωπ.
12239	= Ζῷον.
26529	= Ἑλληνικὴ νῆσος.

Λ. Π. ΓΚΟΦΑΣ

Τρίγωνον

= Θερμαίνει.
= Πολλοὶ ἄνθρωποι.
= Δηλητήριον.
= Ἀντωνυμία.
= Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Σ. Ι. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Μαγικὸν γράμμα

Τρέμω, Πόρος, Πάρος, Παρά, Δῶμα

Εἰς ἑκάστην τῶν ἀνωτέρω λέξεων ἐὰν ἀντικαταστήσετε ἕνα γράμμα μὲ ἄλλο ἕνα, τὸ αὐτὸ εἰς ὅλας τὰς λέξεις, θὰ προκύψουν πέντε νέαι λέξεις μὲ νέαν σημασίαν.

Χ. Ν. ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ

Ἀριθμητικὸν

− + × : = 6.

Μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω σημείων νὰ τοποθετηθοῦν οἱ ἀριθμοὶ 1, 2, 3, 4, 5 κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε ἀφοῦ γίνουν αἱ σημειούμεναι πράξεις, κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν σειράν, νὰ προκύψῃ ὁ ἀριθμὸς 6.

Κ. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ

Δένδρα

"Αδικα τὸν κόπο κάνω,
Πί νὰ βγάλω Λά νὰ βάλω
δένδρο εἶναι καὶ τὸ ἕνα
δένδρο εἶναι καὶ τὸ ἄλλο.

Κ. ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΟΚΤΩ ΛΕΞΕΙΣ

Ὁ μικρός, ποὺ φαίνεται στὸ κάτω δεξιὰ μέρος τῆς εἰκόνος, γνωρίζει ὅτι οἱ συλλαβές, ποὺ εἶναι τοποθετημένες στοὺς 12 κύκλους, ἀποτελοῦν μίαν ὁλόκληρη φράσι. Δυσκολεύεται ὅμως νὰ τὴ διαβάσῃ, γιατὶ οἱ συλλαβὲς εἶναι πολὺ μπερδεμένες καὶ χάνονται μέσα στὸν λαβύρινθο.

Μπορεῖτε σεῖς νὰ ἀποσπάσετε τὸ τὸ μυστικὸ τοῦ λαβυρίνθου;

Οἱ ὅροι τῆς ἀσκήσεως εἶναι ἁπλοῖ: Θὰ ξεκινήσετε ἀπὸ ἕνα σημεῖο (ἐν ὅλῳ εἶναι δύο) ποὺ εὑρίσκεται κοντὰ στὸ μικρὸ καὶ ἀκολουθῶντας τὴ μιὰ γραμμὴ (ποιὰ ὅμως ἀπ' τὶς δυό;), θὰ περάσετε διαδοχικὰ ἀπὸ τοὺς 12 κύκλους. Οἱ ἀριθμοὶ τῶν κύκλων δὲν ἔχουν σχέσι μὲ τὴν πορεία σας (ἀπὸ τὸ 4 λ.χ. μπορεῖτε νὰ πᾶτε στὸ 9, ἐὰν ὑπάρχει δρόμος. Οἱ δρόμοι σημειώνονται μὲ τὶς μαῦρες γραμμές). Πρέπει νὰ περάσετε ἀπ' τοὺς κύκλους μὲ τέτοια σειρά, ὥστε οἱ συλλαβὲς ποὺ εἶναι μέσα σ' αὐτοὺς νὰ σχηματίζουν ἐνῷ θὰ προχωρῆτε τὴν φράσι ποὺ ζητεῖτε.

Θὰ τελειώσετε τὸν γῦρο τοῦ λαβυρίνθου βγαίνοντας στὸ κάτω ἀριστερὰ μέρος τῆς εἰκόνος, ἀφοῦ περάσετε καὶ ἀπὸ τὸν τελευταῖο κύκλο ποὺ ἔχει τὴν τελευταία συλλαβὴ τῆς φράσεως.

"Εχετε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ φράσις τοῦ λαβυρίνθου σᾶς εἶναι πολὺ γνωστή.

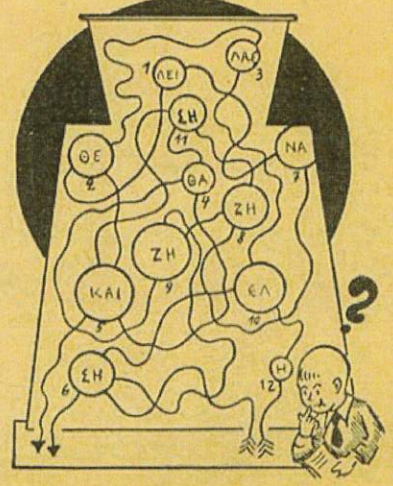

Ποικίλη ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς 1ης λέξεως, τὸ δεύτερον γράμμα τῆς 2ας λέξεως, τὸ τρίτον τῆς 3ης κ.ο.κ., ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ποιητήν.

1) Προϊὸν τοῦ γάλακτος, 2) Δὲν βλέπει καλά, 3) Ἰσχυρὸν κράτος τῆς Εὐρώπης, 4) Μέσα σ' αὐτὴν τρέχει ὁ ποταμός, 5) Ἀνώτερος βαθμὸς τοῦ Β. Ναυτικοῦ, 6) Τὸ ἀντίθετον τῆς παλιρροίας, 7) Κυβερνᾷ μὲ αὐτὸ ὁ πλοίαρχος τὰ σκάφη, 8) Ἀρχαῖος φιλόσοφος.

Η. Π. ΜΑΝΩΛΑΚΟΣ

Αἴνιγμα

"Οταν ἀπὸ μακριὰ μ' ἀκούσῃς
μιὰ ὀργάνωσι θυμᾶσαι.
Σὰν εἰς τὸ χαρτὶ μὲ ἴδῃς,
νὰ μὲ ζήσῃς... Καλὰ νᾶσαι...

Σ. ΚΑΤΣΙΜΙΛΑΡΟΣ

Κρυπτογραφικὸν

1234565781	= Ἐπιστήμη.
813452	= Θεραπεύει.
65252	= Ἀσθένεια.
3218	= Ρόφημα.
8482	= Ἀγγελιαφόρ. θεῶν.
1271	= Τραγούδι.
34581	= Ἀρχαία πόλις.
65752	= Εἶναι σεβαστός.

Αἱ λύσεις τοῦ 33ου φύλλου

Κ ρ υ π τ ο γ ρ α φ ι κ ό ν: Ἀριστοφάνης, Φανάριον, στῖφος, Ἄρτα, φάρσα, Ἄρατος, Σίφνος, φάρος, Ἡσαΐας, Οἴτη.

Ἀ π ὸ τ ὰ ἀ ν τ ί θ ε τ α: Κίνα (ἄκρον, μῖσος, γνωρίζω, τἄχυς).

Μ ί α π ό λ ι ς: Λαμία.

Μ ε τ α γ ρ α μ μ α τ ι σ μ ό ς: Μαθητὴς — Μαχητής.

Ἀ κ ρ ο σ τ ι χ ί ς: Εὔβοια (Ἐλβασάν, Ὕαινα, Βουκουρέστιον, Ὀλλανδία, Ἰωνᾶς, Ἄρτα).

Φ ω ν η ε ν τ ό λ ι π ο ν: Ὅσα δὲν φτάνει ἡ ἀλεποῦ τὰ κάνει κρεμαστάρια.

Τ ρ ί γ ω ν α: Χίος — Ἴος — ὅς — Σ καὶ γῆρας — ἦπαρ — Ρὰς — ἄς — Σ.

Σ η μ. — Λύσεις τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ προηγουμένου φύλλου «Πόσα σφάλματα βλέπετε στὴν εἰκόνα καὶ ποῖα» γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 10ης Ἰουνίου.

Λίγη εὐθυμία

Τὸ γαργαλοῦσε !

Δυὸ σπουργίτια κάθονται ἀπάνω στὰ σύρματα τοῦ τηλεγράφου.

— Δὲ μοῦ λές, ρωτᾶ τὸ ἕνα, τί ἔχεις καὶ ὅλο γελᾶς ;

— "Αστα, περνᾶ ἀπ' τὸ σῦρμα ἕνα τηλεγράφημα καὶ μοῦ...γαργαλᾶ τὰ πόδια!

"Ητο ἀδύνατον!

Ὁ πατέρας, μαλώνοντας τὸν μικρὸ γυιό του ποὺ ἀτακτοῦσε:

—Πέτρο, τί τρέλλες εἶναι αὐτές; Ἐμένα μὲ εἶδες ποτέ, ὅταν ἤμουν στὴν ἡλικία σου, νὰ κάνω τέτοιες τρέλλες; "Ε; Μὲ εἶδες;

Ἐπάγγελμα

— Δὲ μοῦ λὲς Κώστα, τί δουλειὰ κάνει ὁ πατέρας σου;

— Ὁ πατέρας μου; Δὲν ἔχω πατέρα, πέθανε πρόπέρσι.

— Καλά, ἀλλὰ πρὶν πεθάνη τί ἦταν;

—"Ηταν ζωντανός!

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

— Συγγνώμην κύριε, ἀλλὰ ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὑπάρχουν εἰδικὰ ἐξαρτήματα γιὰ νὰ στηρίζωνται οἱ ὄρθιοι!..

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ ΕΛΑΧΙΣΤΑ ΠΕΙΣΤΙΚΗ...

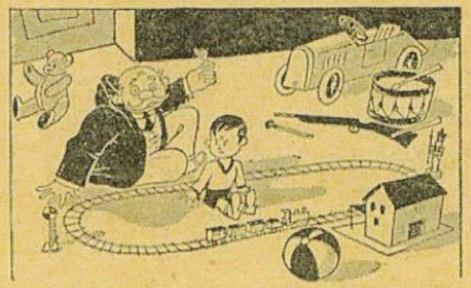

— Γιατὶ πατέρα ἄφησες τὸ γραφεῖο σου καὶ ἤλθες μαζί μου ;
— Γιὰ νὰ προσέχω παιδί μου μήπως σὲ πατήση τὸ τραῖνο...

Η ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΗ ΔΙΑΦΗΜΗΣΙΣ

Ὁ κ. Ἀτυχίδης ἐδῶ καὶ ἕνα μῆνα εἶχε τὸ μεγαλύτερο ἑστιατόριο τῆς Ἀθήνας. Ἀλλὰ τώρα καθόταν ἀκριβῶς στὴ μέση τοῦ ἑστιατορίου αὐτοῦ, ἐνῷ ὁ δικαστικὸς κλητῆρας τελείωνε τὴ δουλειά του, τὴν κατάσχεσι δηλαδὴ τῶν ἐπίπλων, τῶν σερβίτσιων, ὅλων ὅσα εὑρίσκοντο ἐκεῖ μέσα. Ὁ κ. Ἀτυχίδης εἶχε πέσει ἔξω, δὲν μπόρεσε νὰ πληρώση τὰ χρέη του καὶ ἡ κατάσχεσις ἦταν ἀναπόφευκτη.

"Οταν ὁ δικαστικὸς κλητῆρας τελείωσε τὸ ἄχαρι ἔργο του, πλησίασε τὸν δυστυχισμένο καταστηματάρχη, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήση.

— Κουράγιο, τοῦ εἶπε, αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος. Ἀλλὰ ἕνα πρᾶγμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Πῶς ἔπεσες ἔξω, ἀφοῦ τὸ μαγαζί σου δούλευε περίφημα καὶ εἶχες τὴ μεγαλύτερη πελατεία;

Ὁ κ. Ἀτυχίδης κούνησε τὸ κεφάλι του.

— "Η διαφήμησις μ' ἔφαγε, ἀπήντησεν, ἡ διαφήμησις ποὺ ἦταν γιὰ μένα δίκοπο μαχαίρι. Καὶ ἰδοὺ πῶς: Εἶχα ἕνα καλοθρεμμένο γκαρσόνι στὸ ἑστιατόριό μου. Τὸ ἔντυσα λοιπὸν καλὰ καὶ τὸ ἔβαλα νὰ γυρνᾷ στοὺς δρόμους, κρατῶντας στὸ χέρι μιὰ ταμπέλλα ποὺ ἔγραφε: «Ἐγὼ τρώγω στὸ ἑστιατόριο τοῦ Ἀτυχίδη». Ἡ ρεκλάμα ἔπιασε γιατὶ ὁ μικρὸς ἦταν καλοθρεμμένος καὶ ροδοκόκκινος καὶ ὅλοι τὸν κύτταζαν μὲ θαυμασμό.

— Λοιπόν ;

— Ὡς ἐδῶ τὰ πράγματα πήγαιναν καλά. Ἀλλὰ γιὰ νὰ κάνω πιὸ μεγάλη διαφήμησι, ἔπιασα ἕνα ἄλλο μικρὸ φουκαρᾶ, ποὺ ἦταν ἀδύνατος, πετσὶ καὶ κόκκαλο, καὶ τὸν ἔβαλα κι' αὐτὸν νὰ γυρίζη στοὺς δρόμους μὲ τὴν ἐξῆς ταμπέλλα: «Ἐγὼ δὲν τρώγω στὸ ἑστιατόριο τοῦ Ἀτυχίδη».

— Ὡραία διαφήμησις!

— Ὡραία, ἀλλὰ ἐμένα μὲ κατέστρεψε.

— Γιατί;

— Γιατὶ ὁ ἀντικρυνὸς ἑστιάτορας πλήρωσε τὰ παλησπαιδα καὶ ἄλλαξαν τὶς ταμπέλλες. Καὶ γυρνοῦσαν στοὺς δρόμους, ὁ κοκκαλιάρης μὲ τὴν ταμπέλλα: «Ἐγὼ τρώγω στοῦ Ἀτυχίδη» καὶ ὁ καλοθρεμμένος μὲ τὴν ταμπέλλα «Ἐγὼ δὲν τρώγω στοῦ Ἀτυχίδη»!..

Τὸ ἤξευρε !

— "Α, ἀγαπητέ μου! "Εχω ἕνα περίφημο σκυλί. Δὲ φαντάζεσαι τί σπουδαῖο ζῷο ποὺ εἶναι, ἔξυπνο, βολικό, παιχνιδιάρικο...

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές, γιατὶ τὸ ξέρω τὸ σκυλί σου ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ἀκόμη κουτάβι. Ἐσὺ ὅμως δὲν ξέρεις τί ὡραῖο ντουφέκι ποὺ ἔχω ἐγώ...

— Ἀστειεύεσαι; Τὸ ξέρω ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν πιστόλι!..

Τὸ μειονέκτημα

—Ἐφημερίδα; Δὲν ἀγοράζω πιά. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ πῆρα ραδιόφωνο, τὴν ἔχω καταργήσει. Εἶναι σπουδαῖο. Γυρνῶ ἕνα κουμπί, παίρνω τοὺς σταθμοὺς ὅλου τοῦ κόσμου καὶ μαθαίνω ὅλα τὰ νέα. Καὶ νέα φρέσκα-φρέσκα.

— Βέβαια ἔχεις δίκαιο. Μόνο ποὺ μὲ τὸ ραδιόφωνο δὲν μπορεῖς νὰ τυλίξης πακέττα!

ΕΙΧΕ ΦΟΒΟ...

Ἡ καμηλοπάρδαλις στὴ μαϊμουδίτσα:

—Λὲς ἀλήθεια ὅτι τὰ νερὰ δὲν εἶναι βαθύτερα ἀπ' τὸ μπόϊ σου;

Γιὰ νὰ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ναὶ ἢ ὄχι; ἀπαντῆστε γρήγορα

1. Ἡ Κωνσταντινούπολις κατελήφθη διὰ πρώτην φορὰν ὑπὸ τῶν Φράγκων τὸ 1304 μ. Χ. Ναὶ ἢ ὄχι;

2. Ἡ Ἀράλη εἶναι λίμνη τῆς Ἀφρικῆς καὶ δὲν ἔχει καθόλου ψάρια. Ναὶ ἢ ὄχι;

3. Αἱ λευκαὶ ἄρκτοι ἐμφανίζονται τὸν χειμῶνα εἰς τὴν Κύπρον, ὅπου μεταβαίνουν ἐκ τῆς Ἀσίας κολυμβῶσαι. Ναὶ ἢ ὄχι;

4. Εἰς τὰς Θερμοπύλας δὲν ἐπολέμησαν μόνον οἱ 300 Σπαρτιᾶται τοῦ Λεωνίδα, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι "Ελληνες. Ναὶ ἢ ὄχι;

5. Ἡ Πολωνία δὲν ὑπῆρχεν ὡς ἀνεξάρτητον κράτος πρὸ τοῦ Παγκοσμίου πολέμου. Ναὶ ἢ ὄχι;

6. Ἡ λέαινα, ἀφοῦ γεννήση τὰ λεονταράκια, περιπίπτει εἰς νάρκην καὶ ξυπνᾷ μετὰ τρίμηνον. Ἰταὶ ἢ ὄχι;

7. Ὁ περίφημος νομοθέτης Σόλων ἐθεωρεῖτο εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ σοφῶν Ναὶ ἢ ὄχι;

8. Τὸ Πανελλήνιον ρεκὸρ τοῦ δρόμου 110 μ. μετ' ἐμποδίων εἶναι 14'' 8)10. Ναὶ ἢ ὄχι;

ΧΡΩΜΑΤΙΣΑΤΕ

Χρωματίσατε μὲ προσοχὴ τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς:

1: Μπλέ, 2: κόκκινο, 3: κίτρινο, 4: πράσινο, 5: γκρίζο, 6: καφέ, 7: μαῦρο. "Οπου εἶναι 0 θὰ μείνη λευκό.

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΗΧΟΙ

"Εχετε καλὸ αὐτί;

Δὲν πρόκειται βέβαια νὰ σᾶς καλέσωμε νὰ λάβετε μέρος σὲ κανένα δύσκολο μουσικὸ διαγωνισμό, γιὰ νὰ ἐμβαθύνετε καὶ νὰ ἀναλύσετε τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Λίστ ἢ τοῦ Σοῦμπερτ. Τὸ παιχνίδι μας εἶναι ἁπλό, ἁπλούστατο, χωρὶς ὅμως νὰ σημαίνη αὐτὸ ὅτι δὲν παρουσιάζει

κανένα ἐνδιαφέρον. Ἀντιθέτως ἔχει τὶς δυσκολίες του καὶ χρειάζεται ἀκριβῶς ἡ ἱκανότης τοῦ καλοῦ «αὐτιοῦ», γιὰ νὰ ἐπιτύχετε.

Στὸ παιχνίδι αὐτὸ πρέπει νὰ ξεχωρίσετε τοὺς ἤχους ποὺ ἀφήνουν ὡρισμένα ἀντικείμενα κοινῆς χρήσεως (ποτῆρι, πιάτο κλπ.), ὅταν κτυπηθοῦν μὲ ἕνα ξύλο, ἕνα μολύβι ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο. Καὶ οἱ λεπτομέρειές του ἔχουν ὡς ἑξῆς :

Τοποθετεῖτε ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι ἕξη ἀντικείμενα : "Ενα κόπελλο, ἕνα ποτῆρι, ἕνα μικρὸ κουβᾶ, ἕνα τετζερεδάκι, ἕνα πιάτο καὶ μιὰ φρουτιέρα ἢ ὅ,τι ἄλλο θέλετε. Τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ θὰ τὰ ἰδοῦν ὅλοι ὅσοι θὰ μετάσχουν στὸ παιχνίδι. "Επειτα θὰ ἐγκαταλείψουν τὸ δωμάτιο ὅπου εἶναι τὸ τραπέζι καὶ θὰ περάσουν στὸ διπλανὸ δωμάτιο ἀφήνοντας τὴν πόρτα ἀνοικτὴ κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἀ κ ο ύ ο υ ν τί γίνεται χωρὶς νὰ β λ έ π ο υ ν. "Αν ὑπάρχη ἕνα χώρισμα, ἕνα παραβάν, εἶναι καλύτερα: Μπαίνει μεταξὺ τῶν παικτῶν, ποὺ μένουν μέσα στὸ δωμάτιο καὶ τοῦ τραπεζιοῦ μὲ τὰ ἀντικείμενα.

"Επειτα ἕνας παίκτης ποὺ διευθύνει τὸ παιχνίδι, πλησιάζει τὸ τραπέζι καὶ μὲ ἕνα ξύλο κτυπᾷ ἕνα ἀντικείμενο, ὁποιο θέλει. Οἱ ἄλλοι ποὺ εἶναι πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ἢ τὸ παραβάν, πρέπει νὰ μαντεύσουν τί ἐκτύπησεν, ἀπὸ τὸν ἦχο ποὺ θὰ ἀκούσουν. Καὶ τὴν γνώμη τους θὰ τὴν γράψουν σ' ἕνα χαρτί. Π. χ. «τὸ ποτῆρι» ποὺ σημαίνει ὅτι πρώτο ἀντικείμενο ποὺ χτυπήθηκε ἦταν τὸ ποτῆρι.

Καὶ τὸ παιχνίδι συνεχίζεται. Ἀφοῦ δηλώσουν ὅλοι ὅτι ἔγραψαν γιὰ τὸν πρῶτο ἦχο καὶ ὅτι εἶναι ἕτοιμοι ν' ἀκούσουν ἕνα ἄλλο, ὁ παίκτης ποὺ εἶναι μέσα κτυπᾷ κάποιο ἄλλο ἀντικείμενο. Οἱ παίκται γράφουν πάλι τὴ γνώμη τους καὶ τὸ παιχνίδι τελειώνει ἀφοῦ κτυπηθοῦν καὶ τὰ ἕξη ἀντικείμενα.

Ἐπακολουθεῖ ὁ Ἔλεγχος, τὸν ὁποῖον κάνει ὁ διευθύνων τὸ παιχνίδι, ἐκεῖνος ἀκριβῶς ποὺ κτυποῦσε τὰ ἀντικείμενα. Κερδίζει ὁ παίκτης ποὺ ἐμάντευσε ἀπὸ τὸν ἦχο τους ὅλα ἢ τὰ περισσότερα ἀντικείμενα. Καὶ οἱ ἄλλοι κατατάσσονται ἀναλόγως τῶν ἐπιτυχιῶν ποὺ ἐσημειώσαν.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ καὶ πάλι, ὅτι, ὅπως σ' ὅλα τὰ παιχνίδια ἄλλωστε, ὁ μικρὸς αὐτὸς διαγωνισμὸς ἐπιβάλλεται νὰ γίνεται μὲ ἡσυχία, τάξι καὶ κοσμιότητα. Καί, φυσικῷ τῷ λόγῳ, κάθε παίκτης πρέπει νὰ ἐργάζεται γιὰ τὸν ἑαυτό του, χωρὶς νὰ ἐρωτᾷ ἢ νὰ πληροφορῆ τοὺς ἄλλους.

Τὰ σταυρόλεξα τοῦ 33ου φύλλου

Τοῦ πρώτου:

Ὁριζοντίως : 1 Νοτα—ρᾶς, 2 ρό—ρεῖ—τά, 3 λευκά—δμαλά, 4 Μαιωνᾶς, 5 Φίατ—λάθη, 6 δς—σχῆμα—ὧν, 7 ράφι—κάσα, 8 ἀκταίου, 9 Νανᾶς—ἀστός, 10 Σο—ἄρι—ῆς, 11 σειρᾶς. Καθέτως : 1 λάφυρον, 2 ρε—ἶσα—ἄς, 3 Νουμᾶ—φανός, 4 κατσίκα, 5 τράμ—τσαΐ, 6 Α. Ε.—ὤκησα—ρρ, 7 Ρίου—ἶαμα, 8 μαλακός, 9 Στάσα—αὐτῆς, 10 ἄλ—θῶς—ὅς, 11 Ἀθήναις.

Τοῦ δευτέρου:

Ὁριζοντίως : 1 ἄνετα—στάλα, 2 Σαλαμίς, 3 Ρᾶσι—ῆς—λί, 4 οἷς—κάν—νέα, 5 σαΰρα—ἡνίων, 7 αἴγας—πενία, 8 ροὴ—αἶα—ἄδω, 9 ἐν—ἔλ—τε—ἄρ, 10 Παλαμᾶς, 11 ἄχαρα—ὄνιος. Καθέτως : 1 ἀγρὸς—ἀρένα, 2 Αἰάκιον, 3 ἐς—σύ—νῆ—πά, 4 τὰς—Ρέα—ἔαρ, 5 ἁλικα—σάλλα, 7 σμήνη—Πάτμω, 8 τὶς—Νῶε—ἐάν, 9 ἀς—νί—νά—σί, 10 Λεωνίδα, 11 Ἀσίαν—ἄωρος.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Γιὰ νὰ δῆτε τὸν φαροφύλακα, πρέπει νὰ κυττάξετε τὴν εἰκόνα μὲ βάσι τὴν ἀριστερά της πλευρά.

Θὰ τὸν δῆτε τότε ὁρθιον στὴ βάσι τοῦ φάρου, μὲ τὰ πόδια ἀκουμπησμένα στὸ σπιτάκι καὶ τὸ κεφάλι στὴν ἄκρη τοῦ μώλου. Τὸ σῶμα του ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν φράκτη τῶν δένδρων καὶ τὰ σκαλοπάτια τοῦ φάρου.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ἡ Κοκκινοσκουφίτσα πηγαίνει στὴ γιαγιά της. Κάπου ὅμως ἐκεῖ κοντὰ παραμονεύει ὁ λύκος.

Μπορεῖτε νὰ τὸν ἀνακαλύψετε;

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Ο ΑΓΩΝ ΒΟΛΛΕΫ ΜΠΩΛ ΑΡΓΟΛΙΔΟΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Συνηντήθησαν εἰς ἀγῶνα βόλλεϋ μπώλ αἱ ὁμάδες τῶν Ὑποδιοικήσεων Ναυπλίας, Κορινθίας καὶ Ἄργους τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας. Τὸν ἀγῶνα τοῦτον, ὅστις ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν, παρηκολούθησαν ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας, ἅπασαι αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Ὀργανώσεως καὶ πλῆθος κόσμου.

Πρὶν ἀρχίσουν οἱ ἀγῶνες ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς προσεφώνησε τοὺς ἀθλητὰς ἐν ὀλίγοις.

Ὁ ἀγὼν συναρπαστικὸς καὶ τεχνικὸς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐκράτησεν ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θεατῶν, οἵτινες κατεχειροκρότησαν τοὺς ἀθλητὰς Φαλαγγίτας διὰ τὴν ὡραίαν στάσιν ἣν ὑπέδειξαν κατὰ τὸν ἀγῶνα ἀγωνιζόμενοι μὲ ὁποδειγματικὴν πειθαρχίαν διὰ ν' ἀποσπάσουν τὴν νίκην.

Εἰς τὸ πρῶτο παιγνίδι συνηντήθη ἡ ὁμὰς τῆς Κορίνθου μετὰ τῆς τοιαύτης τοῦ Ναυπλίου τὴν ὁποίαν καὶ ἐνίκησε μὲ ἀποτέλεσμα 15—12.

Εἰς τὸ δεύτερο ὅμως καὶ τρίτο παιγνίδι ἡ ὁμὰς Ναυπλίου ἐνίκησε τὴν ὁμάδα Κορίνθου μὲ βαθμοὺς 15—10, 17—16, οὕτως ὥστε ἀνεδείχθη νικήτρια ἡ ὁμὰς Ναυπλίου. Μετὰ τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἔγινε διάλειμμα ὀλιγόλεπτον καὶ εἶτα ἐπηκολούθησεν ὁ ἀγὼν Ναυπλίου-Ἄργους, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ ὁμὰς τοῦ Ναυπλίου ἐνίκησε τὴν τοῦ Ἄργους μὲ ἀποτέλεσμα 16—13, 15—8.

Οὕτω ἀνεδείχθη πρωταθλήτρια πετοσφαίρας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας ἡ ὁμὰς Ναυπλίου.

Τὴν νικήτριαν ὁμάδα ἀπετέλουν οἱ Φαλαγγῖται: Ἰωάννης Ἀνδριώτης, Παν. Ρούβαλης, Κωνστ. Ἀργυρόπουλος, Ἐλευθ. Κουτόπουλος, Λεων. Φουντᾶκος καὶ Ἐμμ. Μπέλιας.

Ἐν συνεχείᾳ ἔπαιξαν αἱ ὁμάδες θηλέων Ναυπλίας, Κορίνθου καὶ Ἄργους.

Κατὰ τοὺς ἀγῶνας τούτους ἡ ὁμὰς Κορίνθου εὐκόλως ἐπεβλήθη τῶν ἄλλων ὁμάδων.

Εἰς τὸ πρῶτο παιγνίδι ἡ ὁμὰς Κορίνθου ἀντεμετώπισε τὴν ὁμάδα Ἄργους, τὴν ὁποίαν καὶ ἐνίκησε διὰ 16—5, 16—6, εἰς δὲ τὸ δεύτερον παιγνίδι ἡ ἰδία ὁμὰς ἐπεβλήθη τῆς ὁμάδος Ναυπλίου μὲ ἀποτέλεσμα 16—4, 16—4.

Τὴν νικήτριαν ὁμάδα Κορίνθου ἀπετέλουν αἱ Φαλαγγίτισσαι: Λούλα Δασκαλοπούλου, Ἀγνὴ Καλλίρη, Νίτσα Πετροπούλου, Μαρία Σφήκα, Βασιλική Ἀλιμπάνη καὶ Εἰρήνη Κολιάκου.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγώνων ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια ἀπένειμε τὸ κύπελλον εἰς τὴν ὁμάδα θηλέων Κορίνθου, εἰς ἑκάστην δὲ ἀπὸ τὰς Φαλαγγιτίσσας τῆς ὁμάδος ταύτης ἔδωσεν ἀναμνηστικὸν μετάλλιον.

Ἐπίσης ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς ἀπένειμε τὰ ἔπαθλα εἰς τὴν νικήτριαν ὁμάδα ἀρρένων.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ἡ ὀργανωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Διοικήσεως Πρωτευούσης μεγάλη ἑορτὴ τῆς χαρᾶς τοῦ παιδιοῦ ἐσημείωσε πλήρη ἐπιτυχίαν. Εἰς αὐτὴν μετέσχον 2.500 παιδάκια καὶ κορίτσια τῶν Κέντρων Παιδικῆς Χαρᾶς τῆς περιφερείας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν γυμναστῶν καὶ γυμναστριῶν των, ἡ φιλαρμονικὴ τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ ἡ χορῳδία τῶν Κέντρων Νεότητος. Ἡ προσέλευσις τοῦ κόσμου ἤρχισεν ἀπὸ τῶν πρώτων ἀπογευματινῶν ὡρῶν μέχρι δὲ τῆς 5ης μ. μ. αἱ κερκίδες τοῦ Σταδίου εἶχον ὑπερπληρωθῆ. Ἐπίσης εἰς τὸ Στάδιον προσῆλθον οἱ Ὑπουργοὶ κ. κ. Κοτζιᾶς, Ἀποστολίδης, Ταμπακόπουλος, Νικολούδης, Παπαδήμας, Πολυζωγόπουλος, Σπέντζας καὶ Τοῖφος, οἱ Δήμαρχοι Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ τῶν Δήμων τῆς περιφερείας καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Ὀλίγον ἀργότερον προσῆλθον ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος καὶ ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκήπισσα Φρειδερίκη, γενόμενοι ἀντικείμενον ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων. Εὐθὺς ἀμέσως ἤρχισεν ἡ ἐκτέλεσις τοῦ προγράμματος τῆς ἑορτῆς. Ἐν ἀρχῇ ἔγινεν ἡ ἔπαρσις τῆς σημαίας καὶ κατόπιν εἰσῆλθον εἰς τὸ Στάδιον ἑκατοντάδες μικρῶν παιδιῶν, ἡλικίας 5 ἕως 9 ἐτῶν, τὰ ὁποῖα, ὑπὸ τὴν συνοδείαν λαϊκῶν μελῳδιῶν καὶ τὰς ζωηρὰς ἐκδηλώσεις τοῦ κόσμου, ἐξετέλεσαν ὡραιότατα διάφορα παιγνίδια. Ἡ ἐμφάνισις τῶν μικρῶν παιδιῶν μὲ τὰς ὁμοιομόρφους στολὰς ἦτο συγκινητική. Τὸ Στάδιον ἐγέμισεν ἀπὸ φωνὲς καὶ χαρὰν καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐδονεῖτο ἀπὸ τὰς ἐπευφημίας καὶ τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν. Αἱ ἴδιαι ἐκδηλώσεις ἐπανελήφθησαν μὲ τὴν ὁμαδικὴν εἴσοδον ἑκατοντάδων κοριτσιῶν ἡλικίας 10—12 ἐτῶν, τὰ ὁποῖα πάλιν ὑπὸ τὴν συνοδείαν λαϊκῶν μελῳδιῶν ἐξετέλεσαν διαφόρους ὡραίους σχηματισμοὺς καὶ ρυθμικὰ παιγνίδια.

Τέλος ὅλα μαζὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια ἐξετέλεσαν τὸν σχηματισμὸν τῶν τριῶν ἄστρων ὑπὸ τὰ ζωηρὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν. Ἐπίσης συνοδευόμενα ὑπὸ τῆς φιλαρμονικῆς τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης ἔψαλον τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον. Ἀκολούθως οἱ ἄνδρες τῆς φιλαρμονικῆς καὶ αἱ αἱ ὁμάδες τῶν παιδιῶν παρετάγθησαν κατὰ μῆκος τοῦ στίβου τοῦ Σταδίου διὰ τὴν ἐπιθεώρησιν, τὴν ὁποίαν ἐνήργησεν ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης καὶ τῶν ἄλλων ἐπισήμων. Τὰ παιδιὰ προσέφεραν εἰς τὴν Α.Β.Υ. τὴν Πριγκήπισσαν Φρειδερίκην ὡραίαν ἀνθοδέσμην.

ΟΙ ΣΧΟΛΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Καὶ πάλιν τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον παρουσίασε τὴν Κυριακὴν καὶ τὴν Δευτέραν ἑορταστικὴν ὄψιν. Οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι τῶν σχολείων τῆς περιφερείας καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ τῶν Κέντρων Παιδικῆς Χαρᾶς ἔκαμαν τὴν πανηγυρικὴν των ἐμφάνισιν μὲ ὡραίας ἐπιδείξεις, ἀσκήσεις καὶ παιγνίδια, ποὺ ἐπροκάλεσαν γενικὸν ἐνθουσιασμόν. Ἡ ὀργάνωσις τῶν ἑορτῶν τῆς Κυριακῆς καὶ τῆς Δευτέρας ἦτο ἀρτία ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, παρ' ὅτι ἔπρεπε νὰ καταβληθῆ μεγάλη προσπάθεια διὰ νὰ ἐπιβληθῆ πειθαρχία εἰς τὴν ἐμφάνισιν χιλιάδων μικρῶν παιδιῶν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς ἔγιναν αἱ ἐπιδείξεις τῶν μαθητῶν καὶ τῶν μαθητριῶν τῶν γυμνασίων τῆς περιφερείας. Τὰς ἐπιδείξεις παρηκολούθησαν χιλιάδες κόσμου, ὁ ὁποῖος μέχρι τῆς 4.30' μ.μ. εἶχεν ὑπερπληρώσει τὰς κερκίδας τοῦ Σταδίου. Ὀλίγον ἀργότερον προσῆλθον οἱ Ὑπουργοὶ τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ τῆς Παιδείας κ. κ. Κοτζιᾶς καὶ Σπέντζας καὶ περὶ τὴν 5ην μ. μ. ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Μεταξᾶς, γενόμενος κατὰ τὴν ἄφιξίν του ἀντικείμενον ζωηροτάτων ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τοῦ κόσμου καὶ τῶν μαθητῶν.

Τὰ ἀποτελέσματα

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων τῶν σχολείων ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

Δρόμος 60 μέτρων: 1) Χρυσάφης 7'5'', 2) Ραγκούσης καὶ 3) Φωκᾶς.

Ἅλμα εἰς ὕψος: 1) Λάμπρος 1.70 μ., 2) Κάρλος καὶ 3) Κωστόπουλος.

Δρόμος 300 μέτρων: 1) Λαμπρινίδης 39'', 2) Φασουλῆς καὶ 3) Ρανακάκης.

Ἐπισκυροβολία: 1) Σαρλῆ 24.56, 2) Μπίσμπα 23.56 καὶ 3) Ἀναγνώστου 23.27.

Δρόμος 100 μέτρων: 1) Βενετικίδης 11''5, 2) Παπαοικονόμου καὶ 3) Λωράν.

Ἅλμα εἰς μῆκος: 1) Πανταζόπουλος 6.19 μ., 2) Γονατᾶς 6.15 μ. καὶ 3) Ὀρφανὸς 6.00 μ.

Λιθοβολία: 1) Χατζάρας 19.25 μ., 2) Δούκας 19.70 καὶ 3) Ξενάκης 18.86.

Σκυταλοδρομία 4 × 100: 1) ὁμὰς Η' γυμνασίου, 2) ὁμὰς γυμνασίου Ν. Σμύρνης καὶ 3) ὁμὰς Ζ' γυμνασίου.

Δρόμος 80 μέτρων: 1) Βάρδογλη 11'', 2) Μπίσμπα καὶ 3) Κανδρῆ.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Η' γυμνασίου συνεκέντρωσαν τὰς περισσοτέρας νίκας.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΩΡΓΙΚΗΝ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΤΩΝ Τ.Τ.Τ.

Τὴν 11 π. μ. τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὁ Ἀρχηγὸς παρέδωσεν εἰς τὸ Λαϊκὸν Γυμναστήριον τὴν σημαίαν τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν φάλαγγα τῆς Γεωργικῆς Συνεταιριστικῆς Σχολῆς καὶ τῆς Προπαρασκευαστικῆς Σχολῆς τῶν Τ.Τ.Τ.

Ὁ Ἀρχηγὸς ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Γυμναστηρίου ὑπὸ τοῦ προέδρου, τῶν συμβούλων τῆς Ε. Σ. Σ.Ε. καὶ ἀνωτέρων στελεχῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ κατηυθύνθη εἰς τὴν εἰδικῶς στηθεῖσαν ἐξέδραν ἐν μέσῳ ζωηρῶν χειροκροτημάτων καὶ ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων τῶν παρατεταγμένων μαθητῶν.

Οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς εἶχον συγκεντρωθῆ ἀπὸ ἐνωρὶς εἰς τὸ Γυμναστήριον, τὸ ὁποῖον εἶχε διακοσμηθῆ μὲ σημαίας τῆς Ε.Σ.Σ.Ε. καὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὀλίγον πρὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ εἶχον προσέλθει ὁ ὑφυπουργὸς τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου κ. Μπουρμπούλης, ὁ πρόεδρος τῆς Ε.Σ.Σ.Ε. μετὰ τῶν μελῶν τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου καὶ τῶν οἴκων τοῦ Ἀγρότου, οἱ καθηγηταὶ τῆς Συνεταιριστικῆς Σχολῆς καὶ τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς καθὼς καὶ ἄλλοι προσκεκλημένοι.

Τὸν Ἀρχηγὸν προσεφώνησεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς Συνεταιριστικῆς Σχολῆς κ. Χριστόπουλος ἐκφράσας τὴν χαρὰν τῶν μαθητῶν διότι ὑποδέχονται ἐν τῷ κέντρῳ τὸν Ἀρχηγόν, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποίου χαιρετίζουν τὸν Ἐθνικὸν πρωτοπόρον πάσης μεγάλης καὶ ἐμπνευσμένης ἐνεργείας εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν βελτίωσιν καὶ τὴν προαγωγὴν τοῦ συνόλου τῶν Ἑλλήνων.

Συνεχίζων ὁ κ. Χριστόπουλος ἐτόνισεν ὅτι τὰ μέλη τῆς φάλαγγος ἐν συνειδήσει τῆς μεγίστης εὐθύνης ἀπέναντι τοῦ Ἀρχηγοῦ δηλοῦν ὅτι θὰ βοηθήσουν μέχρι τελευταίας ρανίδος τοῦ αἵματός των τὸν τίμιον ἀγῶνά του ὡς συνειδητοὶ φορεῖς τῶν ἀρχῶν τοῦ κράτους τῆς 4ης Λὐγούστου καὶ μοιρασμένοι αὔριον ὅλοι στὰ μακρινὰ τμήματα τῆς Ἑλληνικῆς ὑπαίθρου μεταξὺ τῶν ἀγροτῶν θὰ ἐργασθοῦν γιὰ τοὺς σκοποὺς των μὲ ὑπερηφάνειαν, πίστιν, ἀφοσίωσιν καὶ αὐτοπάρνησιν...

«Ἐπάνω εἰς τὴν σημαία αὐτή, κατέληξε, ποὺ θὰ μᾶς παραδώσετε σήμερα στὸ ὀρκιζόμεθα Μεγάλε μας Ἀρχηγέ. Στὴν ψυχήν μας μέσα ἀσβεστη θὰ διατηρηθῆ ἡ φλόγα τῆς δημιουργίας καὶ ἐμπνευσμένοι ἀπὸ τὸ δικό σου τὸ φωτεινὸ παράδειγμα θὰ ἐργασθοῦμε γιὰ τὴν πατρίδα, γιὰ τὸν Βασιλέα, γιὰ Σέναι, τίμια, ἀνδρικά, ἑλληνικά».

Τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς φάλαγγος ἐκάλυψαν ζωηρότατα χειροκροτήματα ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ κ. Ἰω. Μεταξᾶ.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ὁ Ἀρχηγὸς ἀπαντῶν καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς φαλαγγίτας εἶπε τὰ ἑξῆς ἐν μέσῳ ζωηροτάτων χειροκροτημάτων.

«Φαλαγγῖται τῆς Σχολῆς Συνεταιριστῶν,

»Προκειμένου σήμερα νὰ σᾶς παραδώσω τὴν σημαία σας ὀφείλω νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν ἰδιαίτερη χαρά, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι δι' αὐτό. Πρῶτον, γιατὶ εἶσθε ἕνας πολύτιμος καὶ ἐκλεκτὸς σχηματισμὸς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Δεύτερον, διότι εἶσθε ἡ σχολὴ τῶν συνεταιριστῶν καὶ συνεπῶς σεῖς θ' ἀποτελέσητε τοὺς ἀπασταλμένους καθ' ὅλην τὴν ὑπαίθριον χώραν τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ μεταφέρετε καὶ θὰ ἐκδηλώσετε τὰς ἀργὰς ἐπὶ τῶν ὁποίων βασίζεται ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας, τὸ τί ἐλπίζομεν ἀπὸ αὐτὴν καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 4ης Λὐγούστου (παρατεταμένα χειροκροτήματα). Θὰ βρῆτε ἔδαφος προετοιμασμένο κάλλιστα πρὸς ἀποδοχὴν ὅλων αὐτῶν τὰ ὁποῖα θὰ μεταφέρετε. Οἱ ἀγρότα τῆς Ἑλλάδος εἶναι τὸ πολύτιμον στήριγμα τοῦ καθεστῶτος τῆς 4ης Λὐγούστου. Ἑπομένως αἱ ἰδέαι τὰς ὁποίας θὰ μεταφέρετε ἐκεῖ θὰ εὕρουν τὸ κατάλληλον ἔδαφος πρὸς ἀνάπτυξίν των. Θὰ εἶσθε δὲ πάντοτε ὁ συνδετικὸς κρίκος τοῦ ὅλου αὐτοῦ ἰδεολογικοῦ καθεστῶτος καὶ αὐτὸς εἶναι ὅπως σᾶς εἶπα προηγουμένως ὁ δεύτερος καὶ ὁ σπουδαιότερος λόγος διὰ τὸν ὁποῖον αἰσθάνομαι σήμερα ἰδιαιτέραν χαρὰν παραδίδων τὴν σημαίαν σας.

»Στὴν σημαία αὐτὴ νὰ εἶσθε ὅλοι πιστοί. Αὐτὴ εἶναι τὸ σύμβολόν σας. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θὰ σᾶς διαδεχθοῦν κατόπιν στὴ σχολὴ αὐτὴ νὰ τὴν παραλάβουν ἀπὸ τὰ χέρια σας ἀγνὴ ὅπως σᾶς τὴν παραδίδω.—Ζήτω ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας. (Ζωηρὰ χειροκροτήματα).— Ζήτω ἡ Σημαία τῶν Συνεταιριστῶν!». (Παρατεταμέναι ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα).

Ἀκολούθως ὁ Ἀρχηγὸς ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων, χειροκροτημάτων καὶ ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τῆς 4ης Λὐγούστου καὶ τῆς Ε.Ο.Ν. παρέδωσε τὴν σημαίαν, ἐπεθεώρησε τὰ τμήματα καὶ ἐχαιρέτισε τοὺς Διευθυντὰς τῆς Ἑνώσεως Συνεταιριστῶν καὶ τοὺς βαθμοφόρους τῆς Ε. Ο. Ν.

ΑΙ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ἤρχισεν ἐκ νέου τὰς ἐπιθεωρήσεις του εἰς τοὺς διαφόρους Ὑποτομεῖς.

Προχθὲς ἐπεθεώρησε τὸν 4ον Ὑποτομέα, ἐν συνεχείᾳ δὲ χθὲς τὸν 7ον, 8ον καὶ 21ον, καθὼς καὶ τὸν 10ον ὑποτομέα Παγκρατίου, τὸν 18ον Βύρωνος καὶ τὸν 19ον Καισριανῆς. Εἶναι ἀπερίγραπτος ὁ ἐνθουσιασμὸς μὲ τὸν ὁποῖον ὑποδέχονται τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον οἱ φαλαγγῖται καὶ τὸ πλῆθος.

Εἰς ὅλας τὰς ἐπιθεωρήσεις ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλος ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας του μείνας ἀπολύτως ἱκανοποιημένος διὰ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν εἰς τοὺς ἐν λόγῳ Ὑποτομεῖς.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΤΟΥ Κ. Ε. Ν.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας κ. Ἀλέξ. Π. Κανελλόπουλος ἀπέστειλε συγχαρητήρια τηλεγραφήματα πρὸς τὸν Περιφ. Διοικητὴν καὶ Διοικήτριαν Λαρίσης, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὸν Νομάρχην ὡς Γενικὸν Ἐπόπτην τῆς Ε. Ο. Ν. Λαρίσης, διὰ τὴν ἀρίστην ἐμφάνισιν τῆς ἀθλητικῆς ὁμάδος των εἰς τοὺς Α' Πανελληνίους Ἀγῶνας τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Τὴν ἑσπέραν τῆς 24ης λήγοντος εἰς τὸ θέατρον «Ἐν-τεάλ» ἐδόθη ἡ πρώτη παράστασις τοῦ Μουσικοῦ Θεατρικοῦ Τμήματος τῆς Δ)σεως Ψυχαγωγίας τῆς Περιφ. Διοικήσεως Πρωτευούσης. Κατ' αὐτὴν ἐπαίχθη ἡ εἰδικῶς διὰ τὴν Ε.Ο.Ν. γραφεῖσα ἐπιθεώρησις «Ἡ Παρέλασις». Τὸ ἔργον ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο μέρη.

Τὰ διάφορα πρόσωπα τῆς ἐπιθεωρήσεως ὑπεδόθησαν φαλαγγῖται καὶ φαλαγγίτισσαι τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης.

Τὸ ἔργον παρηκολούθησεν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος μετὰ τοῦ Ὑπασπιστοῦ του, ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ἀρρένων Πρωτευούσης, τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως καὶ πλεῖστοι ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Ὀργανώσεως.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ἅμα τῇ ἀφίξει του ἔγινεν ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς ἀπὸ τοὺς φαλαγγίτας καὶ τὸ παρευρισκόμενον πλῆθος, τὸ ὁποῖον ἐζητωκραύγαζεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ὑπὲρ τοῦ Κράτους τῆς 4ης Λὐγούστου καὶ τῆς Νεολαίας.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε. Ο. Ν.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ξενοδοχείου «Λονδῖνον» κ. Τσάκας, δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἀναφέρει τὴν ἀρίστην διαγωγὴν τῶν ἀθλητῶν—φαλαγγιτῶν τοῦ Νομοῦ Φλωρίνης, οἱ ὁποῖοι διέμενον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον του κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Πανελληνίων Ἀθλητικῶν Ἀγώνων τῆς Ε. Ο. Ν. Ἡ ἀρίστη διαγωγὴ τούτων ἐνεποίησεν ἐπίσης βαθυτάτην

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

αἰσθησιν καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ἐνοίκους τοῦ Ξενοδοχείου.

Εἶναι καὶ τοῦτο ἐνδεικτικὸν τῆς ἀνατάσεως ἡ ὁποία ἐπῆλθεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλληνοπαίδων μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου, τῆς ὁποίας ὁ κυριώτερος σκοπὸς ἦτο ἡ ἠθικὴ διαπαιδαγώγησις τῆς νέας Ἑλληνικῆς γενεᾶς.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Εἰς ὅλας τὰς Ὑποδιοικήσεις Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν συνήλθον αἱ κατόπιν διαταγῆς τοῦ Κ.Ε.Ν. συσταθεῖσαι ἐπιτροπαὶ ἐλέγχου τῶν ὑποβληθεισῶν αἰτήσεων τῶν φαλαγγιτῶν.

Ἡ ἐργασία προχωρεῖ μεθοδικῶς, ἐλπίζεται δὲ οὕτω ὅτι ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς μηνὸς θὰ περαιωθῇ ὁ ἔλεγχος καὶ θὰ ὑποβληθῶσι τὰ πορίσματα τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ Ὑπ)κησις Σχολῆς Ἐργοδηγῶν ἐξέδραμε τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν μαγευτικὴν τοποθεσίαν τῆς Ἀττικῆς "Ἅγιος Ἀνδρέας. Οἱ ἐκδρομεῖς διημέρευσαν εἰς τὸ αὐτόθι στρατόπεδον τῆς Ε.Ο.Ν. «Ι. Μεταξᾶς».

Εἰς τὴν δοθεῖσαν τὴν Δευτέραν εἰς τὸ Στάδιον ἑορτὴν τῆς παιδικῆς χαρᾶς παρέστησαν συντεταγμέναι αἱ ὑποδιοικήσεις μας HENRY, Παντείου Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας ὡς καὶ λόχος τῆς Ὑπ)σεως Πανεπιστημίου.

Κατὰ τὴν ληξασαν ἑβδομάδα ἐγένετο εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ὑπ)σεως Πανεπιστημίου σύσκεψις τῶν βοηθῶν καὶ ὑπευθύνων τῆς Νομικῆς Σχολῆς. Κατ' αὐτὴν ἀντηλλάγησαν σκέψεις περὶ μελλοντικῆς δράσεως τῶν φαλαγγιτῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς.

Οἱ δόκιμοι ἀξιωματικοὶ τῆς Ὑ)σεως Γ. Σ. Σ. καὶ Τ.Τ.Τ. ἀνέλαβον τὴν διενέργειαν διαλέξεων κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Διοικητοῦ των.

Οὕτω, ἐγένετο ὑπὸ δοκίμου ἀξιωματικοῦ διάλεξις μὲ θέμα «Αἱ ὑποχρεώσεις τῶν Συνεταιριστῶν ἐξερχομένων τῆς Σχολῆς».

Σήμερον εἰς τὴν Ὑπ)σιν Γ. Σ.Σ. καὶ Τ.Τ.Τ. ἐγένετο μάθημα ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μαντζούφα περὶ τῶν ἐννοιῶν τοῦ Ἔθνους καὶ Κράτους μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου. Ὁ κ. Μαντζούφας ἀνέπτυξεν ἰδίως ἀπὸ νομικῆς πλευρᾶς τὴν θέσιν τοῦ Κράτους μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν τὴν 4ην Αὐγούστου μεταβολήν.

Ἑκάστην Τρίτην καὶ Παρασκευὴν εἰς τὸ Πανελλήνιον Γυμναστήριον γίνεται στρατιωτικὴ προπαίδευσις τῶν φαλαγγιτῶν Γ.Σ.Σ. καὶ Τ.Τ.Τ. Χρέη ἐκπαιδευτῶν ἐκτελοῦν δόκιμοι ἀξιωματικοὶ τῆς Ὑπ)σεως, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ.

Αἱ ἐκδόσεις τῆς Ε. Ο. Ν. διενεμήθησαν εἰς ὅλους τοὺς φαλαγγίτας τῆς Δ.Α.Σ. ὑπὸ τοῦ ΙΙΙ γραφείου τῆς Ὑποδιοικήσεως, ἐλπίζεται δὲ ὅτι ἡ μελέτη αὐτῶν θὰ ἀποβῇ καρποφόρος.

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΤΗΣ Δ. Α. Σ.

Βαρύτατον πένθος κατέχει ὁλόκληρον τὴν Διοίκησιν Ἀνωτάτων Σχολῶν λόγῳ τοῦ τραγικοῦ δυστυχήματος τὸ ὁποῖον ἔπληξε μίαν τῶν ὑποδιοικήσεών της, τὴν ὑποδιοίκησιν τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας.

"Ὅλοι θρηνοῦμεν τὸν χαμὸν τόσων συναγωνιστῶν μὲ τοὺς ὁποίους τόσα αἰσθήματα φιλικὰ καὶ τόσοι ἀγῶνες μᾶς συνδέουν.

Ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν εἰς ἔνδειξιν πένθους εἶχεν ἐπὶ τριήμερον τὴν σημαίαν της μεσίστιον.

Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ τραγικοῦ αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος τοῦ ἐπισυμβάντος τὴν ἑσπέραν τῆς προπαρελθούσης Πέμπτης εἰς τοὺς ἐκδρομεῖς μαθητὰς τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Κατ' ἔτος, μὲ τὴν λῆξιν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἔτους, ἡ Διεύθυνσις τῆς Σχολῆς διοργανώνει, ὅπως καὶ πάντα σχεδὸν τὰ ἀνώτερα ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα τῆς χώρας, χάριν τῶν τελειοφοίτων τῆς Σχολῆς, ἐκπαιδευτικὰς καὶ ψυχαγωγικὰς ἐκδρομάς, ἀνὰ τὰ διάφορα μέρη τῆς χώρας.

Ἑφέτος ἡ ἐκδρομὴ τῶν ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως νὰ γίνῃ ἀνὰ τὴν Πελοπόννησον. Ἐπειδὴ δὲ πάντες οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς ἀνήκουν εἰς τὴν Διοίκησιν Ἀνωτάτων Σχολῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἐπειδὴ οἱ οἰκονομικοὶ πόροι των δὲν ἐπήρκουν διὰ τὴν ἐπὶ τὸ ἀνετώτερον διεξαγωγὴν τῆς ἐκδρομῆς των αὐτῆς ἐζήτησαν ἀπὸ τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Νεολαίας νὰ τοὺς ἐνισχύσῃ οἰκονομικῶς. Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις Νεολαίας προθύμως ἐνίσχυσεν αὐτοὺς καὶ οὕτω οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν τὸν Διευθυντὴν τῆς Σχολῆς των κ. Σοῦζην, τοὺς καθηγητὰς των κ.κ. Πολυχρόνην καὶ Πρωτοπαππᾶν καθὼς καὶ τὸν Ἐπιθεωρητὴν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας κ. Παυλίνην ἐξέδραμον ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τρίτης ἀνὰ τὴν Πελοπόννησον.

Ἡ ἐκδρομὴ διεξήγετο ὁμαλῶς μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς 25ης Μαΐου, ὁπότε οἱ σπουδασταὶ ἐπιβαίνοντες λεωφορείου αὐτοκινήτου, ἐπέστρεφον ἐξ Ὀλυμπίας, μέσῳ Λεβιδίου εἰς Τρίπολιν. Τὴν 7ην ἑσπερινὴν ὥραν καὶ ἐνῷ τὸ λεωφορεῖον εὑρίσκετο εἰς τὸ 38ον χιλιόμετρον ἐντεῦθεν τῆς Βιτίνης, ὅπου ὑπάρχει ἀπότομος στροφὴ τὸ αὐτοκίνητον λόγῳ βλάβης τῶν φρένων του ἐκτύπησε μετὰ μεγάλης φορᾶς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τοιχώματος τῆς ὁδοῦ ὑποστάν μεγάλας ζημίας καὶ τραυματισθέντων πάντων τῶν ἐπιβαινόντων σπουδαστῶν, πλὴν τοῦ βοηθοῦ τοῦ σωφέρ. Ἐκ τῶν τραυματισθέντων δύο φαλαγγῖται σπουδασταὶ καὶ ὁ καθηγητὴς κ. Πολυχρόνης, παρὰ τὴν σοβαρότητα τῶν τραυμάτων των καὶ ἐνώπιον μιᾶς πραγματικῶς τραγικῆς καταστάσεως, ἔσπευσαν πρὸς τὸ Λεβίδιον, ἀπέχον 10 χιλιόμετρα ἀπὸ τοῦ τόπου τοῦ δυστυχήματος, διὰ νὰ καλέσουν τὰς Ἀρχὰς καὶ τοὺς κατοίκους εἰς βοήθειάν των. Πράγματι ἐπέτυχαν νὰ εἰδοποιήσουν τὰς Ἀρχὰς καταπεσόντες ἀναίσθητοι ἐκ τῆς ἐξαντλήσεώς των, εὐθὺς μόλις ἐξεπλήρωσαν τὸ καθήκόν των. Αἱ εἰδοποιηθεῖσαι Ἀρχαὶ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διοικητὴν τοῦ Τάγματος τῆς Ε.Ο.Ν. Λεβιδίου διὰ λεωφορείων μετέφερον πάντας τοὺς τραυματίας εἰς Λεβίδιον, οἱ κάτοικοι τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἑτοιμαζόμενοι ἐν σώματι νὰ τοὺς ὑποδεχθοῦν, ἐπεδόθησαν εἰς τὴν περίθαλψίν των. Ἡ συγκίνησις τῶν κατοίκων ὑπῆρξε ζωηροτάτη, συγκινητικωτάτη δὲ ἡ ἐπιδαψιλευθεῖσα εἰς τοὺς τραυματίας περίθαλψις. Ὁ Διοικητὴς τοῦ Τάγματος τῆς Ε.Ο.Ν. Λεβιδίου, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν φαλαγγιτῶν του, συνεπικουρούμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπεδόθη εἰς τὴν δι' οἱουδήποτε μέσου παροχὴν πρώτων βοηθειῶν, ἐνῷ ταυτοχρόνως εἰδοποίει περὶ τοῦ δυστυχήματος τὸν Περιφερειακὸν Διοικητὴν Ε. Ο. Ν. Ἀρκαδίας, ὅστις καὶ ἔσπευσεν ἐκ Τριπόλεως, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου του καὶ Ἰατρικῶν καὶ Νοσοκομειακῶν Συνεργείων εἰς Λεβίδιον.

Ἐκ τῶν τραυματισθέντων ὁ Δ. Μαλλιαρὸς ἐκ Πλωμαρίου τῆς Μυτιλήνης ὑπέκυψεν εἰς τὰ τραύματά του μόλις μετεφέρθη εἰς τὸ φαρμακεῖον Λεβιδίου.

Τὰ ἰατρικὰ καὶ νοσοκομειακὰ συνεργεῖα τῆς Τριπόλεως ἐπιδοθέντα εἰς τὴν παροχὴν πασῶν τῶν βοηθειῶν των εἰς τοὺς τραυματίας, μετέφεραν αὐτοὺς διὰ λεωφορείων, μερίμνῃ τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ Ε.Ο.Ν. Ἀρκαδίας, περὶ τὴν 11ην νυκτερινὴν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Τριπόλεως, πλὴν τοῦ σοβαρώτατα τραυματισθέντος Παπακώστα Νικολάου, ὅστις καὶ ἔπνεε τὰ λοίσθια καὶ δύο ἄλλων μᾶλλον σοβαρῶς τραυματισθέντων σπουδαστῶν φαλαγγιτῶν, τοὺς ὁποίους καὶ νοσηλεύουν εἰς Λεβίδιον.

Περὶ ὥραν 10ην νυκτερινὴν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε.Ο.Ν. Ἀρκαδίας ἐγνωστοποίει τὰ τοῦ δυστυχήματος εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Νεολαίας Ἑλλάδος. Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Κανελλόπουλος, ὅστις προσωπικῶς ἐλάμβανε τὰς πληροφορίας, μετέφερεν αὐτὰς ἀνελθὼν εἰς Κηφισιὰν εἰς τὸν Ἀρχηγόν, ὅστις καὶ διέταξεν αὐτὸν νὰ σπεύσῃ εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος, ἐνῷ ταυτοχρόνως ἔδιδεν ἐντολὴν προσωπικῶς εἰς δύο χειρουργικὰ αὐτοκίνητα μὲ τοὺς ἰατροὺς των νὰ σπεύσουν ἐξ Ἀθηνῶν πλησίον τῶν τραυματιῶν.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Νεολαίας περὶ τὴν 7ην πρωϊνὴν τῆς Παρασκευῆς εὑρίσκετο πλησίον τῶν τραυματιῶν, ἐνῷ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν κατέφθανον τὰ χειρουργικὰ αὐτοκίνητα ἐξ Ἀθηνῶν, προσφέροντα τὰς ὑπηρεσίας των.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

Ὁ νεκρὸς τοῦ Δ. Μαλλιαροῦ ἐναπετέθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν Λεβιδίου φρουρουμένος ὑπὸ βαθμοφόρων τῆς Ε.Ο.Ν., τὴν δὲ 7ην πρωϊνὴν, ἀφοῦ προσεκύνησε τὴν σορόν του ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος καὶ οἱ ἄλλοι βαθμοφόροι μετεφέρθη δι' ἀποσταλέντος ἐκ Τριπόλεως αὐτοκινήτου εἰς Τρίπολιν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀθήνας. Τιμὰς ἀπέδωκεν ὁλόκληρος ἡ δύναμις Λεβιδίου, μερίμνῃ δὲ τῆς Ε.Ο.Ν. ἡ σορὸς ταριχευθεῖσα ἀποστέλλεται εἰς Μυτιλήνην.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ἀφοῦ ἐπεσκέφθη ἅπαντας τοὺς τραυματίας, διαβιβάσας εἰς αὐτοὺς τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ἀφοῦ ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν ἰατρῶν ἐτοποθέτησε τοὺς μᾶλλον βαρέως τραυματισμένους εἰς τὸ Νοσοκομεῖον καὶ ἐκ τούτων μετέφερεν εἰς Ἀθήνας τὸν Παπακώσταν Νικόλαον, ἐπέστρεφεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἀνέφερεν εἰς τὸν Ἀρχηγὸν ἅπαντα τὰ γενόμενα.

Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς Ε.Ο.Ν. εὑρισκομένη εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Ἀρκαδίας κρατεῖται συνεχῶς ἐνήμερος τῆς καταστάσεως τῶν τραυματιῶν.

Αἱ μαθήτριαι τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας ἐπέστρεψαν εἰς Ἀθήνας σιδηροδρομικῶς.

Οἱ τραυματισθέντες καὶ νοσηλευόμενοι εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Τριπόλεως εἶναι οἱ ἀκόλουθοι: Λυμπερόπουλος Γ., κάταγμα ἀριστερᾶς κάτω σιαγόνος, Βασ. Σβολόπουλος, θλᾶσις δεξιοῦ βραχίονος. Λότσος Ι., ἐκδοραὶ προσώπου καὶ ἀριστερᾶς ἄκρας χειρός, Ἀχιλ. Παππᾶς τραῦμα κατὰ τὸν δεξιὸν ἔξω κανθὸν ὡς καὶ ἐλαφρὰ πολλαπλᾶ τραύματα κατὰ τὸ δεξιὸν ἥμισυ τῆς κεφαλῆς, Σοφὸς Ἰ., τραῦμα δεξιᾶς παρειᾶς, διὰ τέμνοντος ὀργάνου ἐπενεχθὲν κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ δυστυχήματος, ὡς καὶ παρόμοιον τοιοῦτον κατὰ τὴν κορυφὴν τῆς ρινός, Κρικόπουλος Χρ., τραῦμα κατὰ τὴν μετωπιαίαν χώραν καὶ τὸν τράγον τοῦ δεξιοῦ ὠτὸς καὶ κατὰ τὴν δεξιὰν χεῖρα, Τοιτσιμπάκος Ἰ., κάταγμα δεξιοῦ κάτω ὀπισθίου ὀστοῦ μετ' ἐκχυμώσεως ἐκτεταμένης τῶν βλεφάρων καὶ ἐπιπεφυκότος. Τραῦμα κατὰ τὸ δεξιὸν οὖς καὶ κατὰ τὸν τράγον αὐτοῦ. Πολλαπλαῖ ἐκδοραὶ δεξιᾶς παρειᾶς καὶ δεξιᾶς ἄκρας χειρός, Ἰ. Πολυχρόνης, τραῦμα δεξιᾶς παρειᾶς πλησίον τοῦ ἄνω χείλους. Πολλαπλαῖ ἐκδοραὶ κατὰ τὸ δεξιὸν ἥμισυ τοῦ λαιμοῦ. Τραῦμα κατὰ τὸν ἔξω κανθὸν δεξιά, τραῦμα κατὰ κορυφὴν τῆς ρινὸς καὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον αὐτῆς, τραῦμα τοῦ δεξιοῦ πτερυγίου τῆς ρινὸς καὶ κατὰ τὴν βάσιν αὐτοῦ, Θεοφίλης Χαρ., τραῦμα τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς κατὰ τὴν δεξιὰν κροταφικὴν χώραν, θλᾶσις ἀριστερᾶς ποδοκνημικῆς ἀρθρώσεως, Πορτάλιος Κύρκος, ἐκτεταμένον τραῦμα κυκλοτερὲς ἀρχόμενον ἄνωθεν τῆς οὐρᾶς τῆς δεξιᾶς ὀφρύος καὶ διήκον καθ' ὅλην τὴν ἐπέκτασιν τῆς βρεγματικῆς χώρας. Ἕτερον τοιοῦτον κατὰ τὴν βρεγματικὴν χώραν, Γαλάτης Ἀργ., τραῦμα δεξιᾶς παρειᾶς ὡς καὶ τῆς παλαμιαίας χώρας ἀριστερᾶς χειρός, Πετρίδης Σωτ. τραῦμα κατὰ τὴν δεξιὰν παρειάν, Κοντογεώργος Χαρ., οὐδὲν ἄξιον λόγου, Χρυσανθακόπουλος Δημ., τραῦμα κατὰ τὴν κροταφικὴν χώραν, Κασιμάτης Παν., τραύματα κατὰ τὴν δεξιὰν μαστοειδῆ χώραν.

Πάντες οἱ τραυματίαι διατηροῦν ἀκμαῖον τὸ ἠθικόν των ἐπιδείξαντες τοῦτο κατὰ τὴν ἄφιξιν ἐν μέσῳ αὐτῶν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, τὸν ὁποῖον καὶ κλινήρεις ἐχαιρέτων διὰ τοῦ χαιρετισμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὁ λαὸς τοῦ Λεβιδίου καὶ τῆς Τριπόλεως κατεχόμενος ὑπὸ ἄκρας συγκινήσεως διὰ τὸ ἐπισυμβὰν δυστύχημα ποικιλοτρόπως εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἐπέδειξε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν στοργήν του πρὸς τοὺς ἀτυχήσαντας ἐκδρομεῖς φαλαγγίτας τῆς Ε.Ο.Ν.

ΠΕΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ

Μὲ μεγάλον ἐνδιαφέρον αἱ φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ σκαπάνισσαι τῆς Π. Δ. Θ. Π. παρηκολούθησαν τοὺς Α' Πανελληνίους ἀγῶνας τῆς Ε. Ο. Ν., τὴν δὲ Κυριακὴν τὴν ἀπονομὴν τῶν ἐπάθλων.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Πρωτευούσης ἐλθοῦσα πρώτη εἰς ἀριθμὸν νικῶν, ἔλαβε τὸ κύπελλον τῆς Α.Β.Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης, ἐπιτίμου Διοικητρίας τῶν σχηματισμῶν θηλέων.

Διεκρίθησαν εἰς νίκας ἡ Ὑπ)διοίκησις Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν εἰς τὴν σκοποβολὴν καὶ τὸ βόλεϋ, ἡ δὲ Ὑπ)διοίκησις Θηλέων Ἀθηνῶν εἰς τὸ ἅλμα εἰς μῆκος, ἅλμα εἰς ὕψος, δρόμον 100 μέτρων καὶ σκυταλοδρομίαν.

Εἰς τὴν Ὑπ)κησιν Θηλέων Πειραιῶς, ὡμίλησεν ἡ ἐπὶ τῆς διαφωτίσεως φαλαγγίτισσα μὲ θέμα «Ἡ τάξις καὶ ἡ πειθαρχία».

Εἰς τοὺς ὑποτομεῖς τῆς Ὑπ)σεως Βορρᾶ ἤνοιξε διὰ τὰς σκαπανίσσας βιβλίον εἰς τὸ ὁποῖον, εἰς κάθε συγκέντρωσιν, γράφεται κάθε καλὴ πρᾶξις, ποὺ κάνουν κάθε ἡμέραν.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἀρχίζει νέα ἁμιλλα μεταξὺ τῶν σκαπανισσῶν. Τὸ βιβλίον αὐτὸ ὠνομάσθη «Βιβλίον καλῶν πράξεων τῆς σκαπανίσσης».

Δύναμις τῆς Ὑπ)σεως Νότου παρηκολούθησεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κινηματογράφου «Παλλάς» τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Γυμνασίου Καλλιθέας κ. Φραγκάκη διάλεξιν.

Εἰς ὅλας τὰς Ὑπ)κήσεις ἤρχισε τὸ πρόγραμμα ψυχαγωγίας διὰ τὴν θερινὴν περίοδον.

Ἡ χορωδία τῶν σκαπανισσῶν ὁλονὲν προοδεύει καὶ αὐξάνει. Εἰς προσεχῶς δοθησομένην ἑορτὴν θὰ μᾶς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ ἀκούσωμεν τὰ χαριτωμένα των τραγουδάκια καὶ νὰ διαπιστώσωμεν τὰς προόδους των.

ΒΗΣΣΑΝΗ.— Αἱ συγκεντρώσεις Ε. Ο. Ν. Θηλέων ἐξακολουθοῦν τακτικῶς, κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τούτων γίνονται μαθήματα ραπτικῆς, κεντήματος καὶ οἰκοκυρικῆς. Τὰ μαθήματα στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως συνεχίζονται συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα.

ΛΑΧΑΝΟΚΑΣΤΡΟΝ (Βησσάνης).—Τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. τοῦ σχηματισμοῦ Θηλέων προέβησαν εἰς τὸν ἐμβολιασμὸν 300 ἀγρίων δένδρων τῆς περιφερείας ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ δημοδιδασκάλου τοῦ χωρίου.

ΕΛΑΤΟΧΩΡΙΟΝ (Ζαγορίου).— Αἱ ἐκπαιδευτικαὶ καὶ μορφωτικαὶ συγκεντρώσεις τοῦ σχηματισμοῦ Θηλέων συνεχίζονται ἀνελλιπῶς.

Πρωτοβουλίᾳ τῆς ὁμαδάρχου διδασκαλίσσης ἤρχισεν ἡ λειτουργία σχολῆς ἀναλφαβήτων.

Ὁ σχηματισμὸς Θηλέων ἀπέκτησε ἀργαλειόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀσκοῦνται εἰς τὴν ὑφαντικὴν κατὰ τὰς διαθεσίμους των ὥρας αἱ φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ σκαπάνισσαι.

ΑΡΓΟΣ.— Ἐξαιρετικῶς μεγαλοπρεπὴς ὑπῆρξεν ὁ ἐφετεινὸς πανηγυρισμὸς τῆς ἑορτῆς τοῦ πολιούχου τῆς πόλεως Ἄργους Ἁγίου Πέτρου, χάριν εἰς τὴν συμβολὴν τῆς Ε. Ο. Ν.

Κατὰ τὴν περιφορὰν τῆς ἁγίας εἰκόνος προηγεῖτο λόχος σκαπανέων, ἠκολούθει ἡ φιλαρμονικὴ τῆς Ε. Ο. Ν., τὰ ἐξαπτέρυγα, λόχος φαλαγγιτισσῶν, ὁ κλῆρος μετὰ τῆς ἁγίας εἰκόνος, οἱ ἐπίσημοι καὶ λόχος φαλαγγιτῶν κλείων τὴν πομπήν.

Κατὰ τὴν προσέλευσιν τῶν ἐπισήμων εἰς τὴν δοξολογίαν τιμὰς ἀπέδιδον τμῆμα φαλαγγιτῶν, ἡ φιλαρμονικὴ καὶ οἱ σαλπιγκταὶ καὶ τυμπανισταὶ τῆς Ε. Ο. Ν.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐπηκολούθησε παρέλασις ὁλοκλήρου τῆς δυνάμεως τῆς Ε. Ο. Ν. ἀρρένων καὶ θηλέων πρὸ τοῦ κ. Γεν. Ἐπόπτου.

Παρὰ πάντων ἀνεγνωρίσθη ὅτι ἡ ἐφετεινὴ συμμετοχὴ τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὸν ἑορτασμὸν προσέδοσε πρωτοφανῆ ἐπιβλητικότητα εἰς τὴν Ἀργειακὴν πανήγυριν.

ΕΔΕΣΣΑ.— Πρὸς τοὺς φαλαγγίτας καὶ πρὸς τὰς φαλαγγιτίσσας τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἐδέσσης τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἀνεπτύχθησαν τὰ κάτωθι θέματα τὰ ὁποῖα παρηκολούθησε καὶ πλῆθος κόσμου: 1) Οἱ φαλαγγῖται πρότυπα μέλη μιᾶς Κοινωνίας. 2) Ἡ κοι-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακών Διοικήσεων

νωνική άλληλεγγύη είς έκ τών σκοπών τής Ε.Ο.Ν. 3) Διατί ό Κομμουνισμός είναι άσυμβίβαστος πρός τήν Ιστορίαν τοῦ Ελληνικοῦ Έθνους. 4) Ό Κομμουνισμός ώς καταστροφεύς τής Κοινωνίας. 5) Περί Κοινωνίας καί Θρησκείας.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.— Πρός τάς φαλαγγιτίσσας Καστοριᾶς άνεπτύχθησαν τά έξής θέματα: 1) Σκοποί τής Ε. Ο. Ν. Θηλέων. 2) Περί πειθαρχίας. 3) Τό πνεῦμα τοῦ καθήκοντος. 4) Ή αὐτοθυσία. 5) Ή Θρησκεία καί ἡ Πατρίς. 6) Ή Ιστορία τής Μακεδονίας. 7) Ή Έλληνίς ώς κοινωνικός παράγων.

Επίσης πρός τάς φαλαγγιτίσσας τής 164ης φάλαγγος ώμίλησεν ὁ καθηγητής κ. Κ. Πηχεών μέ θέμα «Ή συμβολή τής Έκκλησίας είς τόν Μακεδονικόν άγῶνα».

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.— Είς τόν έφετεινόν έορτασμόν τής Εθνικής έπετείου τής 75ετηρίδος τής ένώσεως τής Επτανήσου προσέδωσεν ίδιαιτέραν αίγλην ἡ συμμετοχή τής ένθουσιώδους Εθνικής Νεολαίας τής νήσου.

Τό έσπέρας τοῦ έορτασμοῦ έγένετο είς τό κέντρον τής Ε.Ο.Ν. πανηγυρική συγκέντρωσις τών μελών πρός τά όποῖα ώμίλησεν, έν σχέσει μέ τό γεγονός, ὁ περιφερειακός Διοικητής, άναγνώσας έν συνεχεία έμπνευσμένην ήμερησίαν διαταγήν, διά τής όποίας έτόνισε τάς ύποχρεώσεις τής Εθνικής Νεολαίας Ζακύνθου διά τήν διαφύλαξιν τής ίερᾶς κληρονομίας.

Επηκολούθησε παρέλασις τῶν τμημάτων διά τῶν όδῶν τής πόλεως, ήγουμένης τής νεοσυσταθείσης φιλαρμονικής Ε.Ο.Ν., ή όποία διά πρώτην φοράν ένεφανίσθη δημοσίᾳ, κατόπιν μακρᾶς προπαρασκευής.

Είς τόν άφιχθέντα είς τήν πόλιν μας ύπουργόν τής Συγκοινωνίας κ.Οίκονόμου δύναμις άρρένων, τής Ε.Ο.Ν. Ζακύνθου παρατεταγμένη είς τήν άποβάθραν άπέδωσε τιμάς κατά τήν άποβίβασιν.

Είς τήν πλατεῖαν Γεωργίου Β΄, ὅπου τό μνημεῖον τοῦ Εθνικοῦ ποιητοῦ, παρετάχθη όλόκληρος ἡ δύναμις Ε.Ο.Ν. Ζακύνθου κατά τήν ὥραν τής δοξολογίας, μεταδώσασα τόν ένθουσιασμόν της είς τό παρακολουθοῦν τήν τελετήν πλήθος.

Μετά τό πέρας τής δοξολογίας, έπηκολούθησε πρό τῶν έπισήμων παρέλασις χιλίων καί πλέον φαλαγγιτῶν καί φαλαγγιτισσῶν, ήγουμένων τῶν φιλαρμονικῶν Ε. Ο. Ν. καί Δήμου. Ό λαός Ζακύνθου έξεδήλωσε παντοιοτρόπως τήν συμπάθειάν του καί τόν ένθουσιασμόν του πρός τούς παρελαύνοντας φαλαγγίτας.

ΚΑΛΑΜΑΙ.— Τό τμῆμα ψυχαγωγίας τής Ύποδ)σεως Καλαμῶν έδωσε τήν παρελθοῦσαν έβδομάδα είς τήν μεγάλην αίθουσαν τής Λαϊκής Σχολής ρεσιτάλ τραγουδιοῦ μέ τήν χορωδίαν τής Ε. Ο. Ν. άποτελουμένην έξ έβδομήκοντα καλλιφώνων φαλαγγιτισσῶν.

Τήν συναυλίαν παρηκολούθησαν ὁ Γεν. Έπόπτης Καλαμῶν τής Ε.Ο.Ν., ὁ Περιφ. Διοικητής μετά τοῦ Επιτελείου του, άνώτεροι βαθμοφόροι καί πλῆθος κόσμου, τό όποῖον έχειροκρότησε ζωηρότατα τήν χορωδίαν.

Τό τμῆμα ψυχαγωγίας έτοιμάζει δύο άκόμη συναυλίας αἵτινες προβλέπεται ὅτι θά στεφθοῦν ὑπό πλήρους έπιτυχίας.

Είς τό κινηματοθέατρον «Έσπερος» προεβλήθη ἡ ταινία τής Ε.Ο.Ν. ἡ παριστῶσα τήν ζωήν τῶν φαλαγγιτῶν είς τό στρατόπεδον «Ι. Μεταξᾶς».

Ή αὐτή ταινία θά προβληθῆ έπίσης είς Γαργαλιάνους καί Φιλιατρά.

ΛΑΓΚΑΔΑΣ.— Κατά τήν έορτήν τής Άναλήψεως είς τόν Λαγκαδᾶν έγένετο μεγαλειώδης συγκέντρωσις τῶν τμημάτων τής Ύποδ)σεως καί τής Φάλαγγος Ύπαίθρου Θεσσαλονίκης. Ή δύναμις τῶν συγκεντρωθέντων τμημάτων ύπερέβη τούς 2.500 φαλαγγίτας, φαλαγγιτίσσας, σκαπανείς καί σκαπανίσσας. Όλον αὐτό τό πλήθος τῶν νέων καί ὁ λαός Λαγκαδᾶ εἶχον κατακλύσει τό ἄλσος ὅπου άνέμενον τόν κ. Περιφ. Διοικητήν τοῦ Νομοῦ Θεσσαλονίκης.

Τήν 10ην π. μ. κατέφθασεν ὁ Περιφ. Διοικητής μετά τοῦ Επιτελείου του έν μέσῳ θερμῶν έκδηλώσεων καί ζητωκραυγῶν. Άμέσως ὁ κ. Περιφ. Διοικητής μετέβη είς τό Ήρῷον ὅπου κατέθεσε στέφανον, ένῷ ἡ μουσική έπαιάνιζε διάφορα έμβατήρια.

Μετά τήν κατάθεσιν τοῦ στεφάνου έλαβε χώραν είς τό ἄλσος ἡ συγκέντρωσις τῶν φαλαγγιτῶν καί σκαπανέων, τῶν φαλαγγιτισσῶν καί σκαπανισσῶν κατά τήν όποίαν ὁ Περιφ. Διοικητής ώμίλησε πρός τούς συγκεντρωθέντας καί πρός τόν λαόν τοῦ Λαγκαδᾶ.

Τό πέρας τοῦ λόγου τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ έκάλυψαν ζητωκραυγαί ὑπέρ τοῦ Έθνους, τοῦ Βασιλέως, τοῦ Εθνικοῦ Κυβερνήτου καί τής Εθνικής Νεολαίας.

Μετά τήν όμιλίαν τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ έλαβον χώραν άγῶνες δρόμου καί ποδηλατοδρομίας καθ' οὕς άνεδείχθησαν νικηταί οἱ: 1) Ι. Βινιώτης, 2) Ήλιάδης, 3) Σαμαρᾶς Β., 4) Μπαλόγλου Β., 5) Κοντογιάννης Πολ., 6) Καϊκλής Ι.

Μετά τό πέρας τῶν άγώνων παρετέθη πλούσιον γεῦμα ὑπό τής Κοινοτικής Άρχής, είς τό όποῖον παρεκάθησαν ὁ Δήμαρχος, ὁ Περ. Διοικητής μετά τοῦ Επιτελείου του, ὁ Ύποδιευθυντής τής Άστυνομίας Θεσ)νίκης, οἱ Διευθυνταί τής Εθνικής καί Άγροτικής Τραπέζης, ἅπασαι αἱ Άρχαί Λαγκαδᾶ, οἱ Πρόεδροι τῶν Κοινοτήτων καί ἅπαντες οἱ βαθμοφόροι τής Ε.Ο.Ν.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ.— Συνεχίζονται έντατικῶς αἱ συγκεντρώσεις τῶν μελῶν τοῦ σχηματισμοῦ Παραμυθίας καθώς καί τά μαθήματα μορφώσεως χαρακτῆρος, ίδεολογίας, μουσικῆς, σουηδικῆς γυμναστικῆς καί άσκήσεις πυκνῆς τάξεως ὅλων τῶν τμημάτων.

Παρομοία κίνησις παρατηρεῖται είς ὅλους τούς σχηματισμούς τοῦ Νομοῦ Θεσπρωτίας.

ΣΗΤΕΙΑ.— Είς τήν έπαρχίαν Σητείας ίδρύθησαν ἤδη 35 τμήματα Ε.Ο.Ν. άνήκοντα είς τήν δύναμιν τής φάλαγγος άρρένων Σητείας, ἥτις άριθμεῖ 1200 φαλαγγίτας καί σκαπανεῖς.

Κατά τήν ἄφιξιν τοῦ Κ.Ε.Ν. κ. Άλεξ. Ν. Κανελλοπούλου ὁ φαλαγγίτης Ρουσομουστακάκης προσεφώνησε τοῦτον έμμέτρως. Οἱ στίχοι τούς όποίους δημοσιεύομεν κατωτέρω άνήκουν είς τόν καθηγητήν τοῦ Γυμνασίου κ. Ίωάν. Γαλετάκην.

'Αγνά λουλούδια πούμασαν 'πό δοξασμένη χώρα
στόν έρχομό σου φέρνουμε παιδιά κι' έμεῖς τής Κρήτης.
Σέ χαιρετοῦμε ὁλόψυχα τήν ἄγια τούτη ὥρα
ὦ ἄξιε άντιπρόσωπε, Μεγάλου Κυβερνήτη.

'Αγνά καί μεῖς παιδόπουλα 'Αθάνατης Πατρίδας
άκούσαμε τό σάλπισμα, τήν ἄγια φωνή της,
καί τρέξαμε στήν πρόσκλησι μέ κρύφια μιάν έλπίδα
νά γίνουμ' ἄξια τέκνα της, στήν 'Αναγέννησί της.

Στούς νέους κόσμους π' ἄνοιξε τό άνδρειωμένο χέρι
γιά τής πατρίδος τήν τιμή, τή δόξα τή μεγάλη,
ποθοῦμε έμεῖς νά γίνουμε ἕνα ἄξιο παραχέρι
γιά νά γενῆ περήφανη καί δοξασμένη πάλι.

Τό ξέρουμε κι' ἡ δόξα της εἶναι δική μας δόξα
κι' ὅρκο ίερό καί ἅγιο ίδώκαμε μπροστά της
σάν κείνο ποῦ οἱ τριακόσιοι στίς Θερμοπύλες δῶσαν
πώς θά νά μείνωμε πιστοί πάντα στό θέλημά της.

Μ' αὐτούς τούς πόθους στήν ψυχή μεγάλε όδηγέ μας
μέ μύριους Έθνικούς παλμούς ποῦ μέσα μας άνάβουν,
σοῦ φέρνουμε τά ἄνθη μας μέ τίς άγνές εὐχές μας
τήν ὥρα τούτη ποῦ πατεῖς τήν χώρα τοῦ Κορνάρου.

Γ. Δ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ, Τρίπολιν. Έχουν έλαχίστας λέξεις τά σταυρόλεξά σου.— Γ. Α. ΚΕΦΑΛΑΝ. Νά γράφης ἄλλη φορά σέ κανονικοῦ μεγέθους χαρτί.— Ι. ΧΑΤΖΗΝ, Λέχοβον. Τά ἴδια γιά τό σταυρόλεξό σου.— Α. ΤΣΩΝΗΝ, Πύλον. Έγκρίνονται. Μή ξαναγράψης μέ κόκκινη μελάνη.— Η. Π. ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΝ, Φιλιατρά. Ακατάλληλα.— Π. Μ. ΠΡΑΓΓΟΥΡΑΝ, Άνδρίτσαιναν. Εἴπαμε έπανειλημμένως νά γράφετε είς τήν μιά μόνον ὄψι τοῦ χαρτιοῦ. — Ν. Π. ΚΑΛΔΗΝ, Πύλον. Θά δημοσιευθοῦν. Αἱ λύσεις ὅμως, ὅπως έγράψαμε, πρέπει νά εὑρίσκωνται δίπλα ἤ κάτω άπ' τίς άσκήσεις.— Π. Η. ΠΑΤΣΙΩΤΗΝ καί Φ.Φ. ΓΙΑΝΝΑΡΗΝ, Πύλον. Γιατί δέν προσέχετε τίς όδηγίες μας, καί γράφετε μέ κόκκινη μελάνη; Άπορρίπτονται.— Τ. ΓΚΟΥΜΑΝ, Ναύπακτον. Τό αἴνιγμα γνωστό. Τό τρίγωνο άνεπιτυχές (τσέ). Εγκρίνεται ἡ ποικίλη άκροστιχίς.— Ι. Γ. ΤΣΑΤΑΝ, Λαγκάδια. Άκατάλληλον.— Σ. Ν. ΚΟΥΡΚΟΥΛΟΝ καί Μ. ΔΟΥΚΑΝ. Τό ἴδιο.— Ι. Κ. ΒΑΡΥΜΠΟΠΙΩΤΗΝ, Ένταῦθα. Τό σταυρόλεξον άνεπιτυχές, τά ἄλλα έπίσης.— Κ. Δ. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ, Λεωνίδιον. Έγκρίνονται.— Γ. ΑΣΩΝΙΤΗΝ, Ένταῦθα. Άπό τή μιά ὄψι τοῦ χαρτιοῦ μόνο. Γιατί δέν συμμορφώνεσθε;— Π. Μ. ΜΕΦΣΟΥΤ, Πειραιᾶ. Τό σταυρόλεξό σου πολύ μεγάλο καί ὄχι έπιτυχές. Καί τά ἄλλα άκατάλληλα.— ΑΘ. ΣΙΕΡΡΟΝ, Φλώριναν. Τό ἴδιο.— ΑΝΤ. ΚΟΤΣΥΦΑΚΗΝ, Φλώριναν. Δέν εἶναι σταυρόλεξο τό δικό σου, άφοῦ χωρίζεται σέ ἄλλα μικρότερα. Έξ ἄλλου ἔχεις δύσκολες καί άνορθόγραφες λέξεις.— Μ. ΚΑΝΑΡΗΝ, Σέρρας. Όλες αἱ λύσεις ποῦ μᾶς έστειλες, ἦσαν άπολύτως όρθές. Θά δημοσιευθοῦν οἱ άσκήσεις σου, έκτός βεβαίως τοῦ σταυρολέξου μέ τά πέντε σταυρολεξάκια.— Δ. Β. ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΝ, Πύλον. Άπορρίπτονται, έπειδή γράφεις μέ κόκκινη μελάνη. Τό σταυρόλεξον έξ ἄλλου δέν εἶναι καλό.— Δ. Ο. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ, Πύλον. Γιατί ὅλοι σεῖς άπό τήν Πύλον, γράφετε μέ κόκκινη μελάνη; Άπορρίπτονται.— Β. Φ. ΝΙΤΣΑΝ, Κ. Ν. ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΙΝΑΝ, Μεσολόγγι. Γνωστές οἱ άσκήσεις σας.— ΑΓΓ. ΔΟΝΤΑΝ, Σπερχειόν. Οἱ λέξεις Κανάν καί Νόν χαλοῦν τάς άσκήσεις σου.— Γ. ΒΛΑΣΣΗΝ, Πύλον. Άπορρίπτονται τά σταυρόλεξά σου (ΑΔΕΗ, ΚΛΕΑ, ΗΟΙ, κλπ.). Οἱ άσκήσεις πασίγνωστες.— ΣΤ. Ν. ΠΑΝΤΑΖΗΝ, Άργος. Θά δημοσιευθοῦν. — Λ. Π. ΑΝΤΩΝΑΡΟΠΟΥΛΟΝ, Πύλον. Φαίνεται ὅτι στήν Πύλο μόνο κόκκινη μελάνη ἔχετε. Όπωσδήποτε μή ξαναγράψετε ἄν δέν προμηθευθῆτε μελάνη σάν αὐτή ποῦ χρησιμοποιεῖ ὅλος ὁ κόσμος.— Ν. ΚΩΤΣΙΡΗΝ. Οἱ νεώτερες άσκήσεις του έναπετέθησαν είς τόν κάλαθον τῶν άχρήστων. Ξαναστεῖλε τα μέ κοινή μελάνη. — Γ. Δ. ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΝ καί ΗΛ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΝ, Σιδηρόκαστρον.— Οἱ άσκήσεις σας — οἱ περισσότερες εἶναι γνωστές — άπορρίπτονται, έπειδή κυρίως εἶναι γραμμένες άπό τίς δυό ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ.— Γ. ΑΓΡΑΦΙΩΤΗΝ, Καρδίτσαν. Συγχαρητήρια γιά τήν όρθή λύσι. Τό αἴνιγμα εἶναι γνωστόν.— ΑΛ. ΠΟΣΑΝΤΖΗΝ, Λεωνίδιον. Όλες οἱ λύσεις σωστές. Μπράβο.— Δ. Ε. ΓΕΡΜΕΝΙΤΗΝ, ένταῦθα. Δέν διαβάζετε τίς όδηγίες; Γιατί γράφεις άπό τίς δυό ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ; Κρίμα στό ὡραῖο σου σταυρόλεξο.— ΑΛ. ΚΟΥΚΟΥΖΑΝ. Σωστές οἱ λύσεις. Τό πρόβλημα άπλούστατο.— Δ. Κ. ΥΨΗΛΑΝΤΗΝ, Χίον. Δέν παρουσιάζουν ένδιαφέρον αὐτά ποῦ μᾶς έστειλες.— ΜΠΑΛΛΑΝ. Γιατί δέν γράφεις σέ κανονικό χαρτί; Τί κουρέλια εἶναι αὐτά ποῦ μᾶς έστειλες;— Ι. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΝ. Άνεπιτυχεῖς οἱ άσκήσεις σου.— Γ. Δ. ΡΑΒΑΝΗΝ, ένταῦθα. Δόξα σοι ὁ Θεός! Νά καί ἕνας ποῦ γράφει σύμφωνα μέ τίς ὑποδείξεις μας. Έγκρίνονται. Οἱ λύσεις σωστές. Τοῦ σταυρολέξου ὅμως ἡ λύσις δέν εὑρέθη είς τά χειρόγραφά σου. Γιατί;— ΠΑΝ. Ν. ΜΠΑΡΟΥΝΗΝ. Χάθηκε μιά σωστή κόλα χαρτιοῦ; Τό χαρτονάκι σου πῆγε στόν κάλαθο.— ΕΜΜ. Γ. ΒΑΡΔΙΑΤΖΑΚΗΝ, Βιάννον. Άνεπιτυχές τό σταυρόλεξο. Καί σύ δέν γράφεις σύμφωνα μέ τίς όδηγίες μας.— Β. ΚΑΝΤΑΡΤΖΗ, Τσαρίτσαιναν. Γνωστά τά αἰνίγματά σου.— ΠΑΝ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Σπερχειάδα. Νά γράφης ἄλλη φορά άπό τή μία μόνο ὄψι τοῦ χαρτιοῦ.— Μ. ΜΠΡΙΚΑΝ, Έλάχιστες λέξεις σέ μεγάλο σταυρόλεξο (14 × 8). Άπορρίπτεται.— Ι. ΔΕΜΙΡΗΝ, ένταῦθα. Όρθές οἱ λύσεις.— Σ. Ι. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ, Πύλον. Έγκρίνονται. Γιατί ὅμως γράφεις μέ κοκκινόμαυρη μελάνη;— Γ. ΠΑΠΑΔ. Τά έστείλαμε είς τήν έπιτροπήν. Πάντως μή περιμένετε μεγάλα πράγματα, διότι ὅταν γράφετε:

«Μέ τή σεμνή της τή στολή τήν πολυτιμημένη βαδίζει ἡ Σημαία μας ἡ δοξασμένη» κλπ. κλπ. ἡ έπιτροπή θά εὑρεθῆ είς πολύ δύσκολο θέσι, γιατί οὔτε σημαία άσφαλῶς ἔχει δῆ νά βαδίζη, οὔτε καί στολή νά φορῆ. Έκτός έάν συμφωνήση μαζί σας ὅτι καί στολή φορεῖ ἡ Σημαία καί βαδίζει.— ΙΩ. ΑΚΚΙΝΙΔΗΝ, Πειραιᾶ. Καί έμεῖς μέ τήν σειράν μας άποροῦμεν. Πάντως φαίνεται ὅτι ἡ έπιτροπή δέν τό ένέκρινε.— ΑΘΑΝ. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΗΝ, Σπερχειάδα. Πολύ καλό τό ποίημά σας «Τό δένδρο καί οἱ νέοι». Παρόμοιον ὅμως έδημοσιεύθη πρό όλίγου καιροῦ μέ τόν τίτλον «Τό δένδρο τ' ἀψηλό». Γράψτε τίποτε ἄλλο.— ΚΩΝΣΤ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΝ, Πεῦκον (Βιάννου). Καί μέ σᾶς συμβαίνει άκριβῶς τό ἴδιο.— ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΝ ΕΥΘΥΜ. Τό διήγημά σας «Ή κλοπή» τό γράψατε πολύ βιαστικά. Τό λέτε μάλιστα καί στό γράμμα σας «μόλις ἔφθασα άπό τό χωριό μου στά Ίωάννινα...». Άν καθόσαστε πρῶτα νά ξεκουρασθῆτε άσφαλῶς θά τό γράφατε καλύτερα. — Σ. Ν. Ν., Μεσσήνην. Τί όμοιοκαταληξία εἶναι αὐτή;

'Εσύ ποῦ μέ τό θεῖο φάρμακο
έδωσες στή μεγάλη μας τή μάνα
ζωή, καί τήν ἔσωσες άπό τό θάνατο
πάντα έμπρός γοργά, χωρίς φόβο τράβα.

Δ. Γ. ΚΑΦΙΡΗΝ, Άνδρίτσαιναν. Τό έστείλαμε είς τήν έπιτροπήν. — Ι. Χ. ΚΟΥΜ. Έπιμένομεν ὅτι δέν ἔχετε ποιητικήν διάθεσιν. Άσχοληθῆτε καί μέ τό πεζόν ἴσως έκεῖ έπιτύχετε.— ΤΑΚΗΝ ΧΕΙΜΩΝΑ, Κρέστιαινα. Τό ποίημά σας έκρίθη άνεπιτυχές.— ΣΠΥΡ. ΜΑΣΤΟΡΙΔΗΝ. Έπίσης. Γράψτε κάτι καλύτερο.— ΧΡ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΝ, Λιμενάριον, Θάσου. Ό διαγωνισμός διά τόν όποῖον μᾶς γράφετε έληξε πρό μηνός καί πλέον.— Ν. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΝ, Βέρροιαν. Τά έστείλαμε είς τήν έπιτροπήν έγκρίσεως.— Α. ΓΙΑΝΝΑΚΟΓΙΩΡΓΟΝ, Κατερίνην. Ό,τι άφορᾶ τήν κίνησιν τής Ε. Ο. Ν. δέον νά άπευθύνεται είς τήν Κεντρικήν Διοίκησιν.— Θ. ΚΑΡΖΗΝ, Τρίπολιν. Θά άποφασίση ἡ έπιτροπή.— ΜΙΧΑΛΗΝ ΧΑΪΔΑΝ, ένταῦθα. Σᾶς συγχαίρουμε γιά τήν ὡραία έπιστολή. Τό ποίημα πολύ καλό. Θά δημοσιευθῆ συντετμημένον καί μέ τήν σειράν του.— ΜΙΧ. ΛΕΟΝΤΙΡΗΝ, Μεσσηνίαν. Μήν κάνετε ἔξοδα. Άσφαλῶς είς τάς Καλάμας εἶναι άδύνατον νά άκούσετε.— ΙΩ. ΚΑΡΥΔΗΝ, Σάμον. Κατά κανόνα δέν έπιστρέφονται χειρόγραφα. Έξ ἄλλου ὁ κύριος ποῦ άναφέρετε έν τῇ έπιστολῇ σας δέν πέρασε άπό τό Γραφεῖα μας.— Μ. ΧΑΤΖΗΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, Νέαν Μάδυτον. Σωστές οἱ λύσεις.— ΙΩ. ΠΑΤΡΑΚΗΝ, Ρέθυμνον. Ή λέξις «Κῶς» εἶναι χωρίς διασταύρωσι. Άπορρίπτεται συνεπῶς τό σταυρόλεξό σου.— Μ. ΚΑΠΑΛΑΝ. Δέν παρουσιάζουν ένδιαφέρον.— Ι. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΝ. Δημοσιεύονται μερικά άπό ὅσα μᾶς έστειλες.— Γ. Π. ΜΠΕΣΑΚΟΝ, Κότρωνα. Άπορρίπτονται γιατί κυρίως εἶναι γραμμένα κι' άπό τίς δυό ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ.— ΣΟΥΖ. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ. Δέν έγράψαμε έπανειλημμένως ὅτι τά σταυρόλεξα πρέπει νά ἔχουν ένωμένες ὅλες τίς λέξεις; Τό δικό σου περιλαμβάνει 6 σταυρολεξάκια. Κατά τά ἄλλα εἶναι ἄρτιο καί ὡραῖα σχεδιασμένο. Στεῖλε ἕνα καλύτερο καί κυρίως σέ άπλό σχέδιο, χωρίς κενά.— Κ. Χ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΝ, Μεσσήνην. Καί σύ χωρίζεις τό σταυρόλεξό σου καί γενικῶς οἱ λέξεις δέν διασταυρώνονται κανονικά. Ό Λαβύρινθος πιθανόν νά δημοσιευθῆ.— Η. Β. ΛΑΜΠΡΟΝ, Τρίκκαλα. Ό Λαγκρανζέ εἶναι ἄγνωστος καί ἡ λέξις ίάλω (άνορθ.) δέν μπαίνει σέ σταυρόλεξα.— Ε. Ν. ΔΙΚΑ, Κατερίνην. Άξιόλογον τό εὑρίσκομεν, ὄχι ὅμως, δυστυχῶς, καί δημοσιεύσιμον. Τά «δσπρις», «ὤχημα» κλπ. δέν εἶναι σωστό νά μποῦν σέ σταυρόλεξα μέ τήν σημείωσι «άνορθόγραφα», ὅπως γράφεις. Πρόσεχε ἄλλη φορά, γιατί εἶσαι είς θέσιν νά φτιάξης ὡραῖα σταυρόλεξα.— Κ. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ. Τό πολυτετράγωνο δέν λέγει τίποτα. Άπό τά ἄλλα θά δημοσιευθοῦν μερικά. — Ν. Μ. ΞΙΦΑΡΑΝ. Ὡραῖα, ἀλλά μεγάλα καί έπομένως άκατάλληλα πρός δημοσίευσιν τά σταυρόλεξά σου.— ΚΛ. Γ. ΠΛΑΤΑΝΙΤΗΝ. Δέν εἶναι ὅμοιον, Σόλοιος. Άπό τά ἄλλα, τό ἕνα ἔχει έλάχιστες λέξεις καί τό δεύτερο άκατάλληλο. (Νά προτιμᾶς σχήματα 9×9, 10×10, 11×11).— Δ. Χ. ΓΑΛΑΝΟΝ, Βόλον. Οἱ λέξεις ΝΕΝΗ, ΟΓΑ, ΗΡΑ (χωρίς διασταύρωσι) κλπ. μᾶς άναγκάζουν νά άπορρίψωμε τά σταυρόλεξά σου.— Β. ΤΑΜΒΑΡΟΠΟΥΛΟΝ. Έστάθη άδύνατον νά ταξινομήσωμεν τίς άσκήσεις σου, ποῦ έστειλες γραμμένες σέ ἄπειρα χαρτάκια διαφόρων μεγεθῶν καί ποιοτήτων καί μάλιστα καί στίς δυό ὄψεις. Όλίγη τάξις, πρός Θεοῦ! Καί συμμόρφωσις στίς όδηγίες μας.— Κ. Ν. ΒΑΛΑΤΣΟΝ, Λαμίαν. Λίγες, πολύ λίγες λέξεις ἔχει τό σταυρόλεξό σου καί πολλά μαῦρα τετραγωνίδια.— ΣΠ. Θ. ΜΕΡΙΚΑΚΗΝ, Λεωνίδιον. Μέ μικράν διόρθωσιν πιθανόν νά δημοσιευθῆ τό σταυρόλεξο.— ΑΡ. ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΝ, Μυτιλήνην. Ὡραῖο τό σταυρόλεξό σου καί ὡραῖα διατυπωμένο. Έξ ἄλλου ἔχει πολύ δύσκολες λέξεις. Περιμένουμε κάτι άπλούστερο. — Γ. - Π. ΣΑΠΟΥΝΑΚΗΝ, Πειραιᾶ. Άπ' ὅλα έγκρίνεται ὁ λεξίγριφος.— ΑΙΚ. ΑΣΩΝΙΤΟΥ, Κέρκυραν. Δημοσιεύεται μέ μικράν διόρθωσιν.— Μ. Ν. ΒΑΚΑΚΗΝ, Νέον Καρλόβασι. Άκατανόητος ἡ ἄσκησίς σου. Νά προτιμᾶς άσκήσεις, ὅπως αὐτές ποῦ δημοσιεύομε.— ΣΠ. Θ. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΟΝ, Γύθειον. Νά γράφης άπό τή μιά ὄψι τοῦ χαρτιοῦ. Ώς σχέδιο, άνεπιτυχές τό σταυρόλεξο.— Ι. Π. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΝ, Άνδρίτσαινα. Έγκρίνονται, έκτός τοῦ σταυρολέξου.— ΜΙΜ. ΠΕΡ., Ναύπλιον. Θά δημοσιευθῆ ἡ άκροστιχίς μόνον.— Κ. Ι. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ, Πάτρας. Περιμένουμε καλύτερες άσκήσεις.— Α. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, Πύλον. Έπίσης.— Α. Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΝ, Πύλον. Όχι κόκκινη μελάνη.— Ι. Ν. ΦΛΩΡΟΝ, Καρπενήσιον. Συγχαρητήρια γιά τήν όρθή λύσι.— Ν. Γ. ΡΑΜΑΝΤΑΝΗΝ, Πλατύπορον. Δέν δημοσιεύομεν μαθητικά προβλήματα. Τά δύο τρίγωνα εἶναι γνωστή ἄσκησις.— Π. Ι. ΓΙΑΝΝΑΡΟΝ, Πάτρας. Δύσκολες στή λύσι οἱ άσκήσεις σου.— Ν. Α. ΖΑΓΚΛΑΝ, Λιδωρίκιον. Τό σταυρόλεξο άπορρίπτεται. Άπό τά ἄλλα, δημοσιεύονται μερικά.— Μ. ΚΑΝΑΡΗΝ, Σέρρας. Όπως θά ἔχης ἴδῆ έν τῷ μεταξύ, σοῦ άπαντήσαμε καί μέ μεγάλη μας χαρά διαβάζομε πάντοτε τά γράμματά σου. Τό κρυπτογραφικόν έκεῖνο έστάλη καί άπό ἄλλον μέ μικρές παραλλαγές. Οἱ λύσεις σωστές (ὄχι ὅμως άστής, ἀλλά άστός). Έγκρίνεται τό νέο κρυπτογραφικό.— ΜΙΧ. Α. ΤΡΟΧΑΝΗΝ, Κυνουρίαν. Γιατί φτιάχνεις σταυρόλεξα μέ περίεργα σχήματα; Χάθηκαν τά άπλά;— Ν. ΝΤΑΒΑΡΗΝ. Έλήφθησαν ὑπ' ὄψιν οἱ άσκήσεις ποῦ εἶναι γραμμένες άπό τή μιά ὄψι τοῦ χαρτιοῦ.— Κ. ΑΡΚΟΠΟΥΛΟΝ, Έδεσσαν. Δέν δεχόμεθα σταυρόλεξα μέ περίεργα σχήματα. Έπειτα δέν σοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἀσθένεια τοῦ 7 καθέτως εἶναι άπολύτως άκατάλληλος γιά τή «Νεολαία»; Γιατί γράφεις ἔτσι ἄσκεφτα;— Β. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, ένταῦθα. Έχεις πολλές άνεπιτυχεῖς λέξεις στό σταυρόλεξό σου. — Ι. ΣΚΟΥΡΗ. Χαριτωμένες οἱ έρωτήσεις σου καί θά δημοσιευθοῦν.— Λ. Κ. ΜΥΖΑΛΗΝ, Καρπενήσιον. Έγκρίνεται τό κρυπτογραφικόν.— Δ. Γ. ΚΑΦΙΡΗΝ. Άνεκτάω; Εἶναι άκατάλληλο γιά σταυρόλεξο. Οἱ ἄλλες άσκήσεις σου γνωστές.— Β. Ι. ΜΠΟΦΙΛΙΟΝ. Νά γράφης μέ μικρότερα γράμματα τό ὄνομά σου. Οἱ άσκήσεις σου έκτός τοῦ ὅτι εἶναι άνεπιτυχεῖς εἶναι διατυπωμένες καί κατά τρόπον τραγελαφικόν. Όλίγη τάξις δέν θά σέ βλάψη...— Δ. Γ. ΜΑΝΩΛΗΝ, Θεσσαλονίκην. Οἱ λύσεις σωστές. Άπό τίς άσκήσεις δημοσιεύονται μερικές.— Ν. ΧΡΗΣΤΟΥ. Άν πρόσεχες λίγο θά παρουσίαζες καλύτερο σταυρόλεξο. Νά προτιμᾶς πάντως τά τετράγωνα σχήματα (9 × 9, 10 × 10, 11 × 11).— Ι. ΣΚΟΛΑΡΙΚΟΝ, Μεγαλόπολιν.— Έγκρίνεται ἡ άκροστιχίς. Νά γράφης ἄλλη φορά σέ μιά ἤ δυό κόλες χαρτιοῦ καί ὄχι σέ μικρά χαρτάκια.— ΗΛ. Π. ΜΑΝΩΛΑΚΟΝ, Σπάρτην. Έγκρίνονται.— Δ. ΠΕΤΡΙΝΙΤΗΝ, Καρδίτσαν. Τό σταυρόλεξό σου μειονεκτεῖ κατά τοῦτο: ὅτι ἔχει τά μαῦρα τετραγωνίδια ὅλα μαζί, πρᾶγμα ποῦ έμποδίζει τήν κανονικήν διασταύρωσιν τῶν λέξεων.— Σ. Ι. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΝ, Πύλον. Άπορρίπτεται τό σταυρόλεξόν σου έπειδή ἔχει τήν λέξιν «αἴλλος». Οἱ άσκήσεις έγκρίνονται.— Θ. ΣΥΝΑΔΙΚΟΝ, ένταῦθα. Έγκρίνεται τό σταυρόλεξον.— Γ. Δ. ΛΑΜΠΟΥΣΗΝ, Γαργαλιάνους. Έγκρίνονται οἱ άσκήσεις, ὄχι ὅμως καί τό σταυρόλεξον.— Σ. ΚΑΤΣΙΜΠΑΡΟΝ, Μελιγαλᾶ. Θά δημοσιευθοῦν μερικές άσκήσεις σου.— Α. Ε. ΝΙΚΑΝ, Γεωργάνου. Καλό, ἀλλά ἔχει πολύ δύσκολες λέξεις τό σταυρόλεξό σου. Έπομένως άκατάλληλον.— Γ. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΝ & Α. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΝ, Πύργον. Έλαβον σειράν δημοσιεύσεως.— Ν. Α. ΣΟΥΡΝΟΠΟΥΛΟΝ, Κωνσταντινούπολιν. Άριστον τό πρῶτο σου σταυρόλεξο (9 × 11), ἀλλά ἔχει δύσκολες καί κυρίως άκατάλληλες γιά τή «Νεολαία» λέξεις (9 καθέτως). Τό ἄλλο ἔχει άτέλειες (ΕΧΑΜ, ΑΧΕΑ, κλπ.).— ΑΝ. ΡΟΜΠΟΝ. Πιθανόν νά δημοσιευθῆ τό ἕνα άπό τά δύο σταυρόλεξά σου. — Κ. ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ. Έγκρίνεται μία ἄσκησις. — Ε. Κ. ΤΣΙΦΛΑΚΟΝ, Καλάμας. Έγράψαμεν καί ἄλλοτε ὅτι δέν δεχόμεθα σταυρόλεξα μέ ἴδιες λέξεις όριζοντίως καί καθέτως— Ι. Η. ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΝ, Καλάμας. Θά δημοσιευθῆ ἕνα σταυρόλεξό σου.— Δ. Ν. ΣΕΛΙΤΣΑΝΟΝ, Κέντρον Άβίας. Οἱ λύσεις τῶν λαβυρίνθων σωστές. Στό κρυπτογραφικό ἔχεις όρθογραφικά λάθη (ΜΥνΟταυρος, ΚΥμιον).— Μ. Ι. ΣΑΜΠΑΤΑΚΟΝ, Γύθειον. Άπορρίπτεται έπειδή χωρίζεται σέ 4 σταυρολεξάκια.— Ν. ΧΕΙΜΩΝΙΔΟΥ, Πάτρας. Μέ μικράν διόρθωσιν πιθανόν νά δημοσιευθῆ τό σταυρόλεξό σου.

Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1102)

νεβαίνουν ἀπ' τὰ τείχη, χύνονται ἀπὸ παντοῦ, μυρμηκιές ἀναρίθμητες.

Σὲ λίγο μένει μόνος, ὁλομόναχος. Κυττᾷ ζερβά, κυττᾷ δεξιά. Κανεὶς δικός του! "Ολοι νεκροί! Κι' ἀκούεται ἡ φωνή του γεμάτη σπαραγμό:

«Οὐκ ἔστι τις τῶν χριστιανῶν τοῦ λαβεῖν τὴν κεφαλὴν ἀπ' ἐμοῦ;»

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸν πληγώνει ἕνας ἐγθρὸς στὸ πρόσωπο. Ὁ βασλιὰς ὁρμᾶ καὶ τὸν ρίχνει ἀμέσως νεκρό. Μὰ πληγώνεται πάλι—ἀπὸ πίσω αὐτὴ τὴ φορά—καὶ πέφτει.

* * *

"Ετσι ἔπεσε ὁ Κωνσταντῖνος. Μαζὶ του ἔπεσε κι' ἡ Μεγάλη Ἑλληνικὴ Χριστιανικὴ Αὐτοκρατορία. "Ομως ὁ θάνατός του δὲν ἦταν πτῶσις. "Οπως δὲν ἦταν ἥττα ὁ θάνατος τοῦ Λεωνίδα στὶς Θερμοπύλες. "Οπως δὲν ἦταν ἥττα ἡ πτῶσις τοῦ Μεσολογγιοῦ. Ἡ θυσία του ἔγινε πηγὴ ἐλπίδος καὶ πηγὴ ἀναστάσεως. Ἔγινε σπόρος ζωῆς. Ἂν ἔπεζε μαζί του μιὰ χιλιόχρονη Αὐτοκρατορία, ἕνας λαὸς μυστικὰ ἐσήκωσε τὸν πεσόντα βασιλέα καὶ τὸν ἀνάστησε, τὸν ἀνασταίνει ἐπὶ αἰῶνας μέσα στὸ ἅγιο βῆμα τῆς ψυχῆς του. Ὁ θρῦλος καὶ ὁ ὕμνος ἐπῆραν στὰ φτερά τους τὴν μορφή του καὶ καθαρμένη πιὰ ἀπὸ τὸ μαρτύριο κι' ἀπὸ τὸ θάνατο τὴν ἔκαμαν σύμβολο τοῦ Γένους. Καὶ τὸ σύμβολο αὐτὸ ἐθέριμανε κι' ἐφώτισε χιλιάδες νύχτες, νύχτες ἀτελείωτες τὶς γενεὲς τῶν Ἑλλήνων ὥσπου τὶς ἀνέστησε γιὰ ν' ἀναστηθῆ μ' αὐτές. Γιὰ νὰ ζοῦμε καὶ νὰ χαιρώμαστε σήμερα τὴν Ἑλλάδα, ἀναστημένη καὶ ἔνδοξη, τὸ χρωστᾶμε στὸν βασιλικὸ ἥρωα, ποὺ ἡ θυσία καὶ τὸ αἷμά του ἁγίασαν καὶ ἐξηγόρασαν τὴ ζωή μας.

Α. Ι. Γκ—ς

ΠΛΕΚΤΑ ΓΙΑ ΜΩΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1113)

νης (κλείνοντας δύο πόντους, τοὺς ὁποίους ἔανασηκώνουνε στὴν ἀκόλουθη σειρά):

"Εξακολουθοῦμε σχηματίζοντες ἑτοι 3 κουμπότρυπες, πάντοτε στὴν ἴδια πλευρά, ποὺ νὰ ἀπέχη ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη 5 ἐκ. "Οταν ἡ ἐργασία περιορισθῆ στὰ 21 ἐκ. κλείνουμε 29 πόντους ἀπὸ κάθε πλευρά, κατόπιν ἀκολούθως: 14 πόντους καὶ 4 φορὲς 2 πόντους: Μένουν 28 πόντοι στὸ μέσον. Πλέκουμε ὅλο εὐθεῖα 5 ἐκ.

Σχηματίζουμε ἀκολούθως μιὰ κουμπότρυπα στὴν κάθε πλευρά, εἰς ἀπόστασιν 2 πόντων ἀπὸ τοῦ ἄκρου, κάνουμε ἀκόμη 4 σειρές, κατόπιν ἀρχίζουμε νὰ ἐλαττώνουμε γιὰ νὰ σχημασουμε τὴν πάτ: ἐλαττώνουμε 1 πόντο σὲ κάθε πλευρὰ κάθε δυὸ σειρές. "Οταν δὲν μένουν πλέον παρὰ 8 πόντοι, σχηματίζουμε μιὰ κουμπότρυπα στὸ μέσον, κατόπιν ἐξακολουθοῦμε νὰ ἐλαττώνουμε, ἕως ὅτου τελειώσουν οἱ πόντοι.

Ἐφαρμογή. — Κάνουμε 2 σειρὲς μὲ τὸ βελονάκι στὸ κάτω μέρος τοῦ πανταλονιοῦ. Ράβουμε τὰ κουμπιὰ ἀπέναντι στὶς κουμπότρυπες. Περνοῦμε ἕνα κορδονέτο στὶς τρῦπες τῆς ζώνης καὶ δένουμε ἐμπρός.

Βοῦλα Βασιλειάδου

ΟΝΕΙΡΟ ΣΤΑ ΠΕΡΙΓΙΑΛΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1118)

ἰστόρησε στὸ παιδί τῆς, ποὺ τὴν βλέπει δευτεροπαντρεμένη καὶ μὲ τέσσερα παιδιὰ ἄλλα, μὲ τὸ Νίκο τὸν Κρίσπα, τὸν χαράμη, τὸν τεμπέλη, τὸν πότη, τὸν Ἀρβανίτη.

«Μάνα, τῆς λέει πάντα τὸ μαῦρο της παιδί, ἐγὼ θὰ σὲ λυτρώσω. Θὰ γίνω μεγάλος θαλασσινός. Αὐτὴ τὴ βαρκοῦλα, ποὺ βλέπεις, θὰ τὴν μεγαλώσω, θὰ τὴν ἀδγατίσω, θὰ τὴν κάνω καράβι δικάταρτο, τρικάταρτο. Θὰ ταξιδέψω μεγάλος μακριά, σὲ μεγάλα ταξίδια. Τώρα ποὺ εἶμαι μικρὸς σὲ μικρὰ ταξίδια. Θὰ ξεπεράσω τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος καὶ θὰ πάγω πέρα ἀπὸ τὶς ἑλληνικὲς θάλασσες. Ἀπὸ κεῖ θὰ γυρίσω πλούσιος μὲ τὰ κέρδη στὸν κόρφο, νὰ σὲ βάλω σὲ σπίτι μέσα, μέσα στὰ καλά».

Καὶ τὸ μάτι του δακρυσμένο κυττᾷ τὴ θάλασσα τὴ μικρή, ποὺ τὴν τρυγᾷ καὶ ποὺ τὴν κλειοῦν τὰ γύρω βουνὰ καὶ στὸ στόμα ὁ Ράφτης, ποὺ ὑψώνει τὴν πυραμίδα του.

Κι' ἡ φαντασία του πάει μακριά, πολὺ ἀλαργινά, σὲ θάλασσες ἄγνωστες, σὲ θάλασσες κυματοῦσες, μὰ καὶ πλούσιες, ποὺ γεμίζουν τὰ πουγγιὰ καὶ πλουτίζουν τοὺς θαλασσινούς. Ἀπὸ μακριὰ θὰ γυρίση μιὰ μέρα πλούσιος μὲ τὸ καράβι περήφανο, παλληκάρι ὡρίμο πιὰ γιὰ νὰ κάνη τ' ὄραμα πραγματικό.

«"Ας εἶμαι μαῦρος, μάνα, λέγει ὕστερ' ἀπὸ τὸ πρῶτο τρίμηνο ταξίδι του στὶς θάλασσες τῆς Σκύρου, ὅπου ξενητεύτηκε μὲ τὸν κὸρ Μιχάλη τὸν ψαρᾶ ἀπὸ τὴν Κύπρο, ποὺ βασιλεύει πέρα ἀντίπερα κεῖ στὴ γωνιὰ τῆς θάλασσας στὸν "Αη - Νικόλα μὲ τὰ τρία παλληκάρια καὶ τὸ τρικάταρτο ψαρικὸ καράβι του, ποὺ καπετάνιος φάρεψε χταπόδι πέντε χιλιάδες ὀκάδες καὶ ποὺ στὸ ταξίδι τοῦτο πρωτόβγαλτο βαρκαρόλι δοκίμασε τὰ πρῶτα χτυπήματα τῆς θάλασσας, τὶς πρῶτες ἀῦπνίες, τὴ δίψα καὶ τὸ κρύο πάνω στὸ κουπί.

»"Ας εἶμαι μαῦρος, ἐγὼ θὰ γίνω καπετάνιος καὶ πλούσιος!».

"Ετσι μὲ τὸνειρο αὐτὸ πλεγμένον τὸν δέχεται ἡ μάνα του μὲ τὰ τέσσερα παιδιὰ καὶ τὸ Μάκη στὴν ἀγκαλιὰ καὶ στὸ βυζὶ τριγυρισμένη νὰ τῆς γυρεύουν ψωμί, πολὺ ψωμί, κάθε πουρνὸ συντροφιὰ μὲ τὸ μικρὸ Ἀλέκο — τὸν πεισματάρη, μιὰ θαλασσινὴ ἰδιοφυΐα — νὰ κατεβάζουν τὸ πανὶ καὶ νὰ βγάζουν τὸ χταπόδι καὶ νὰ δένουν τὴ βάρκα καὶ νὰ δέρνουν στὰ κοφτερὰ βράχια τὰ χταπόδια ὥς ποὺ νὰ τὰ κάνουν λυῶμα.

Κι' ὅταν κουβεντιάζη μαζί του, τὸν βλέπει... ἄντρα, ἀκούοντας τὰ ἔμπειρα λόγια του, τὶς σοφὲς κουβέντες του, ποὺ θαρρεῖς καὶ βγαίνουν ἀπὸ ἄντρα μεστωμένου στόμα. Μέσα στὰ μάτια του διαβάζει τὰ πεπρωμένα του.

Κι' ὁ Λευτέρης λέει καὶ ξαναλέει: «Θὰ γίνω μεγάλος ναυτικός, θὰ γυρίσω κάποτε καραβοκύρης!».

Καὶ τρέχει μεσάνυκτα πίσω ἀπὸ τ' ὄνειρό του μέσα στὸ λιμάνι τοῦ Πορτορράφτη κι' ὄξω πρὸς τὰ περιγιάλια τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Αἰγαίου.

Πολύδ. Παπαχριστοδούλου

ΟΙ ΑΝΑΓΚΕΣ ΣΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1115)

κινδύνους πραγματικοὺς καὶ σοβαρούς, σ' αὐτὸ δὲν φταίει ἡ φύσις, ἀλλὰ ἡ ἄγνοια τῶν γονέων καὶ ἡ ἀπερισκεψία τῶν νέων. Ὅταν ἕνας ὀργανισμὸς ἀναπτύσσεται, ἐργάζεται πολὺ καὶ καταναλίσκει δυνάμεις τεράστιες γιὰ νὰ ἀντεπεξέλθη στὶς ἀνάγκες τῆς λειτουργίας τῆς ἀναπτύξεως. Ἑπομένως οἱ ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ εἶναι τεράστιες, θέλει κάρδουνα πολλὰ τὸ βαπόρι ποὺ τρέχει πολύ, ἔτσι καὶ ὁ ὀργανισμὸς θέλει τροφὲς καὶ τροφὲς ἄφθονες καὶ θρεπτικές. Ὅταν δὲν τὶς παίρνη, ἐξασθενίζει καὶ τότε παντὸς εἴδους μικρόβια βρίσκουν ἔδαφος νὰ καλλιεργηθοῦν καὶ νὰ ἀναπτυχθοῦν. Ἰδίως δὲ στὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὸ μικρόβιο, ποὺ εἶναι ἕτοιμο νὰ προσβάλη τὸ νέο εἶναι τὸ τῆς φυματιώσεως, ἔτσι δὲ γίνεται ἡ κακὴ αὐτὴ νόσος κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀναπτύξεως καὶ ἀπ' αὐτὸ ἔχει γίνει σύγχυσις τῆς νόσου μὲ τὴν ἀνάπτυξιν.

Ἄλλη αἰτία τῆς νόσου κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀναπτύξεως εἶναι ἡ συχνὴ φθορὰ τοῦ νέου ἀπὸ τὶς διάφορες σωματικὲς καὶ πνευματικὲς ὑπερβολές. Κουράζονται ὑπερβολικὰ σὲ παιχνίδια, μπάνια, ἀθλητισμό, διασκεδάσεις, ὑπερβολικὴ μελέτη, πρόωρο κάπνισμα, κακὲς συνήθειες καὶ ἄλλες καταχρήσεις τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ποὺ ὁδηγοῦν μοιραίως σὲ ἀρρώστειες. Δὲν εἶναι δὲ μόνον ἡ φυματίωσις ποὺ παραμονεύει τὴν ἐποχὴ αὐτή, ἀλλὰ κάθε νόσημα. Ἡ ἀναιμία, ἡ χλώρωσις τῶν νεανίδων, αἱ καρδιακαὶ παθήσεις ἀπὸ μεγάλους κόπους, ὁ ραχιτισμός, ἐπειδὴ βρίσκονται σὲ μεγάλη ἀνάπτυξι τὰ ὀστᾶ. Τὰ διάφορα λοιμώδη νοσήματα ἀπὸ μεγάλη ἐξάντλησι καὶ τελευταῖα τὰ ψυχικὰ καὶ νευρικὰ νοσήματα. "Ολα δὲ αὐτὰ τὰ νοσήματα προλαμβάνονται ἀσφαλῶς, ἐὰν φροντίζουν τόσον οἱ γονεῖς διὰ τὰ παιδιά των, ὅσον καὶ οἱ ἴδιοι οἱ νέοι γιὰ τὸν ἑαυτόν τους. Καλὴ καὶ ἄφθονος τροφή, ζωὴ ἥσυχη, ἀέρας καθαρός, λουτρὰ 2—3 τὴν ἑβδομάδα καὶ θαλάσσια, 15—30 ἀρκοῦν καὶ ὠφελοῦν, ἐὰν μάλιστα δὲν συνοδεύωνται ἀπὸ τὴν καταστρεπτικὴν παρατεταμένην ἐγκαυματοθεραπείαν, ποὺ λέγεται ἡλιοθεραπεία. Διάβασμα κανονικό, γιὰ νὰ μὴ κουράζεται ὁ ἐγκέφαλος, ποὺ βρίσκεται κι' αὐτὸς σὲ ἀνάπτυξι καὶ γενικῶς γιὰ νὰ παραμείνη ὁ νέος ὑγιὴς κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀναπτύξεως, πρέπει νὰ ρυθμίζη τὴ ζωή του μὲ πρόγραμμα τὸ ὁποῖον νὰ τηρῆ μὲ σχολαστικότητα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ γίνη ὑγιὴς τὸν τε νοῦν καὶ τὸ σῶμα πρὸς χαρὰν καὶ εὐτυχίαν τόσον τῆς οἰκογενείας του, ὅσον καὶ τῆς πατρίδος μας, τῆς ὁποίας οἱ ὑγιεῖς νέοι ἀποτελοῦν μέγα ἐθνικὸν κεφάλαιον.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Η ΠΡΟΠΕΛΛΑ ΓΥΡΝΟΥΣΕ...

Εἶναι ὁ τίτλος τοῦ νέου βιβλίου «Θαλασσινὰ Διηγήματα» τοῦ συντέγατου μας κ. Μάνου Καραγιαννίδη, ποὺ κυκλοφορεῖ σὲ λίγες μέρες διὰ τοῦ πρότύπου Γραφείου Διαδόσεως Ἑλληνικοῦ Βιβλίου (Ἀριστείδου 3).

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ
ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΟΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Ἐσωτερικοῦ μέχρι Δραχμῶν . . .	100.000.—	Κεφάλαιον Καταθετῶν . . . Δρχ.	3.300.000.000
Ἐξωτερικοῦ » » . . .	500.000.—	» Ἀποθεματικὸν . . »	280.000.000

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους.

Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιοῦνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.

Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου καταθέσεων, ἤτοι δραχ. 33.500, δὲν κατάσχεται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.

Οἱ κουμπαράδες τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου εἶναι τὸ καλύτερον καὶ προσφορώτερον μέσον οἰκονομίας.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ. 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 31 Δεκεμβρίου 1938)..... » 10.800.000.000

Διοικητὴς
ΙΩΑΝ. Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ὑποδιοικητὴς
ΑΛΕΞ. Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

Κυριώτεραι ἐργασίαι τῆς Τραπέζης:

Προεξόφλησις συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων εἰς διαταγήν, τοκομεριδίων καὶ ἄλλων οἱωνδήποτε ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν τίτλων.

Ἀγορὰ καὶ πώλησις ἐξωτερικοῦ συναλλάγματος.

Δάνεια καὶ πιστώσεις δι' ἀνοικτοῦ λογαριασμοῦ ἐπὶ ἐνεχύρῳ δημοσίων χρεωγράφων, μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἑταιρειῶν, ἐμπορευμάτων καὶ ἐνεχυρογράφων.

Προκαταβολαὶ ἐπὶ φορτωτικῶν καὶ πιστώσεις πρὸς παραλαβὴν φορτωτικῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ.

Καταθέσεις ὄψεως, προθεσμίας καὶ διαρκεῖς εἰς δραχμάς.

Καταθέσεις Ταμιευτηρίου εἰς δραχμάς.

Τηλεγραφικαὶ καὶ ταχυδρομικαὶ ἐντολαὶ πληρωμῆς ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἔκδοσις πιστωτικῶν ἐπιστολῶν.

Ἔκδοσις ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Εἰσπραξις συναλλαγματικῶν, γραμματίων εἰς διαταγήν, ἐπιταγῶν, φορτωτικῶν καὶ ἄλλων ἀξιῶν.

Ἀγορὰ καὶ πώλησις μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ Ἀθηνῶν διὰ λογαριασμὸν τρίτων.

Φύλαξις χρηματογράφων παντὸς εἴδους.

Ἐκμίσθωσις χρηματοκιβωτίων πρὸς φύλαξιν τίτλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων.

Παροχὴ ἐγγυήσεων ὑπὲρ τρίτων.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22-721, 30-601, 30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγῆς καὶ ἐμπορίας τῆς κορινθιακῆς σταφίδος.— Βελτίωσις τῆς ποιότητος. Κοινὴ ἐναποθήκευσις τῆς σταφίδος. — Οἰνοποίησις χλωρᾶς σταφίδος. — Διαφήμισις τῆς σταφίδος εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν καὶ τὸ Ἐσωτερικόν.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. Ὁ πλέον εὐθηνός, ὑγιεινὸς καὶ εὔγευστος ξηρὸς καρπὸς τῆς παγκοσμίου γεωργικῆς παραγωγῆς. — Εἶναι πλουσιωτάτη εἰς σάκχαρον καὶ βιταμίνας. — Ἔχει μεγίστην θερμαντικὴν δύναμιν. — Περιέχει μαγνήσιον ἐνδεικνυόμενον κατὰ τοῦ καρκίνου, ἀλκαλικὰς οὐσίας ὠφελίμους εἰς τὸ αἷμα, οἴδηρον, ἅλατα κλπ. ὠφέλιμα εἰς τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Τρώγοντες κορινθιακὴν σταφίδα ἐξασφαλίζετε τὴν ὑγείαν σας, ἔχετε οἰκονομίαν καὶ ἐνισχύετε τὴν ἐθνικήν μας οἰκονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ